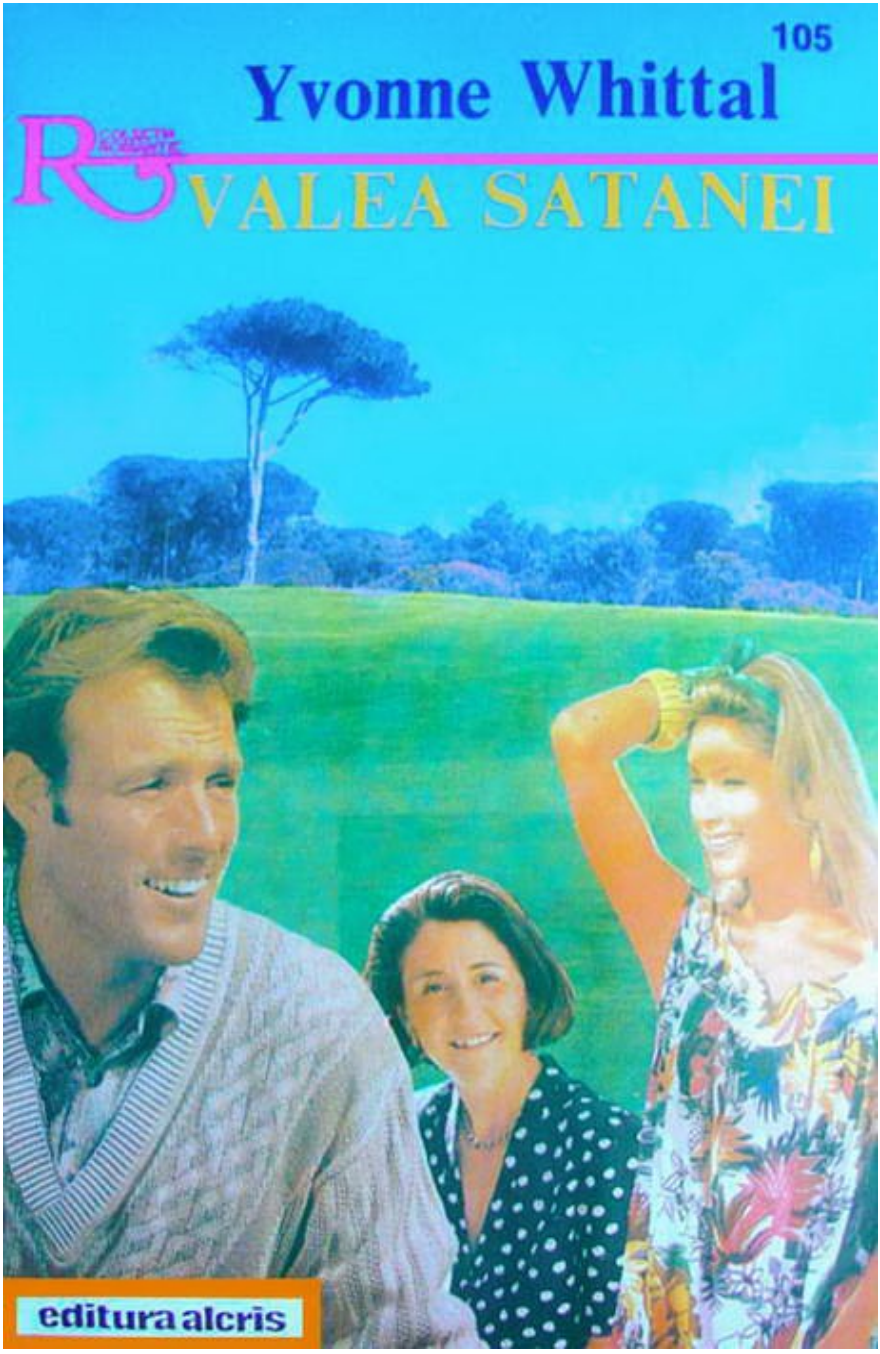
105
Yvonne Whittal
VALEA SATANEI
editura alcris

YVONNE WHITTAL
VALEA SATANEI
Traducere din limba franceză de
MIHAIL MININ

Colecţia „ROMANTIC”
Coperta: ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată
În limba engleză, sub titlul:
VALLEY OF THE DEVIL.
© Yvonne Whittal, 1993
RETOUR DANS LA VALLÉE DU DIABLE
Harlequin S.A.

Editura ALCRIS-M 94
BUCUREŞTI

YVONNE WHITTAL
VALEA SATANEI

1.

— Danny, cred că ar fi timpul ca tu să vorbeşti despre asta cu Jo.

— Despre ce să-mi vorbească?

Joceline Harris lansă mamei sale o privire în acelaşi timp intrigată şi neliniştită, apoi îşi îndreptă ochii asupra fratelui ei. Cum acesta tăcea, stânjenit, îl întrebă:

— Ei bine, ce ai să-mi spui?

Înnebunită de spaimă, Lavinia nu-i lăsă fiului timp să răspundă.

— Suntem în pragul ruinei, Jo! exclamă ea. Riscăm să pierdem tot. Casa, întreprinderea… tot! Bietul tău tată

trebuie că se răsuceşte în mormânt.

Falimentul? Antrepriza de Construcţii Harris ameninţată de faliment? Joceline nu-şi credea urechilor. I se părea că visează…

Fratele ei se ridicase. Stătea în faţa vastului şemineu, cu un aer absent.

— Ascultă, mamă, spuse el în sfârşit, dacă nu-ţi e cu supărare, aş dori să-i vorbesc lui Jo între patru ochi.

Cu un suspin de resemnare, Lavinia îşi părăsi fotoliul. Trecând prin dreptul fiicei sale, ea murmură cu glas vlăguit de emoţie:

— Te rog, Jo, trebuie să ne ajuţi.

Inima lui Joceline se strânse. Ea însoţi cu privirea silueta fragilă a Laviniei până la uşă, îi auzi paşii răsunând în hol apoi urcând scara care ducea la camera sa. Nu, nu era vorba de un vis. Rugămintea patetică pe care i-o adresase mama sa aparţinea realităţii. O realitate pe care ea trebuia s-o înfrunte.

— Ce se întâmplă, Danny? întrebă ea.

De obicei, vocea caldă, uşor voalată a tinerei femei producea un efect liniştitor asupra anturajului său. Joceline o constatase în numeroase rânduri la cei mai obsedaţi de temeri dintre pacienţii ei, la spital. Dar, cântărind febrilitatea care tocmai punea stăpânire pe Daniel Harris, s-ar fi putut crede contrariul. Mâna lui care ţinea un pahar de whisky, tremura. Chipul, de paloarea cerii, se înăsprise. Fratele lui Jo, cu cinci anii mai mare decât ea, care până atunci abia părea de treizeci de ani, îmbătrânise dintr-odată într-o manieră impresionantă.

— Antrepriza Harris şi-a pierdut prestigiul în aceşti ultimi ani, declară el pe neaşteptate. Africa de Sud este atinsă de criza mondială. Aici, întreprinderile familiale precum a. Noastră întâmpină din ce în ce mai multe greutăţi în a supravieţui.

— Nu-mi spui nimic nou. Ce aş vrea să ştiu, este cum stăm de fapt.

— Casa noastră a fost ipotecată. Şi deficitul

întreprinderii este atât de mare încât banca îmi refuză un nou împrumut.

Danny îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi aprinse o ţigară.

— Chiar aşa catastrofală cum se prezintă situaţia, există totuşi un mijloc de a ieşi din impas, reluă el. Tocmai am făcut rost de un contract care ne-ar putea echilibra situaţia financiară şi reda încrederea bancherului nostru.

— Atunci, unde este problema?

— Problema e că nu dispunem de lichidităţi. Ne-ar trebui un împrumut particular care mi-ar permite să plătesc zece la sută garanţie din contract. Dacă nu vreau ca afacerea să-mi alunece printre degete, trebuie să găsesc aceşti bani înainte de două săptămâni.

Acum, Jo se simţea cuprinsă de nervozitatea fratelui ei. De fapt, ceea ce simţea ea se învecina cu panica. Aceeaşi pe care o desluşise în ochii mamei sale.

— Încep să înțeleg, spuse ea. Dar nu prea văd cu ce te pot ajuta.

— Uite, doar o singură persoană este în stare să ne acorde împrumutul.

Danny susţinu privirea întrebătoare a surorii sale preţ de câteva secunde apoi, întorcându-şi capul, trase un fum din ţigară.

— El nu a avut niciodată o părere prea bună despre mine, dar dacă tu i-o ceri, nu va putea refuza, murmură el.

— Ah! nu. Nu lui Ralph! strigă Jo. Mai ales… în niciun caz lui!

De surpriză şi indignare, ea se bâlbâia.

— El reprezintă ultima noastră şansă, Jo.

— Îmi pare rău, dar nu voi putea să mă adresez lui. Nu după tot ceea ce s-a întâmplat…

Ultimele cuvinte se înăbuşiră în gâtlejul tinerei femei. Tremurând din toate încheieturile, ea trebui să se aşeze.

— Nu, Danny! Ce pretinzi tu e imposibil Trebuie să existe o altă soluţie.

— Îţi repet că nu. Cunoşti pe altcineva care ar consimţi să ne avanseze aceşti bani?

— Nu, dar…

Jo se cufundă în contemplarea flăcărilor care jucau în vatră. Curând, ea simţi pe umeri mâinile lui Danny.

— Te rog, Jo. Nu avem dreptul să lăsăm să dispară o întreprindere căreia tata i-a consacrat viaţa. Ralph ne va ajuta dacă tu i-o ceri. Sunt sigur că va accepta. O ştiu. Promite-mi că o să-l întâlneşti pentru a discuta cu el…

4.

Joceline Harris stătea în. Picioare lângă fereastră. Pe stradă, oamenii umblau încoace şi-ncolo văzându-şi de treburile lor. Jo îi privea, dusă pe gânduri. De la acea discuţie pe care o avusese cu fratele ei, cu două zile în urmă, vorbele lui Danny nu-i dădeau pace: „Ralph ne va ajuta dacă tu i-o ceri. Sunt sigur că va accepta. O ştiu…” Cum de se putea arăta el atât de încrezător? Nimic nu era mai puţin sigur ca reuşita acestui demers. Îndată ce fratele ei îşi formulase rugămintea, Joceline crezuse că aceasta ar însemna o umilire gratuită sortită eşecului. Dumnezeu ştie câte nu încercase ea. Zadarnic. Atunci, în disperare de cauză, se alăturase ideii lui Danny. Şi astăzi, ea se afla în salonul aproape pustiu al hotelului Mirage, la Beauf ori West… aşteptându-l pe Ralph Andersen.

Incapabilă să se intereseze de spectacolul străzii, Jo se duse să se aşeze într-un fotoliu. Ralph Andersen era chiar ultima persoană căreia ea ar fi dorit să-i ceară ajutor… Dar scop. Ul scuză mijloacele! Anumite situaţii nu cereau oare să nu-ţi pese de sentimentele personale?

În lunile din urmă, Danny se devotase trup şi suflet întreprinderii familiale. E rândul lui Jo acum să consimtă la câteva sacrificii!

De trei ani nu ştia nimic de Ralph. Trei ani de tăcere! E de înţeles emoţia care o cuprinsese auzindu-i vocea gravă din nou atunci când îi telefonase pentru a fixa o întâlnire! O voce nu prea amabilă, desigur, dar nici

deosebit de ostilă. O voce neutră, de fapt Dacă Ralph fusese surprins de apelul ei, el ştiuse să-şi mascheze bine uimirea. Nu-i de mirare: omul acesta avea darul să-şi mascheze sentimentele ca nimeni altul. Deşi... În anumite circumstanţe, ştia să se arate mai expansiv...

Jo suspină, încercând să-şi alunge gândurile. La ce bun să revină asupra trecutului? Erau trei ani de când fosta d-nă Andersen încercase să se debaraseze de amintirea căsătoriei sale. Şi de data asta iarăşi, ’ imaginile năvăleau, fără ca ea să le poată stăpâni.

Îl cunoscuse pe Ralph cu o lună înainte ca el s-o ceară de soţie. Şi ea acceptase fără ezitare, Pentru că, chiar de la prima privire, ea avusese convingerea că a descoperit în acest bărbat o fiinţă predestinată: pe acela pe care ea îl aşteptase dintotdeauna, fără de care ea n-ar mai putea să trăiască... Ea nu-şi făcuse nicio problemă înainte de a deveni soţia lui. Tot ce îşi dorea era să nu se mai despartă de el, să aibă grijă de el, să se ocupe de căminul lui, să-l ajute să-şi conducă ferma din Karoo Din nefericire, ea nu luase în calcul personalitatea lui Averil Andersen. Mama lui Ralph comanda în casă şi, chiar în prima zi, se dovedise că ea nu avea intenţia să se mute. Departe de a se opune cu îndârjire soacrei sale. Jo dăduse dovadă de o răbdare exemplară Dar, bunăvoinţa tinerei soţii nu fusese răsplătită. „Locul tău este la oraş, nu la fermă”. Se auzea ea repetând în fiecare clipă. Desigur, Jo avea frică de cai. Dar nu de oi. Şi dacă i s-ar fi dat posibilitatea, nu i-ar fi displăcut să se aventureze printre turme. Bineînţeles, ideea asta o făcea să hohotească de râs pe Averil.

Mama lui Ralph nu reprezenta singurul obstacol al integrării lui Jo. Mai exista şi Lorin Scheepers, fiica unui fermier vecin. Ea avea pe atunci douăzeci şi unu de ani, aceeaşi vârstă cu a lui Jo. Superbă brunetă cu ochi albaştri, ea nu-şi ascundea decepţia de a se vedea înlocuită în inima lui Ralph de către o venetică de la oraş. Fără urmă de scrupul, Lorin profita. De toate pretextele pentru a se

impune în intimitatea tânărului cuplu. Ca şi cum prezenţa lui Averil Andersen nu era de ajuns ca să îngreuneze situaţia! Aceasta, de altfel, nu se jena să-şi exprime sentimentele. Într-o zi, văzându-i pe Ralph şi Lorin plecând călare, Averil îndrăznise să-i declare lui Jo: „N-o să-l faci fericit niciodată pe fiul meu. Lui îi trebuie o femeie ca Lorin Scheepers. O femeie care se pricepe la pământ la fel de bine ca el…”

Ce argumente să fluturi împotriva unor asemenea evidenţe? îi trebui foarte puţin timp lui Jo pentru a se convinge că Averil Andersen avea dreptate. Lorin şi Ralph trăiseră împreună de la cea mai fragedă vârstă în acel ţinut semiarid. Cunoscuseră aceiaşi oameni.

Jucaseră aceleaşi jocuri. În ce o privea. Jo avea impresia de a fi o intrusă. Cum să se adapteze unui mediu neospitalier în care pe deasupra, se plictisea de moarte. În lipsa unei activităţi?

Curând, atmosfera deveni insuportabilă la Satanslaagte. O tensiune confuză domnea în permanenţă la fermă. Apoi, în mod inevitabil, izbucniră certuri între tinerii soţi. Frământări ce se terminau cu acelaşi reproş al lui Ralph în privinţa lui Jo: „Nu faci niciun efort să te integrezi!” Ceea ce era nedrept întrutotul. Dar, odată cu trecerea lunilor, prăpastia dintre ei se adâncea mai mult. Doar o minunată potrivire fizică îi unea. Totuşi, în mintea lui Jo, căsătoria nu consta numai în zbenguieli amoroase, oricât de înfocate ar fi. Ele. Ea avea nevoie de altceva. Curând, deveni evident că Ralph nu-i va furniza niciodată acea gingaşă complicitate la care ea aspira. Cât timp ar putea să dureze o relaţie bazată numai pe plăcere? Astăzi, Jo cunoştea răspunsul: şase luni. Averil, care şi-a dat seama de asta, nu scăpă ocazia s-o remarce a doua zi, cu aer triumfător:

— Ţi-am spus eu că nu-l vei face fericit niciodată pe fiul meu!

Acel „ţi-am spus eu” avu asupra lui Jo efectul unei arsuri cu fierul înroşit. Suferinţă intolerabilă, împinsă până

la paroxism atunci când, chiar în aceeaşi zi, Ralph reveni pentru a-şi anunţa intenţia de a divorţa.

— Căsătoria noastră a fost o greşeală, se mulţumise el să spună.

Trei ani… Trecuseră trei anii de când Ralph pronunţase această frază simplă. Şi Jo o auzea încă răsunându-i în minte.

Un chelner aduse ceaiul pe o tavă şi ea se forţă să-i adreseze un surâs. Trebuia să îngroape trecutul şi să se concentreze asupra prezentului. Îi dăduse întâlnire lui Ralph la ora 10 în salonul hotelului. El nu va întârzia, desigur…

Jo îşi trecu o mână tremurătoare prin păr, îşi aşeză o şuviţă, îşi netezi cu un deget nervos sprâncenele, îşi umezi discret buzele cu vârful limbii. Măcar de-ar recunoaşte-o. Se schimbase ea mult? Dar el?

Un grup de turişti nemţi luase loc în jurul unei mese joase, la celălalt capăt al salonului. Discutau atât de zgomotos încât Jo întoarse capul într-o parte. Atunci îl văzu.

Ralph stătea nemişcat la intrarea în bar. În pofida costumului său elegant de culoare deschisă, a dezinvolturii omului de afaceri obişnuit cu succesul, se ghicea de la prima privire că era înainte de toate un truditor al pământului. Să fie oare asta din pricina staturii sale impresionante, sau a vreunei aure misterioase? Jo n-ar fi putut să spună. Ea ştia atâta doar: că acest farmec aparte ce-i trăda originea o vrăjise dintr-odată…

Privirile lor se întâlniră şi Jo fremătă. Ralph traversă salonul cu mersul lui suplu. Când ajunse în dreptul ei, Jo îi întinse mâna, forţându-se să ascundă în spatele unui surâs jenat spaima care punea stăpânire pe ea.

— Bună, Ralph.

— Sunt încântat să te revăd, Joceline.

Auzul numelui în gura ex-soţului o tulbură profund pe tânăra femeie.

— Am luat iniţiativa să comand ceai, declară ea în

grabă. Vrei să te servesc cu o ceaşcă?

— Fără lapte şi fără zahăr, spuse Ralph aşezându-se.

— Ştiu. N-am uitat.

Existau atâtea lucruri privitoare la Ralph pe care Jo nu le uitase! Atâtea lucruri pe care ea le păstra furişate cât se poate de adânc în amintirea ei pentru totdeauna…

Ea începu să toarne ceai în ceaşca lui Ralph. Spera ca el să nu observe tremurul mâinii ei, crisparea gurii sale! Acum. Trebuia să vorbească. Dar cu ce să înceapă? Cu o frază neînsemnată, poate, pentru a destinde atmosfera, pentru a sparge gheaţa…

— Totul merge bine la fermă? întrebă ea.

— Evident! De, ce acest interes subit pentru Satanslaagte?

Replica, formulată pe un ton sever, era demnă de acel Ralph pe care îl cunoscuse. Cuvinte tăioase care atingeau punctele ei sensibile. Cu timiditate, cu un nod în gât, Jo murmură:

— E o situaţie foarte stânjenitoare pentru mine, Ralph.

Numai Dumnezeu ştie cât de mult se pregătise, timp de două zile, să-l revadă pe acest om care fusese nu numai soţul ei dar şi un iubit pasionat! Desigur, ea se aştepta ca întâlnirea să fie dificilă. Dar nu până într-atât.

În mod vădit. Ralph păstra distanţa. El nu ar face nimic ca s-o ajute. O nouă apropiere ar avea poate mai mult succes…

— Dar… mama ta ce mai face?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Tot mai locuieşte împreună cu tine?

— Da.

Tăcere… Ralph întoarse capul. Jo îi vedea profilul rasat, viril, linia senzuală a gurii, o gură familiară ale cărei sărutări le gustase adeseori. O emoţie stranie punea stăpânire pe ea încetul cu încetul şi inima începu să-i bată năvalnic. Când Ralph o privi din nou, Jo roşi ca un copil prins cu greşeala.

— În clipa de faţă, mama se află în Anglia, reluă Ralph. Au invitat-o nişte prieteni. O să se întoarcă peste două luni.

Averil Andersen abandonându-şi domeniul ca să călătorească în Anglia, asta constituia chiar o noutate!

— Presupun că Lorin se ocupă de toate în absenţa mamei tale, spuse ea.

O expresie fugitivă de nemulţumire întunecă ochii lui Ralph:

— Lorin posedă propria sa fermă, în prezent. Ea nu are timp să se ocupe de afacerile altora. De altfel, nu ne vedem decât foarte rar.

La aceste cuvinte, Jo se simţi eliberată de o mare povară.

— Deci nu v-aţi căsătorit? întrebă ea pe un ton nevinovat.

— De ce am fi făcut-o?

— Aveţi atâtea puncte în comun amândoi…

Ca să pară mai destinsă, ea se sprijini de fotoliu. Privirea lui Ralph se fixă atunci asupra gleznelor fine ale tinerei femei, urcă lent, urmând linia zveltă a picioarelor.

— Dar tu? De ce nu te-ai recăsătorit?

— Mi-am reluat numele de fată după divorţ. Nu am vrut să-l schimb din nou cu un altul care risca să devină provizoriu.

Ce amărăciune răzbătea din acest răspuns! Amărăciune şi dorinţa de a-l răni pe Ralph. După trei ani! Jo îşi reproşa că cedează impulsului de atâta vreme înăbuşit de a-şi încheia socotelile cu el.

Dar el îşi bea ceaiul liniştit, ca şi cum remarca nu-l afectase. Când el îşi lăsă din nou ceaşca pe tavă, consimţi în fine să vorbească:

— Nu te-ai deplasat de la Cap la Beaufort West numai pentru a-mi oferi un ceai, nu-i aşa? Atunci, să ajungem la subiect. Pentru care motiv voiai să mă întâlneşti?

— Aveam nevoie de… De fapt, familia mea m-a însărcinat să-ţi cer un serviciu.

În timp ce evita privirea lui Ralph, Jo explică totul, despre dificultăţile întreprinderii, iminenţa falimentului, contractul nesperat pe care doar un împrumut particular ar putea să-l facă posibil. În fine, ea îndrăzni să înfrunte privirea lui Ralph, sumbră şi enigmatică. Greu de ghicit ce gânduri ascundea!

— Dacă Danny nu obţine contractul, continuă ea, noi vom pierde totul. Tatăl meu s-a zbătut ca să-şi creeze. Întreprinderea şi s-o facă să prospere. Munca unei vieţi întregi distrusă de pe o zi pe alta! N-ar fi inuman?

Cum îl mai ura pe Ralph în clipa aceea! Era acolo, etalându-şi necazurile dinaintea lui, ca o cerşetoare, iar el o observa, învăluit într-o muţenie dispreţuitoare. Se scurseră câteva secunde. Chipul lui Ralph nu exprima nicio emoţie. Nimic. Doar o mare indiferenţă.

El se sprijini cu spatele de spătarul fotoliului său şi, cu un calm iritant, isprăvi prin a spune:

— Aşadar, ai venit să-mi ceri bani.

— E vorba de un împrumut, Ralph. De un împrumut potrivit legii, cu dobândă.

Jo nu înceta să-şi frământe mâinile. Furioasă că nu-şi poate stăpâni mai bine emoţiile, ea îşi blestema în acelaşi timp nervozitatea şi calmul imperturbabil al lui Ralph. Niciodată n-ar ajunge la un rezultat în aceste condiţii…

— Te rog, Ralph, ajută-ne. Eşti singura şi ultima noastră speranţă. Îţi jur că îţi vom rambursa suma până la ultima centimă. Răspund eu de asta.

Ralph continua să tacă. Fără îndoială îşi acorda un răgaz pentru a reflecta… în timp ce tânăra femeie, aflată într-o stare de tensiune extremă, lupta cu sine pentru a nu izbucni în lacrimi, el se instală mai confortabil în fotoliul său, îşi întinse picioarele lungi şi, cu mâinile încrucişate pe piept, începu să privească tavanul. Un străin s-ar fi putut lăsa înşelat de atitudinea lui de totală indiferenţă. Nu şi Jo. Ea îl cunoştea prea bine ca să nu remarce uşoara crispare a gurii, încordarea abia perceptibilă a muşchilor săi. De fapt, ex-soţul ei era la fel de neliniştit ca şi ea.

— Cât? întrebă el după câteva clipe.

— O sută cincizeci de mii de ranzi.

Reţinându-şi respiraţia, Jo aştepta reacţia lui Ralph. El urma să fie cuprins de o furie oarbă, era indubitabil…

— Accept. Danny va primi suma de care are nevoie, cu o singură condiţie: ca tu să revii să locuieşti cu mine şi să-mi dăruieşti un moştenitor. Când îţi vei îndeplini făgăduiala, dacă mă voi afla într-o dispoziţie mărinimoasă, s-ar putea ca să transform împrumutul acordat lui Danny în acţiuni la firma sa.

Preţ de o secundă, Jo simţi o ciudată senzaţie de ameţeală. Apoi o furie violentă puse stăpânire pe ea. Ralph îşi bătea joc de ea!

— Dacă este o glumă, este neplăcută! exclamă ea pe un ton sec.

— Nicicând n-am fost mai serios.

Neîncrezătoare, Jo căuta în ochii lui Ralph o licărire care să-i dezmintă vorbele. Dar privirea lui, ca şi trăsăturile, nu exprimau decât o imperturbabilă răceală.

— Îndrăzneşti să-mi pretinzi să te plătesc cu carnea mea, cu sângele meu? Propunerea ta este inacceptabilă, imorală.

— E la alegerea ta.

— Eşti nebun! Completamente nebun!

— Se poate…

— De ce, Ralph? De ce te porţi astfel?

— Satanslaagte aparţine Andersenilor de cinci generaţii. Vreau ca copilul meu să continue opera întreprinsă de străbunii mei.

— Există multe femei care ar fi fericite să-ţi dăruiască moştenitorul pe care ţi-l doreşti. De ce m-ai ales pe mine? Reflectează.

Ralph. Nu ai decât treizeci şi şase de ani. Nu e prea târziu ca tu să întâlneşti pe cineva la care ai ţine şi cu care ai face un copil. Un copil din iubire…

— Iubire!

O strâmbătură de dispreţ deformă buzele lui Ralph.

Cuvântul ţâşnise din gura lui cu o violenţă extremă. Iubirea este un sentiment extrem de supraestimat, adăugă el.

„Apreciere strict personală”, gândi Jo. Dar puţin surprinzătoare, de altfel, provenind de la un bărbat care îi spusese adesea „te doresc” şi niciodată „te iubesc”. De aceea, fără îndoială, i-a fost atât de uşor să pună capăt scurtei lor căsnicii…

— Trebuie să ştii că nu sunt interesat în mod deosebit de căsătorie, declară Ralph. În felul acesta mariajul nostru ar fi bazat pe o înţelegere aparte.

Pentru prima oară, el surâse. Un surâs lipsit de căldură care îi făcea înfăţişarea şi mai îngrijorătoare.

— Se întâmplă că avem nevoie amândoi de ceva pe care celălalt poate să-l ofere. În aceste condiţii, e inutil să ne prefacem că dăm dovadă de sentimente care nu există.

Oare Ralph îşi închipuise că ea se jucase de-a iubirea în timpul celor şase luni ale căsătoriei lor? Dacă aceasta era esenţa gândirii lui, înseamnă că el însuşi se „prefăcuse”.

De mânie şi decepţie, lui Jo îi venea să plângă.

— Dar dacă… dacă accept târgul tău, ce se va întâmpla după ce ţi-aş dărui un copil?

— Ei bine, în mod firesc, tu vei decide. Dacă asta îţi e dorinţa, vei rămâne. Dacă nu, vei pleca. Puţin îmi pasă de alegerea ta. Singurul lucru care contează pentru mine, e copilul. Bineînţeles el va locui cu mine la Satanslaagte.

Jo se uita la Ralph ca şi cum s-ar fi uitat la vreo fiinţă înspăimântătoare venită de pe altă planetă.

Din ce era făcut omul acesta încât să-i anunţe cele mai rele nenorociri cu sânge-rece imperturbabil?

— Ceea ce aştepţi de la mine este inuman. Eşti un monstru! Un adevărat monstru!

— Ar trebui să te arăţi mai prudentă în alegerea cuvintelor tale, Joceline. Dacă continui să mă insulţi, îmi retrag propunerea şi te vei duce în altă parte să cauţi banii de care ai nevoie.

— Crezi că-mi este uşor să vin să te implor să mă ajuţi, Ralph Andersen? Niciodată în viaţa mea n-am întreprins un demers atât de umilitor. N-am acceptat s-o fac decât din solidaritate cu familia mea.

— Nu eu sunt răspunzător de această situaţie. Dacă Danny n-ar fi aruncat banii pe fereastră, astăzi n-aţi fi fost în pragul ruinei.

Ralph tocmai marcase un punct. Jo ştia că el avea dreptate. Danny risipise mulţi bani în primii doi ani care urmaseră după moartea tatălui lor, cheltuind nepăsător sume care le-ar.fi fost utile în această perioadă de criză. Numai după ce s-a implicat el însuşi în gestionarea societăţii. Danny devenise un om cu capul pe umeri. Prea târziu, din nenorocire. Era acesta un motiv pentru a-l condamna?

— Nu-l judec prea sever pe fratele meu, murmură ea. Danny s-a schimbat mult. Trebuie să-i dau o şansă de a-şi repara greşelile tinereţii. O şansă de a porni din nou în viaţă.

— Şansa asta, doar tu i-o poţi oferi, Joceline. Nu depinde decât de tine ca Danny să iasă din prăpastia pe care el însuşi a săpat-o.

Ralph vorbise cu mult calm. Nicicând el nu ar reveni asupra propunerii sale. Jo avu groaznica senzaţie de a fi prinsă în capcană. Soarta alor săi, a întreprinderii familiale, se afla în mâinile ei. De hotărârea ei depindeau ruina sau renaşterea Antreprizei Harris, disperarea sau bucuria mamei sale, viitorul fratelui ei. Ralph o soma să-şi vândă corpul pentru a asigura fericirea familiei ei. Era cât se poate de simplu. Dar tot atât de groaznic!

La celălalt capăt al salonului, turiştii vorbeau şi râdeau zgomotos. Exploziile lor de veselie în comparaţie cu disperarea ei îi părură lui Jo de o indecenţă insuportabilă. Ea şi-ar fi dorit să se ducă până la ei, să le ceară să tacă. Reprimându-şi lacrimile care îi năvăleau sub pleoape, murmură:

— Fericirea familiei mele mă interesează mai mult

decât orice. Mi-aş pierde respectul faţă de mine însămi dacă n-aş sări în ajutorul fratelui meu, dacă aş accepta să văd prăbuşindu-se întreprinderea pentru care tata s-a luptat întreaga sa viaţă. Dacă am ajunge să fim ruinaţi, mama ar muri de supărare. Să mă ferească Dumnezeu de o asemenea nenorocire!

Jo îşi duse o mână la gură pentru a-şi înăbuşi un hohot de plâns.

— Trebuie să înţeleg că primeşti? întrebă Ralph.

— N-am încotro.

— Foarte bine. Chiar luni, o să mă înapoiez la Cap pentru formalităţi. Căsătoria noastră o să aibă loc la sfârşitul săptămânii viitoare. Ţin neapărat la asta. Vei face aşadar tot posibilul să respecţi acea dată.

S-ar fi crezut că Ralph înşiră o litanie. Niciun muşchi de pe obrazul său nu tresărea. Nicio urmă de emoţie nu răzbătea pe chipul lui. În vreme ce Jo, împărţită între uşurare şi panică, lupta pentru a nu ceda unui acces de plâns, fostul – şi viitorul – soţ plănuia căsătoria lor ca pe o banală reuniune de afaceri! Când el se ridică, cu un zâmbet pe buze, Jo se crispă.

— Nu ştiu dacă trebuie să te blamez sau să-ţi mulţumesc, murmură ea.

— Doar timpul ne-o va spune.

Jo îl privea îndepărtându-se, părăsind salonul fără să se întoarcă. Involuntar, ea luă ceaşca şi îşi bău ceaiul cu mici înghiţituri, tară ca măcar să-şi dea seama că se răcise.

2.

Ploua de aseară. Pe cerul înnorat, nimic nu lăsa să se întrevadă o schimbare momentană în ziua aceea. Stând în picioare în spatele ferestrei de la camera sa, cu fruntea sprijinită de geam, Jo suspina. Jos, strada se însufleţea. Maşinile treceau, ridicând jerbe de apă care împroşcau trecătorii. O zi ca oricare alta, desigur, în viaţa acestor fiinţe anonime… O zi neagră pentru Jo: peste câteva clipe, ea urma să-i spună „da” lui Ralph.

Pentru a doua oară.

Ce ironie a soartei! Aşa plouase şi la prima lor cununie. Dar bucuria care inunda atunci inima lui Jo în momentul căsătoriei ei cu bărbatul pe care ea îl alesese îi ţinea loc de soare. Nimic asemănător astăzi. Fiecare minut care o apropia de ora însemnată de soartă accentua spaima viitoarei soţii. Sâmbăta asta, exact la ora 10, în salonul casei sale, dată şi loc fixate de Ralph, reverendul Charles Stirk urma să pecetluiască, cu toată nevinovăţia, o unire ale cărei motivaţii scandaloase nu le cunoştea.

Jo se duse la masa de toaletă şi aruncă o scurtă privire imaginii din oglindă. Părul ei lung cafeniu-roşcat, strâns la ceafă într-un coc somptuos, părea aproape negru în lumina palidă a acestei dimineţi cenuşii. Îşi pudra uşor chipul şi gâtul înainte de a-şi scoate dezabieul de mătase. Lenjeria de corp din mătase sublinia zvelteţea siluetei sale, rotunjimea fermă a sânilor ei mici, curba şoldurilor. Îmbrăcă o rochie crem cu mâneci bufante şi răscroială festonată în dreptul gâtului, al cărei fermoar îl ridică dintr-odată. Dar acesta se înţepeni. Jo nu avea chef să suporte capriciile unei banale bucăţi de metal. Începu să bombăne, în clipa când cineva bătu la uşă.

— Da! Cine-i? strigă ea.

— Danny. Eşti gata?

— Intră! Chiar am nevoie de ajutorul tău.

În câteva secunde „problema fermoarului încăpăţânat fu rezolvată. Jo se întoarse atunci către fratele ei.

— Eşti foarte frumoasă, îi spuse el. Şi mai frumoasă decât prima dată.

— Mulţumesc, Danny.

Pentru a-şi ascunde emoţia, Jo se reîntoarse la masa de toaletă, se aşeză, strecură în jurul gâtului colierul de perle pe care îl împrumutase de la mama ei. Rezemat de dulap, fra tele ei o observa pe când ea îşi dădea o ultimă tentă de pudră pe decolteu.

— Cine ar fi putut crede că demersul disperat la care

te-am obligat faţă de Ralph va ajunge la un deznodământ atât de fericit?

Jo preferă să nu adauge nimic, pentru a nu-şi nelinişti fratele.

— Tot îl mai iubeşti, nu-i aşa, Jo?

— N-am încetat niciodată să-l iubesc pe Ralph, răspunse ea pe un ton pe care îl voia ferm.

Era vorba de o minciună, bineînţeles. O minciună de care Danny se lăsă păcălit şi care păru că-i luase o mare greutate de pe inimă.

— Slavă Domnului! îmi era atât de frică să nu te măriţi cu el numai din cauza acestei chestiuni de bani.

— Ce idee! De ce crezi un asemenea lucru?

— Să zicem că aveam un fel de intuiţie. Păreai atât de preocupată de la anunţarea căsătoriei tale 1 Din fericire, intuiţia mea nu era doar falsă ci şi ridicolă.

— Absolut ridicolă, într-adevăr!

Cu niciun preţ, Danny nu trebuia să afle adevărul. De aceea, pentru a-şi ascunde tulburarea, Jo se grăbi să schimbe subiectul:

— Unde e mama?

— Jos, cu Ralph. De altfel, ar fi timpul să ne alăturăm lor. Pastorul nu va întârzia să sosească.

— Acordă-mi încă cinci minute, te rog.

— Niciunul în plus. Te aştept în hol.

Danny părăsi camera. Cu o mână tremurândă, Jo îşi puse în coc bucheţelul tradiţional din flori de portocal. Răspunsul pe care i-l dăduse fratelui ei atunci când a întrebat-o în legătură cu sentimentele ei faţă de Ralph ’ stârnise în ea o amărăciune profundă. O amărăciune care se adăuga spaimei sale şi pe care cu greu şi-o explica. Cel puţin să nu considere minciună un adevăr pe care ea voia să-l ascundă…

Ceea ce ar însemna că îl iubea încă pe Ralph? Nu, imposibil! După divorţ, Jo interzisese să se pomenească numele soţului ei de faţă cu ea. Îşi reluase slujba de infirmieră la spital, muncise nebuneşte, jurându-şi să-l

alunge pe Ralph din mintea ei, să şteargă din inima ei iubirea pe care i-o purta. Oare nu izbutise?

Nu era câtuşi de puţin sigur… Din ziua în care îi propusese acel târg josnic, Jo nu-l revăzuse pe Ralph decât o singură dată, pentru a alege verighetele şi a discuta cu pastorul. Măcar atunci dacă ar fi putut să-şi dea seama că sentimentele ei faţă de el nu se schimbaseră, ea ar fi fugit…

Dar acum, era prea târziu.

Zgomotul unei maşini care se oprea în faţa casei îi curmă şirul gândurilor. După o ultimă privire în oglinda, Jo se ridică, resemnată. Îşi încălţă pantofii fini asortaţi cu rochia, se ridică şi, încet, ieşi, ţinând în mână un mic buchet de trandafiri roşii.

Fidel promisiunii sale, Danny îşi aştepta sora în hol. El îi oferi braţul pentru a o conduce în salon. Cum Jo insistase ca nimeni altcineva decât familia ei să nu asiste la ceremonie, nu se aflau de faţă decât Lavinia Harris, în taior gri cu bluză roz pal, reverendul Charles Stirk, un bărbat scund, chel, la vreo cincizeci de ani, cu un surâs binevoitor, şi Ralph.

Când ea intră în încăpere, toate privirile se aţintiră asupra ei. Dar ea abia dacă îşi dădea seama de asta. Nu-l vedea decât pe bărbatul căruia urma să i se vândă. Foarte elegant în costumul său de culoare închisă, el întruchipa forţa, virilitatea şi siguranţa. Nicio femeie n-ar putea să reziste farmecului său. De altfel, nu-i căzuse deja victimă ea însăşi? în împrejurări asemănătoare, Ralph îi întinsese mâna, o mână înnegrită de soare şi bătătorită de muncile de la fermă… Astăzi, nu i-o va acorda pe a sa decât din obligaţie, şi cu neîncredere. Când el i-o cuprinse, ea vru să strige în gura mare că era vorba de o impostură şi că n-ar putea îndura mai mult. Dar cuvintele i se stinseră în gâtlej atunci când privirea ei o întâlni pe cea a lui Ralph. Imposibil să distingă în ochii aceia întunecaţi, fixaţi asupra ei cea mai mică urmă de emoţie. Ce gândea el? îşi savura victoria? Se bucura de situaţia critică a lui Jo pe care o ştia

numai el?

Ceremonia fu scurtă. Când Ralph îi strecură verigheta pe deget, Jo avu impresia că fusese prinsă în fălcile capcanei. Ca într-un vis, ea îl auzi pe reverend declarând pe un ton solemn:

— Nimic şi nimeni nu-i poate despărţi pe cei pe care Dumnezeu i-a unit.

Apoi îşi drese glasul şi schiţă un surâs călduros.

— Obiceiul cere ca la sfârşitul ceremoniei, mirii să se sărute, adăugă el.

Ralph se întoarse către tânăra femeie şi îi atinse buzele cu un sărut uşor. Ea nu încercă să se ferească. Dimpotrivă… Gustul acelei guri, suflul pe care îl emana, Jo le recunoştea. I se părea că nu trăise în tot acest răstimp decât în aşteptarea acestui sărut, atât de frustrant prin răceala şi scurtimea lui. Cât despre Ralph. Acesta părea perfect calm, ca şi cum tocmai îndeplinea prin asta o ultimă formalitate. De altfel, se preocupa mai mult de invitaţi decât tânăra lui soţie. Doar într-un târziu, când Lavinia şi Danny îl conduseră pe reverendul Stirk la uşă, Ralph binevoi să-i acorde oarecare atenţie lui Jo.

— Propun să ridicăm paharul pentru succesul căsătoriei noastre, spuse el.

— Pentru succesul contractului pe care l-am semnat adineauri, mai degrabă! M-ai cumpărat, Ralph. Să nu uiţi asta niciodată.

— E adevărat că eşti îndreptăţită întrutotul să mi-o reaminteşti. În cazul acesta, ridic paharul în sănătatea ultimei mele achiziţii.

Ce umilinţă! De când se ştia, Jo nu încercase un asemenea sentiment de jignire. Dintr-o înghiţitură, Ralph îşi goli cupa cu şampanie. El o sfida… Dacă Lavinia şi Danny n-ar fi intrat în acel moment, tânăra femeie l-ar fi pălmuit. Dar deocamdată, trebuia să se stăpânească, să se calmeze, pentru a nu-şi îngrijora mama şi fratele. Ei trebuiau să nu ştie nimic despre josnicul târg care îi cruţase de ruină. Dacă ei ar afla cumva, nu vor avea stare

până ce Jo nu va reveni asupra cuvântului dat, condamnând astfel la faliment însăşi întreprinderea familială. Acum când pactul fusese încheiat, Jo nu avea decât o dorinţă: s-o şteargă. Să se despartă de casă şi familie înainte ca puterile s-o părăsească. Teoretic ar fi trebuit să se schimbe pentru călătorie. Dar o lungiseră cam mult cu şampania şi pişcoturile. Dacă mirii voiau să ajungă, la Satanslaagte înainte să se înnopteze, trebuiau să plece fără întârziere.

Lăcrimând, Lavinia îşi strânse fiica în braţe pe când Ralph căra bagajele în portbagajul Mercedes-ului. Ploua încă şi se distingea cu greu priveliştea înecată sub torentele de apa. O vreme ideală pentru o scenă de adio! gândi Jo cu tristeţe în timp ce Danny o însoţea până la maşină. Îşi îmbrăţişă sora cu o emoţie pe care el nu încerca să şi-o ascundă, apoi îi strânse mâna lui Ralph cu căldură. Gest banal şi firesc între cumnaţi, care captă totuşi atenția lui Jo şi o intrigă. Nu gestul în sine îi păru straniu, ci privirea pe care cei doi bărbaţi o schimbaseră între ei. O privire complice, ca şi cum îşi împărtăşeau un oarecare secret… Un gând groaznic trecu prin mintea tinerei femei: să-i fi destăinuit Ralph lui Danny adevăratul motiv al căsătoriei lor?

Îndată, Jo alungă această idee. Nu, niciodată Danny n-ar fi acceptat să comploteze împotriva ei. Emoţiile acestor ultime zile o iritau la culme şi ea îi bănuia pe toţi de intenţii rele în vreme ce doar Ralph era de condamnat pentru această ipocrizie…

Câteva minute mai târziu, maşina demară. Jo se întoarse şi adresă o ultimă privire casei, un ultim adio Laviniei şi lui Danny care îi făceau cu mâna stând în prag. Înăbuşindu-şi lacrimile, tânăra femeie se forţă să păstreze o atitudine demnă şi se prefăcu interesată de privelişte. Curând, siluetele impunătoare ale munţilor se profilară la orizont, sumbre şi ameninţătoare. După câteva clipe, ajunseră în temuta vale Hex River în care viile îngheţaseră iarna precedentă. Trecuseră mai multe ore de când

călătoreau şi Ralph nu pronunţase un cuvânt. Ce-are a face! Jo nu avea nicidecum chef să rupă tăcerea.

În timpul cinei pe care o luară la iuţeală în orăşelul Touws River. Nu schimbară decât câteva cuvinte, strictul necesar. Apoi îşi reluară locul în maşină, ca doi străini sau ca o pereche vârstnică istovită din cauza deceniilor de viaţă în comun. O oră mai târziu, spre marea uşurare a lui Jo, ploaia încetă şi o rază firavă de soare străpunse masa norilor. Fixându-şi privirea asupra mâinilor ei, Jo văzu scânteind verigheta. Îi reveni atunci în minte o discuţie pe care o avusese cu fratele ei, cu. O lună în urmă:

— Ce ai simţi dacă Ralph s-ar ivi pe neaşteptate la uşă? întreba Danny.

— Mi-ar fi teamă.

— Teama? Teamă de ce?

— L-am iubit cândva pe Ralph şi mi-ar fi teamă că, reîntâlnindu-l, va reînsufleţi acele simţăminte doar pentru a mă face să sufăr.

În mod ciudat, Danny insistase.

— Dar dacă Ralph ar dori să se căsătorească din nou cu tine, ai accepta?

— Este o idee total nerealizabilă. Chiar admiţând că se va întâmpla aşa, jur că nicicând picioarele mele nu vor mai călca pământul Andersenilor, chiar dacă Ralph ar trebui să se târască în genunchi dinaintea mea pentru a mă implora să revin.

Cât de mult se înşelase ea! mai întâi, Ralph o ceruse în căsătorie din nou. Pe urmă, el nu fusese nevoit ş-o implore în genunchi ca ea să accepte să-l urmeze. Şi în decurs de numai câteva ore, picioarele ei vor călca Iar pământul Andersenilor…

— O să parcurgem restul drumului fără să ne adresăm nici măcar un cuvânt? întrebă pe neaşteptate Ralph.

— Despre ce am putea discuta?

— Cunosc o grămadă de subiecte interesante cu care mi-ar plăcea să te întreţin.

— Zău?

— Nu văd de ce afişezi aerul acesta surprins! exclamă el.

— Altădată, nu prea erai vorbăreţ. Şi astăzi, pretinzi că vrei să discuţi cu mine!

— Fiecare se schimbă. În orice caz, eu m-am schimbat.

Jo îşi strânse mâinile una de cealaltă pentru a-şi masca stânjeneala. Cu mişcări maşinale, ea începu să-şi învârtă verigheta pe deget. Acest inel pe care Ralph i-l strecurase pe deget avea greutatea unui lanţ de ocnaş. Nu avea nimic comun cu verigheta care pecetluise prima lor căsătorie. Cu câtă bucurie o purtase Jo, ca zălog al unei iubiri profunde, adevărate! Cât de diferit se prezentau astăzi lucrurile! Ralph îi cumpărase cor pul pentru ca ea să-i dăruiască un urmaş. Câtă vreme nu-şi va fi îndeplinit făgăduiala, ea va rămâne prizonieră la Satanslaagte.

Satanslaagte... Valea Diavolului, întipărită în amintirea tinerei femei de gustul amar al înfrângerii şi urii. Căci acolo îl urâse pe Ralph tot atât pe cât îl iubise de mult. Dacă i s-ar fi dat posibilitatea să aleagă, Jo nu ar mai fi călcat niciodată în acea fermă blestemată. Cel puţin, ştia că n-o va întâlni pe Averil Andersen la sosire. Slabă consolare, poate, dar pe care Jo o aprecia la fel de mult...

— Şi tu. Te-ai schimbat, Joceline, reluă Ralph.

Străbătură podul de peste râul Buffels. Complet secat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ralph. Încetează să-mi spui Joceline!

— Cred totuşi că prenumele ăsta se potriveşte mai bine noii tale personalităţi.

— Te rog, scuteşte-mă de aceste banalităţi.

— Ştii tu că eşti mai frumoasă încă decât înainte? Mai ales când eşti mânioasă, ca în clipa de faţă. Scânteia care străluceşte în ochii tăi te face şi mai atrăgătoare.

Jo se întoarse spre el pentru a-i trânti o replică usturătoare dar, întâlnindu-i privirea enigmatică aţintită

spre ea, se tulbură şi rămase tăcută.

— Ai fost întotdeauna fermecătoare, Jo, adăugă el cu voce înăbuşită. Dorul de tine este singurul lucru care a supravieţuit primei noastre căsătorii nefericite.

Deşi ea ar fi dorit să se convingă de contrariu, Jo ştia că el nu minţea. Ea citise dorinţa din privirea lui Ralph. Ca altădată… Pentru a scăpa de atmosfera încordată care se aşternea încetul cu încetul, Jo încercă să-şi concentreze atenţia asupra peisajului, pe când ei pătrundeau mai adânc în inima ţinutului Karoo. Era vorba de o întindere acoperită de mărăcini, presărată cu arbuşti de piper, salcâmi, şi a căror monotonie nu era stingherită de nimic în afară de culmile colinelor ce se zăreau din când în când în depărtare. Pe acest pământ aspru, sălbatic, semideşertic, locuiau fermieri practicând creşterea oilor. Ralph aparţinea acestui gen de oameni luptând împotriva asprimii climei, sub ameninţarea permanentă a secetei. Da, ea trebuia să-i recunoască cel puţin meritul acesta: Ralph era un om răzbătător.

— Mama ta este la curent cu recăsătorirea noastră? întrebă ea.

— Am prevenit-o printr-o telegramă.

— I-ai explicat adevăratele motive ale deciziei tale?

— Dar tu? Ai spus familiei tale că te măriţi cu mine pentru a-mi dărui un copil? Că le voi acorda împrumutul numai cu această condiţie?

— Nu, desigur. De ce să-i fac să sufere?

— Înţeleg…

— Mulţumesc pentru interesul purtat familiei mele.

— Mă interesez de multe lucruri. Joceline. Lucruri care pentru tine nu prezintă nicio importanţă.

— Pentru că nu am fost crescută la ţară ca tine, aşa-i?

— Nu e nevoie să fii născut la o fermă ca să ştii să trăieşti acolo. Deprinderea se capătă prin experienţă. E suficient să depui puţin efort…

— Așadar, iată-ne întorşi la aceeaşi problemă.

— A, da? Şi care anume?

— Aceea care ne era potrivnică încă de acum trei ani. Aminteşte-ţi: nu încetai să-mi repeţi că nu depindea decât de mine să mă adaptez la noua mea viaţă. Dacă stau să te ascult, parcă nu m-ar trage inima s-o fac.

— Încetează, Joceline. Nu am intenţia să dezgrop trecutul.

— Nici eu nu doresc asta.

Această remarcă puse capăt discuţiei. Târziu, spre după-amiază, Beaufort West apăru la orizont. Era vorba de aşezarea cea mai importantă din ţinutul Karoo, pe care locuitorii o numeau oraşul-oază. Un nume pe de-a-ntregul justificat, de altfel: după străbaterea zonei aride ce putea fi mai odihnitor ca priveliştea acelor străzi mărginite de peri? Zărind acoperişurile imobilelor înecate de pâlcurile arborilor, Jo îşi simţi inima strângându-se. Era pentru a doua oară în decurs de opt zile când venea la Beaufort West. În alte împrejurări, ea s-ar fi bucurat să străbată încă o dată acest oraş atât de pitoresc, cu vechile-i case cu balcoane de fier forjat, cu dughene ciudate lâncezind în umbra copertinelor, iar la periferie, cu luxoasele sale imobile. Moderne.

La treizeci de kilometri nord de Beaufort West, Jo redescoperi Satanslaagte. Ea închise ochii, încercând să nu se gândească la nimic. Douăzeci de minute mai târziu, Mercedesul se angajă pe drumul şerpuitor care ducea la fermă, ridicând în trecere un nor de praf. Curând, atinseră portalul pe care se putea citii scris cu litere mari: „Satanslaagte – R. Andersen”.

Fără un cuvânt, Ralph coborî din maşină şi se duse să deschidă. Apoi se strecură la volan, trecu pragul proprietăţii şi coborî încă o dată pentru a închide. Un ceremonial căruia Jo îi cunoştea semnificaţia. „Să nu laşi niciodată o poartă deschisă în urma ta…” Astfel suna regula esenţială pe care orice fermier din Karoo o respecta. Acest obicei îi păruse ciudat lui Jo până în momentul când ea descoperise complexitatea negoţului cu

lână. Dacă un crescător imprudent îşi lăsa oile să rătăcească după bunul lor plac prin pajiştile vecine, el se expunea unor mari neajunsuri.

Sosirea lor la fermă nu trecuse neobservată. Doi copii africani, în picioarele goale, năvăliră spre ei. Ralph strecură câteva monede în mânuţele lor şi ei spălară putina la fel de iute precum veniseră. Soarele începea să coboare după culmea dealurilor. Razele sale oblice se pierdeau în frunzişul arborilor înalţi care străjuiau aleea, mângâiau peluza, aureolau cu lumina lor caldă straturile de flori. Adevărat cuib de verdeaţă, ferma Andersenilor apărea în ochii vizitatorilor ca o mică oază de linişte. Jo fusese impresionată de asta la prima ei venire aici. Şi din nou, farmecul își făcu efectul. În mintea tinerei femei se amestecau trecutul şi prezentul, producându-i o impresie stranie şi dureroasă.

— Am ajuns, anunţă Ralph.

Abia coborâră din maşină, că un ciobănesc german ţâşni lătrând din spatele casei şi se năpusti către Jo. Îngrozită, tânăra femeie se dădu înapoi ascunzându-se după Ralph.

— Fritz!

Vocea poruncitoare a stăpânului frânse elanul câinelui. Gâfâind, cu urechile ciulite, el se aşează şi scoase un scâncet ca pentru a-şi cere iertare. Ralph o eliberă pe Jo pe care o luase în braţe pentru a o linişti.

— Să nu-mi spui că îţi este teamă de câini! exclamă el schiţând un surâs şiret.

— Doar când dau buzna spre mine cu intenţia evidentă de a mă agresa.

— Fritz nu avea de gând să te atace. Era felul lui de a-ți ura bun venit. Nu-i aşa; Fritz?

Câinele se lăsă mângâiat pe bot cu un mârâit de plăcere apo ridicându-se brusc, se apropie de Jo pentru a o adulmeca. Cu timiditate, tânăra femeie întinse mâna către el şi îi frecă nasul. Jo înţelese atunci că Fritz aştepta de la ea un semn de prietenie. Prinzând curaj, ea îl mângâie

uşor după urechi.

— Uite, v-aţi împrietenit, declară Ralph.

Un surâs lumină chipul lui Jo. Primul surâs din ziua aceea care nu fusese forţat.

— De cât timp ai câinele ăsta? întrebă ea.

— De doi ani. Mi-a fost oferit de ziua mea.

— De mama ta?

— Nu. De Lorin.

Lorin… Jo abia sosise.la Satanslaagte şi deja i se amintea de existenţa aceleia pe care ea o considera mereu rivala sa. Un imens sentiment de amărăciune o invadă şi surâsul îi dispăru. Absentă, ea îl batu uşor cu palma pe cap pe Fritz înainte sa se îndepărteze de el. În clipa aceea ea zări un bărbat venind spre ei, un african îmbrăcat într-o bluză kaki şi cu pantalon de aceeaşi culoare. Pe dată, Jo îl recunoscu. Era Stan. El crescuse la fermă cu Ralph şi acesta îi acorda o încredere fără limite prietenului său din copilărie. Scoţându-şi vechea pălărie, noul venit o salută pe Jo.

— Bună ziua, doamnă.

— Sunt încântată să te revăd, Stan. Ce mai face Klara?

— Foarte bine, mulţumesc. Aşteaptă cel de-al patrulea copil al nostru.

— Felicitări! Dar pentru când e prevăzut fericitul eveniment?

— Peste două luni, doamnă.

. Deodată, Ralph se scotoci în buzunar şi scoase cheile Mercedes-ului.

— Ţine cheile maşinii. Poţi să ne descarci bagajele, Stan, spuse el pe un ton sec.

— Bine, domnule Ralph.

Uimită, Jo se întoarse către soţul ei. De ce această neașteptată nerăbdare? Ralph nu obişnuia să întrerupă conversaţiile, nici să-i vorbească lui Stan atât de aspru. De ce se temea el? Ca, din neatenţie, Stan să-i dea lui Jo o informaţie ţinută în secret până acum?

Peste putinţă să descifreze expresia enigmatică pe care el o afişa în această clipă. Gânditoare, Jo îl urmă către casă. Numai atunci ea observă cofrajele ridicate de-a lungul peretelui estic al clădirii şi se opri în loc.

— Încep să fac nişte lucrări de extindere, explică Ralph.

Să mărească spaţiul unei locuinţe care putea deja să găzduiască uşor o duzină de persoane! Ce idee ciudată! Ea vru să-l întrebe pe Ralph dar el se întoarse brusc şi ea nu avu altă soluţie. Decât să pornească în urma lui pătrunzând în casă. Fu surprinsă să vadă că nimic nu se schimbase în holul imens cu parchet ceruit. Nimic altceva nici pe coridorul lung ducând. Spre camere. Jo recunoscu mocheta de culoare roșu-închis aleasă de Averil Andersen. O nuanţă sinistră pentru un loc şi aşa întunecat! Pe atunci, Jo făcuse observaţia că o nuanţă mai deschisă s-ar potrivi mult mai bine. Ca întotdeauna, nu se ţinuse seama de părerea ei. Nu avea cum să se împotrivească mamei lui Ralph! Lupta era pierdută dinainte…

În faţa uşii de la camera principală, aceea pe care Jo o împărţea cu Ralph, un fior o străbătu pe tânăra femeie. Acolo trăise ea clipele cele mai fericite, cele mai exaltante ale vieţii sale. Dar şi cele mai disperate în ziua în care o părăsise, dacă i-ar fi spus cineva că va reveni aici după trei ani – şi în ce condiţii – Jo ar fi refuzat să creadă. Tulburată, intră în încăpere şi privi în jurul ei Nu fusese schimbat locul mobilelor de stejar masiv. În schimb, draperiile grele din pluş fuseseră înlocuite cu un satin bleu-pal asortat cii cuvertura patului. Fusese înlocuit şi groaznicul covor verde-oliv uzat până Ia urzeala, cu o mochetă groasă de culoarea şampaniei.

O iniţiativă inspirată…

Aflat în picioare lângă masa de toaletă, Ralph o observă pe Jo în oglindă. Fără îndoială îi păndea reacţia…

Ea îşi drese glasul şi zise:

— Ai modificat decorul, nu-i aşa?

— Da. Îţi place?

— E foarte frumos.

Timp de câteva secunde, rămaseră tăcuţi. Jo ezita să-i pună întrebarea care o frământa, în fine, luându-şi inima-n dinţi, ea se avântă:

— Asta e camera ta?

— Nu, e camera noastră.

Ea tresări şi Ralph o surprinse.

— Cum ai putea să-mi dăruieşti moştenitorul pe care îl doresc dacă nu dormim în acelaşi pat?’ întrebă el cu un ton aspru.

Stânjeneala şi mânia se amestecau în inima lui Jo. Se pregătea să protesteze, să se revolte în gura mare, când niște paşi răsunară pe scară. Cineva se apropia. Cu preţul unui efort imens, Jo se stăpâni. Ceea ce avea de spus nu-l privea decât pe Ralph. Inutil să facă o scenă de faţă cu un martor…

După ce bătuse la uşă, Stan intră în cameră, cărând cele două valize pe care le aşează lângă pat. Vădit jenat, el se întoarse spre Jo.

— Să las bagajele aici, doamnă?

— Da. Stan. Îţi mulţumesc.

Ralph, care observase scena în tăcere, aştepta ca Stan să iasă din cameră pentru a relua discuţia.

— Am câteva nimicuri de rezolvat până să se întunece, zise el.

Cu un gest energic, îşi scoase cravata de mătase şi îşi schimbă vesta de culoare închisă cu un sacou de catifea raiată. Apoi se. Îndreptă spre uşă.

— Te las să te pregăteşti pentru cină.

Uşa batantă pocni în urma lui şi Jo tresări.

Poftim era din nou prizonieră la Satanslaagte. Totul se relua de la început. Ralph urma să-şi vadă de treburi, să se ocupe de animale, de acareturi, să dea ordine, să încheie afaceri. Jo, ca şi în trecut, o să trândăvească, aşteptând. Aşteptând ce? întoarcerea stăpânului…

A stăpânului ei! Cum să-l numească altfel pe bărbatul care a cumpărat-o? Cu trei ani în urmă, ea se măritase cu

el din dragoste, iar nesfârşitele zile cenuşii se terminau mereu cu euforii de bucurie, întru desfătarea corpurilor. Plăcere a simţurilor potolită până la epuizare, a cărei amintire umplea singurătatea lungilor ei ore de inactivitate.

Dar cum se va scurge timpul mâine, poimâine şi în zilele care o să urmeze, acum când iubirea nu mai există? Oh, Dumnezeule! Va reuşi ea oare să înfrunte această încercare grea 9 Se vânduse lui Ralph, ca să-şi salveze familia. Şi în fiecare zi, era nevoită sa aştepte momentul fatidic când trebuia să-şi urmeze călăul în această cameră, să se lungească lângă el…

Dacă zăbovea o clipă mai mult să răscolească aceste gânduri, simţea că o să înnebunească. Fără ca măcar să-şi schimbe rochia, tânăra femeie deschise valizele şi începu să-şi aranjeze îmbrăcămintea în şifonier.

Deocamdată, ce putea face altceva?

3.

Noaptea se lăsase de mai bine de o oră şi stelele umpleau bolta cerului cu paietele lor de argint. Jo uitase că ele aveau, în Karoo, această strălucire aparte. Aşa cum uitase şi de răcoarea aproape de gheaţă care anunţă începutul serii… Ea tremură şi dădu drumul perdelei. Rochia ei uşoară din mătase, perfect adaptată climei blânde şi ploioase din Cap, nu se potrivea deloc cu temperatura din Satanslaagte. Primul lucru de făcut era să se schimbe. Şi pentru asta, era nevoită să se căznească să deschidă blestematul de fermoar!

Bineînţeles, după cum prevăzuse Jo, fermoarul se blocă. Imposibil să-şi scoată rochia! Doar dacă ar sfâşia-o… Păcat! Resemnată, începu să caute foarfeca şi o găsi într-un sertar al scrinului. În momentul când se pregătea să taie ţesătura, cineva bătu la uşa camerei.

— Intră!

O femeie africană de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o bluză roz, apăru. Era Elsie.

Aflată în slujba lui Averil Andersen de ani de zile. Ea pregătea mesele şi supraveghea treaba întregului personal din casă. Jo o cunoştea, dar nu îndeajuns ca să ştie dacă trebuia s-o socotească prietenă sau duşmancă. Deocamdată, faţa rotundă a noii-venite nu exprima nimic altceva decât un interes amabil.

— Pot să vă aduc ceva de băut înainte de cină, doamnă?

— Nu. Mulţumesc, Elsie. Dimpotrivă, ai putea să mă ajuţi să deschid fermoarul rochiei, m-ai scoate din încurcătură.

Jo ar fi preferat să nu-i ceară niciun serviciu. Din mândrie. În definitiv, Elsie putea prea bine să-i refuze micul serviciu, pretextând că treaba asta nu intra în atribuţiile ei! Dar împotriva oricărei aşteptări, femeia schiţă un surâs larg şi întinse mâna spre rochie. În clipa aceea, se făcu auzită o voce în spatele celor două femei:

— Lasă, Elsie. O să mă ocup eu de asta.

Pe când Elsie se eclipsa discret, Jo se întoarse. Ralph stătea în pragul camerei. Ea nu-l auzise urcând. Încă o ciudăţenie a soţului ei! Cu toată statura lui atletică, avea un mers uimitor de sprinten. Cum de putuse ea să uite acest amănunt?

Ralph se uita atent la ea, cu o asemenea insistenţă, încât sfârşi prin a o tulbura. Fără să pară că îi observă starea de spirit, el înaintă în cameră. Îşi scoase sacoul pe care îl aruncă pe braţul unui fotoliu şi se apropie de Jo.

— Întoarce-te.

Fără să reflecteze, dar dând ascultare din instinct acestei voci poruncitoare, ea se întoarse în loc. Când degetele lui Ralph îi atinseră pielea, un fior plăcut o străbătu. Nu! Ea nu putea şi nici nu trebuia să simtă plăcere la apropierea lui Ralph. Căci dacă o simplă mângâiere o tulbura până într-atât, ce se va întâmpla atunci când vor face dragoste?

Fermoarul se desfăcu cu uşurinţă până la capăt.

— Mulţumesc, murmură ea îndepărtându-se.

Pe dată, reţinând-o de umeri, o atrase către el. Căldura corpurilor lor se contopi şi, timp de o fracţiune de secundă, Jo crezu că leșină.

— Jo… şopti Ralph cu voce răguşită. El urma să-i spună ceva. Ceva foarte important. Jo o simţea. Rămase astfel neclintită, reţinându-şi respiraţia, aşteptând cuvintele pe care le spera şi de care în acelaşi timp se temea.

Dar deodată, Ralph păru să se răzgândească. Îi dădu drumul tinerei femei şi o împinse cu blândeţe către sala de baie.

— Trebuie să faci duş înainte de cină. Deci nu întârzia prea mult în baie.

Aşadar, asta era tot ce socotise el să-i spună! Totuşi Jo ar fi jurat că el intenţiona să rostească ceva foarte important. Ce anume? Doar Dumnezeu ştia! Poate că voia să se scuze că i-a propus acest târg dezgustător? Să-şi susţină cauza pentru ca ea să-l ierte?

Nu! Ralph era mult prea inteligent, pentru a crede că o femeie căreia îi impusese un şantaj josnic îl poate ierta cu atâta uşurinţă.

Cel puţin, el avea delicateţea de a nu se impune în intimitate! Jo putu să se preocupe de toaleta sa şi să se îmbrace liniştită. Atunci când îi veni rândul lui Ralph să ocupe baia, ea se aşeză Ia masa de toaletă cu oglindă şi îşi perie îndelung părul. Ce impresie ciudată să se găsească în faţa oglinzii care îi reflectase deja imaginea în urmă cu trei ar. Oglinda era aceeaşi, desigur, doar ea se schimbase. O înăsprire abia perceptibilă a cărei origine nu reuşea s-o definească cu precizie. Să fie vorba de privire? Da, fără îndoială… Jo distingea în ea o expresie nouă, o umbră de nelinişte. Îi era teamă de Ralph. Nicicând un asemenea sentiment nici măcar nu-i dăduse târcoale înainte. Pe bună dreptate, de altfel. Bărbatul care fusese soţul ei nu avea nimic de-a face cu cel de astăzi, necruţător, rece şi calculat. Şi necunoscutul acesta o îngrozea.

După ce se pieptănase şi se machiase cu grijă, Jo

scotoci în caseta ei cu bijuterii. Ce colier să poarte Ia rochia din ţesătură de lână de culoarea ambrei? Lanţul de aur cu perla în formă de lacrimă se potrivea perfect.

Jo se pregătea să şi-l pună la gât când Ralph intră în cameră. Îmbrăcat cu pantaloni bej şi cămaşă albă deschisă la gât, el ţinea în mână vesta de piele maro pe care se duse s-o pună îndată pe pat.

— Lasă-mă să te ajut, Jo.

— Nu, mă descurc singură.

Dar ea protestase zadarnic, Ralph îi luă cu autoritate lanţul din mâini şi i-l strecură în jurul gâtului. Încă o dată, atingerea degetelor lui o tulbură pe Jo mai mult decât şi-ar fi dorit.

— Cine ţi-a dat acest pandantiv? întrebă el.

— Un prieten, de ziua mea.

— Un prieten sau un amant?

— Doar un prieten foarte drag. Era paraplegic. Ţineam foarte mult unul la celălalt şi fiecare din întâlnirile noastre semăna cu o sărbătoare.

— De ce vorbeşti de el la trecut?

— S-a sinucis acum trei luni.

— Îmi pare rău.

Ralph întoarse capul. Nu atât de repede totuşi pentru a-şi ascunde fugitiva lucire de compasiune care îi animă privirea. O speranţă extrem de mare o făcu să-i bată inima mai iute. Dar, dacă aspra şi recea atitudine a soţului ei nu era decât o prefăcătorie?

Cu gâtul strâns de emoţie, ea murmură:

— Am fost tare necăjită când a murit. Şi mai sunt încă…

Ralph nu adăugă nimic şi Jo se ridică. În linişte, o porniră pe coridorul întunecos care ducea la sufragerie.

Sub lustra de cristal, lunga masă ovală, acoperită cu o faţă de masă albă „fusese pregătită ca pentru un dineu de gală. Veselă din porţelan fin, tacâmuri din argint suflat cu aur şi cupe de cristal rivalizau în strălucire şi se reflectau în preţioasa oglindă încastrată într-o ramă de.

Abanos, piesă unicat cu care Andersenii se mândreau că o posedă de generaţii. Fusese pusă la rece chiar şi 4o sticlă de şampanie, într-o frapieră cu gheaţă.

Tot în linişte, Jo şi Ralph se instalară şi, puţin după aceea, Elsie aduse supiera. Altădată ea servea la masă, considerând că era singura în stare să facă acest serviciu cum se cuvine. Pe bună dreptate, desigur: Cremă de tomate, coaste de miel fraged după pofta inimii, legume asortate şi ca desert, o prăjitură de Savoia cu cremă englezească: un meniu foarte simplu, în definitiv, dar suficient pentru a satisface doi convivi obosiţi de o lungă călătorie. Ralph şi Jo mâncară cu plăcere, neschimbând decât foarte rar câteva cuvinte.

Apoi se retraseră în salon, unde Elsie veni cu cafeaua.

Un foc de lemne ardea în şemineu, ca altădată în anotimpul rece. Privind în jurul ei, Jo constată că se schimbase locul mobilelor. Acum, indiferent pe care fotoliu s-ar fi aşezat, ori pe sofa, se putea bucura de căldura din vatră. Cine adusese aceste modificări? Ralph sau mama lui? Ralph, fără nicio îndoială! Averil detesta să se schimbe ceva în obiceiurile casei.

— Vorbeşte-mi de prietenul tău paraplegic.

Vocea lui Ralph o scoase pe Jo din gândurile sale melancolice şi dureroase pe care fiecare obiect martor al trecutului îl trezea în fiinţa ei.

— Despre Tony Ribeiro! Jo rămase un moment tăcută, cu privirea pierdută în gol. De tânăr, a suferit un accident de motocicletă care i-a pus în imposibilitatea de a se putea folosi de picioare, murmură ea.

— Ce vârstă avea când s-a sinucis?

— Douăzeci şi şapte de ani.

Flăcările dansau în şemineu. Fascinată, Jo le privea cum cuprindeau butucii, devorând lemnul până când îl transformau în cenuşă. În acelaşi timp, amintirile năvăleau în mintea ei. Cu o precizie halucinantă, ea se revedea împingând uşa de la apartamentul lui Tony.

Se împliniseră exact trei luni de atunci. Ea tocmai îşi terminase serviciul de noapte la spital. O intuiţie ca un fel de chemare, o făcuse să se grăbească acasă la Tony. Şi ea îl găsise inert, cu un glonte în tâmplă.

Forţându-se să-şi alunge din minte această privelişte de coşmar, Jo vorbi din nou:

— Era un tânăr foarte dotat. La douăzeci şi doi de ani, crease o mică întreprindere. O fabrică de ghitare destinate colecţionarilor sau artiştilor care îşi doreau un instrument original. Tony nu era numai un artizan talentat ci şi un instrumentist desăvârşit.

— Din ce motiv şi-a pus capăt zilelor?

Jo, ridicând capul către soţul ei, îl observă în tăcere. Cu corpul lui robust, muşchii de atlet şi o sănătate de fier, era în stare Ralph măcar să-şi închipuie ce se putea petrece în mintea unui condamnat să-şi petreacă viaţa într-un fotoliu cu rotile?

— Tony nu a lăsat nicio scrisoare în care să explice gestul său, spuse ea. Cine poate şti cu exactitate de ce o persoană hotărăşte pe neaşteptate să nu mai trăiască? Se întâmpla ca Tony să aibă momente de cădere dar ieşea totdeauna învingător. Totdeauna, în afară de data aceea… Mi-l închipuiam ca pe cineva rezistent, bine înarmat să înfrunte neajunsurile vieţii. Exista pe undeva o lacună. Ceva care mi-a scăpat. Mi-e ciudă pe mine că nu am fost mai perspicace. În fiecare zi, îmi reproşez că nu am înţeles semnele de suferinţă pe care le ascundea surâsul lui Tony.

— Nu porţi răspunderea morţii lui. Nimeni nu te-a obligat să-i porţi de grijă.

— Eram cea mai bună prietenă a lui, cea în care el avea încredere deplină…

Vocea ei se stinse într-un murmur. Ralph o învăluia cu o privire intensă. Rămaseră astfel câteva secunde care părură să dureze o veşnicie. Apoi Ralph se ridică pentru a se duce să ia de pe şemineu una din pipele sale.

— Te deranjează dacă fumez? întrebă el.

— Nu, dar dăunează sănătăţii tale.

— Ştiu. Mereu îmi atrăgeai atenţia, în trecut.

— Îţi mai aminteşti de asta? Sunt surprinsă!

— Există multe alte lucruri de care îmi amintesc în legătură cu tine.

În timp ce deschidea caseta cu tutun, Ralph nu o pierdu din priviri pe Jo. Ce voise să spună el? Că nici el nu uitase de clipele lor intime petrecute împreună, de nopţile lor pline de pasiune, de beţia sărutărilor? Această eventualitate o mişcă profund pe Jo şi o făcu să roşească. Întorcându-şi capul pentru a-şi ascunde emoţia, ea începu să contemple flăcările care îşi continuau dansul vesel în vatră...

Ralph îşi aprinse pipa. Aroma tutunului galben se răspândi în salon, parfum şi el încărcat de amintiri, şi pe care Jo îl inspiră cu voluptate. În acea clipă. Îi veni în minte că niciodată Ralph şi ea nu petrecuseră o seară tihnită, în doi, ca în seara asta. Averil Andersen îşi impunea prezenţa faţă de tânărul cuplu în mod permanent. Fără a pomeni de Lorin Scheepers care obişnuia să cineze la fermă şi care găsea mereu un pretext întemeiat pentru a zăbovi în salon. Doar în camera lor, Ralph şi Jo îşi puteau vorbi liber. Cel mai adesea pentru a se lua la harţă! mai era de mirare, în asemenea condiţii, că fericirea lui Jo se transformase repede în coşmar?

Ralph îşi dăduse seama de restricţiile pe care le impunea soţiei? Nu, altminteri n-ar fi acuzat-o că nu face nimic pentru a se adapta vieţii pe care el i-o oferea…

Jo păcătuise mai ales prin slăbiciune. În loc să se plângă, ea ar fi trebuit să-l someze pe Ralph să pretindă mamei sale o altă atitudine sau măcar să rezolve ea însăşi problema cu Averil. Din timiditate, pentru că era prea tânără pe atunci, ea nu îndrăznise să tulbure ordinea stabilită o dată pentru totdeauna la Satanslaagte de către stăpâna locurilor. Astăzi, Jo se simţea destul de în stare să-şi apere interesele. Însa condiţiile nu mai erau aceleaşi. Ea devenise obiectul lui Ralph, cu alte cuvinte sclava lui… Care ar fi atitudinea lui Averil faţă de ea?

— Încă un pic de şampanie? întrebă Ralph. Pentru a sărbători evenimentul…

— Personal nu văd niciun eveniment de celebrat.

— Ei bine, eu închin paharul pentru prosperitatea Antreprizei Harris!

Antrepriza Harris… Mai bine n-ar fi existat niciodată! gândi Jo, necăjită. Un frig neaşteptat o învălui şi ea îşi părăsi fotoliul pentru a se duce să se încălzească lângă şemineu. Ce se va întâmpla îndată, în clipa fatidică în care ea va trebui să se culce în patul nupţial, lângă soţul ei? Un soţ adoptat prin forţa împrejurărilor, pentru a-şi salva familia… Va izbuti ea să-şi păstreze sângele rece?

Pendula de pe şemineu indica ora 9 şi 30. Peste câteva minute, Ralph urma să se ridice, să iasă din salon, luând-o pe coridorul lung ce ducea la dormitor. Iar ea…

— Nu pot! ţipă ea pe neaşteptate. Ştiu că arh acceptat, dar… îmi este imposibil. Nu pot!

— Bineînţeles că da!

— Măcar de-ai şti… n-ai insista.

— Dacă aş şti ce?

— Ce înseamnă asta pentru o femeie, să… să-şi vândă corpul! Nu poţi înţelege. Ţie îţi convine.

— Nu trebuia să accepţi.

— Nu aveam încotro.

— Să zicem că dispuneai de o alegere foarte limitată, aşa este.

Ralph continua să fumeze pipa cu un calm exasperant. Îndrăznea să surâdă chiar, monstrul! în această clipă. Jo l-ar fi lovit cu plăcere.

— Am mai fost căsătoriţi, Joceline, reluă el. Nu suntem întru totul străini unul faţă de celălalt. De ce ideea de a împărţi patul cu mine pentru a-mi dărui un copil te îngrijorează până într-atât? A face dragoste nu este o ruşine!

— Cu condiţia ca dragostea să-şi aibă locul în acest act.

Această remarcă îl lăsă rece pe Ralph. Puţin mai

târziu, în cameră, aşezându-se în faţa mesei de toaletă cu oglinda, Jo se întrebă dacă un răspuns, chiar aspru, n-ar fi fost preferabil tăcerii pe care o impusese soţul ei. În timp ce reflecta la impasul în care se găsea, tânăra femeie îşi scoase agrafele din coc şi părul îi căzu cu supleţe peste umeri. Cu gesturi maşinale, începu să şi-l perie, cu ochii aţintiţi asupra imaginii sale fără a părea c-o observă. Când Ralph intră, ea îi zări imaginea în oglindă alături de a sa şi evită să-i întâlnească privirea pe care el i-o adresa. Fără un cuvânt, el îi luă peria din mână şi, cu mişcări gingaşe, perie părul lung al soţiei sale. Un ritual pe care el îl îndeplinea în trecut, în fiecare seară…

— Părul tău este mai scurt, murmură el Dar e la fel de frumos.

Încordată „Jo rămase tăcută, urmărind cu privirea baletul acelor mâini care se afundau cu voluptate în părul ei. Imposibil să rămână insensibilă la aceste mângâieri abia deghizate! Un fior o străbătu, o senzaţie plăcută care cedă la iuţeală locul alteia, mult mai stranie, atunci când Ralph o ajută să se ridice. Era un soi de detaşare pe care ea nu-şi amintea s-o mai fi simţit. Reprezenta asta o dovadă de sânge rece pentru care trebuia să se felicite? Sau poate că îşi pierduse aptitudinea de a simţi orice emoţie.

Încolăcindu-i talia, Ralph o atrase deodată pe tânăra femeie lângă el în timp ce, cu cealaltă mână, îi strecură un deget sub bărbie pentru a o obliga să-l privească. Ochii lui Ralph scânteiau cu o strălucire neliniştitoare. Totuşi, Jo izbuti să se stăpânească şi nici măcar nu tresări…

— Ce se întâmplă, Jo? întrebă Ralph pe un ton răguşit. Nu eram obişnuit cu atâta indiferenţă din partea ta…

— Mi-am propus să fac dragoste cu tine pentru a-ţi dărui un copil, nu din plăcere, replică ea pe un ton sec.

— Dacă tu crezi că o să accept o asemenea atitudine, te înşeli, Joceline. Ştiu că tu poţi dovedi pasiune!

— Vorbeşti de o vreme apusă, Ralph. Astăzi, nu mai

simt nimic pentru tine. Absolut nimic.

— În locul tău. M-aş abţine să mă exprim astfel…

Încet, Ralph îşi înclină capul şi Jo se îndepărtă instinctiv. Cu un gest hotărât, o atrase din nou lângă el şi o sărută cu patimă. Jo se zbătu şi urmă o scurtă luptă, în. Cursul căreia abia îşi dădu seama că Ralph o dezbrăca de halat. Şi deodată, el se opri şi o contemplă cu intensitate. O asemenea flacără strălucea în privirea soţului ei încât tânăra femeie începu să tremure. De teamă, de dorinţă sau de frig, nu mai ştia. În clipa asta. Nimic altceva nu conta în afară de focul acelei priviri care o menţinea captivă şi care reînsufleţea în ea senzaţii uitate de multă vreme. Ralph era singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Singurul cu care dorise vreodată această unire deplină a trupurilor şi spiritului. Şi în seara asta, în ciuda reproşurilor pe care le nutrea împotriva lui, în pofida fricii care îi strângea stomacul, ea îl dorea din toate puterile sale.

Când el întinse mâna către ea, Jo nici măcar nu se mai gândi să i se împotrivească. Ralph îi atinse uşor obrazul, apoi mâna lui coborî de-a lungul gâtului şi îi cuprinse un sân. Nemaiputând rezista, ea se cuibări la pieptul lui, însetată de mângâieri şi sărutări.

Ca şi cum ar fi înţeles ceea ce se petrecea în sufletul ei, Ralph răspunse eu pasiune acestei chemări mute şi, încetul cu încetul, Jo îşi simţi corpul destinzându-se şi începu să fie cuprinsă de o slăbiciune plăcută.

Nu încercă s-o grăbească nicio clipă. Ea i se oferi de bunăvoie şi picioarele ei le strânseră pe ale lui. Trecuse atât de multă vreme de când ea nu mai făcuse dragoste… Din întreg chipul lui Ralph ea nu-i vedea decât ochii, nişte ochi în care desluşea o expresie uimită, ca şi cum el nu izbutea să creadă că ea îi aparţinea întru totul.

Când focul ce îi mistuia se potoli în fine, rămaseră mult timp îmbrăţişaţi, liniştiţi. Şi încet, Jo se trezi la realitate. Cu luciditate dureroasă, ea trebui să admită că simţurile safe o trădaseră. Cât de mult se detesta în clipa aceea! Să se ofere astfel, fără reţinere, unui bărbat care o

cumpărase! Ce ruşine! Ralph o să creadă că încă îl mai iubeşte… Şi chiar dacă ea descoperise în seara asta că iubirea faţă de el nu se stinsese, nu trebuia totuşi să i-o arate. Căci el va profita de asta pentru a-şi asigura autoritatea asupra ei, supunând-o mai uşor voinţei sale şi rănind-o. Aşa ca în trecut…

Cu ochii aţintiţi în tavan, ea asculta respiraţia regulată a lui Ralph, fără a îndrăzni să-l privească. Dormea? Sau se prefăcea?

Ca şi cum el ar fi auzit întrebarea pe care ea nu o formulase cu voce tare, Ralph se ridică într-un cot şi se aplecă spre Jo.

— Uită-te în ochii mei, Joceline. Şi îndrăzneşte să mai afirmi că pasiunea ta pentru mine s-a stins!

— Lasă-mă-n pace. Nu-mi doresc nici să-ţi vorbesc, nici să te văd. Du-te la dracu', Ralph Andersen!

— Dar de ce? Pentru cane motiv mă trimiţi în iad? Ca să mă pedepseşti că ţi-am oferit plăcere?

Ralph schiţă un surâs ironic şi, cu un gest tandru, îndepărtă o şuviţă de păr zburlit care atârna pe fruntea lui Jo.

— Nu mă atinge! strigă ea. Vreau să fiu singură.

Printr-o mişcare bruscă, se îndepărtă de el şi se strecură la marginea patului. Numai s-o atingă încă o dată şi ea i-ar ceda, o ştia.

Mai mult decât de Ralph, de ea Însăşi trebuia să se păzească. Trăise această experienţă adineauri…

— Cum doreşti, murmură el.

Când el stinse veioza, ea îl auzi râzând încet. Îşi savura triumful, probabil… Şi pe bună dreptate: ea îi dăduse toate motivele să fie satisfăcut!

În clipa aceea, ea se detesta pe sine tot atât cât îl detesta pe el. Peste câteva ore, sau peste câteva minute, nimic nu-l va împiedica pe Ralph s-o subjuge din nou după dorinţa sa. Şi ce putea face altceva decât să se supună, cu riscul de a pierde bruma de demnitate care îi rămânea? În faţa legii, erau soţ şi soţie. Nicio derogare n-o va putea

sustrage de la datoria sa conjugală.

4.

După o noapte albă petrecută frământând în minte mii de gânduri care mai de care mai disperate, Jo isprăvi prin a aţipi în zori. Se trezi dimineaţa târziu. Dacă Averil Andersen ar fi fost de faţă, nu s-ar fi abţinut să nu-i atragă atenţia nurorii sale că fiecare, la fermă, trebăluia deja de multă vreme. Dar, din fericire, Averil nu va reveni înainte de două luni… După o toaletă rapidă, Jo îmbrăcă un pantalon bej, un pulovăr bleu de lână, îşi puse nişte încălţări confortabile şi coborî în bucătărie.

Elsie punea la cuptor o prăjitură. Chipul ei nu exprima altceva decât un interes amabil atunci când Jo îşi făcu apariţia.

— Bună ziua, Elsie! Mă tem că am dormit un pic cam mult.

— Domnul Ralph a spus că nu trebuie să vă trezesc. Vreţi să vă pregătesc micul dejun?

Tânăra femeie făcu o grimasă. Doar gândul că trebuia să mănânce îi producea greaţă.

— O ceaşcă de ceai îmi va fi de ajuns, Elsie, mulţumesc. Dacă ai putea să mi-o aduci pe terasă…

Privirea dojenitoare a africanei se opri asupra siluetei firave a lui Jo. Cu siguranţă, ea nu concepea că se poate începe ziua fără un mic dejun decent…

Sprijinită de balustradă, Jo inspiră adânc. Ce poate fi mai întremător decât aerul proaspăt din Karoo! Şi mai odihnitor decât priveliştea grădinii imense cu peluzele sale vălurile, cu arborii înalţi, cu boschete bine fasonate. Dincolo se întindeau până la orizont păşunile unde păşteau turmele familiei Andersen. Un adevărat peisaj de carte poştală, din. Care emana o impresie de seninătate şi de linişte numai bună să calmeze minţile muncite de gânduri…

Deodată, un hămăit îi atrase atenţia lui Jo şi ea îşi plecă primirea. Fritz era alungit pe terasă, în josul

treptelor. Scoase un mic scheunat, căscă zgomotos apoi îşi aşează botul pe labe. Norocosul Fritz! Desigur, depindea de un stăpân. Asemeni lui Jo, dar nicio Lege naturală nu gira această situaţie. În asta consta diferenţa dintre ei…

Elsie veni să aducă ceaiul pe o lavă pe care o aşează pe masă.

— Mai doriţi ceva, doamnă? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc, Elsie. După ce o să-mi beau ceaiul, vroi merge să mă plimb pe dealul din spatele casei, ca să-mi dezmorţesc picioarele. Dacă domnul Ralph se întoarce înaintea mea. Spune-i unde mă aflu.

— Bine, doamnă.

Servirea ceaiului pe o terasă cu vedere spre cea mai frumoasă dintre grădini, a doua zi după nuntă, ar îi umplut inima de bucurie unei tinere soţii. Dar Jo nu, se lăsă furată de farmecul acestei clipe privilegiate prea mult timp. O spaimă nedefinită, pe care o cunoştea prea bine, o chinuia. Pe când privirea i se pierdea la orizont, o mulţime de întrebări năvăliră în mintea ei. Urma să-şi petreacă toate zilele astfel, bând ceai, aşezată într-un fotoliu? Viaţa ei n-ar fi de-acum înainte decât o lungă aşteptare? Ceea ce i-ar rezerva viitorul nu va fi decât repetarea unei situaţii pe care o trăise, aici, în același decor, cu trei ani în urmă…

La gândul acesta, tânăra femeie se simţi dintr-odată apăsată. Fără a mai zăbovi, aşează la loc pe tavă ceaşca goală şi duse totul la bucătărie, fără s-o cheme pe Elsie. Ea avea nevoie să iasă, să facă mişcare, să alerge chiar, pentru a scăpa de deznădejde. Dar abia străbătuse curtea, că îşi dădu seama că este urmărită. Ajunsă în faţa portalului, se întoarse brusc.

— Fritz! exclamă ea, uşurată.

Chiar de acasă, câinele ciobănesc se ţinuse după ea.

— Tu. Cel puţin, ai înţeles că aveam nevoie de un prieten, murmură Jo mângâindu-l.

Cu inima mai uşoară, ea plecă cu pas vioi în direcţia colinei. Ca să ajungă până la culme, trebuia să se caţere pe o pantă destul de abruptă. Jo trebui să se oprească de

câteva ori pentru a-şi recăpăta suflul. Ea ştia, fiindcă făcuse adesea această ascensiune, că eforturile sale vor fi recompensate acolo sus.

Pământurile lui Ralph se întindeau cât vedeai cu ochii iar turmele păşteau ici şi colo, izolate sau adunate în jurul adăpătoarelor. Curând, când soarele ajunse la zenit, animalele căutau umbra salcâmilor. La nord, Jo zări doi oameni călări. De la o asemenea distanţă, era imposibil să-i identifice. Ce făceau de fapt? Făceau numărătoarea animalelor? Verificau starea împrejmuirilor? Şi mai ales, Ralph era unul dintre ei?

Numeroasele întrebări pe care şi le punea rămâneau desigur fără răspuns. Căci ea nu ştia nimic despre viaţa crescătorilor din această regiune. După ce a trăit şase luni cu Ralph, în această fermă, nu învăţase nimic, încercase să se intereseze de asta, totuşi. Dar Ralph şi mai ales mama lui se străduiseră să-i descurajeze orice iniţiativă…

Ce noroc că Averil este plecată! mai rămâneau două luni până la întoarcerea sa. Răgaz de care Jo se va folosi pentru a-şi găsi adevăratul său loc la Satanslaagte. Faptul că Ralph nu o iubeşte nu trebuia s-o împiedice să trăiască! Ea se va consola jucând un rol activ la fermă. Căci şederea ei la Anderseni nu se va termina după naşterea copilului. Nicicând nu va accepta s-o şteargă odată cu îndeplinirea făgăduinţei sale!

Cu glas tare, ca pentru a lua ca martor imensitatea sălbatică aşternută la picioarele sale, Jo declară:

— Că îţi place ori ba, Ralph Andersen, va trebui să mă suportaţi toată viaţa! Dacă Dumnezeu se îndură să ne dea copilul pe care ţi-l doreşti, nu conta pe mine pentru a-l părăsi. Jur să rămân la Satanslaagte pentru a mă ocupa de el.

Gânditoare, mai observă orizontul câteva clipe, apoi se uită după Fritz.

— Să mergem, Fritz, e timpul să ne întoarcem!

Câinele, preocupat să vâneze o lăcustă, îşi abandonă îndată prada şi coborî panta în goană. Ca şi cum

jurământul ei ar fi uşurat-o de o mare greutate, Jo începu să alerge şi ea. Sosi acasă cu obrajii arzând, cu inima bătându-i nebuneşte, dar pradă unui sentiment vecin cu exaltarea.

Împotriva oricărei aşteptări, Ralph se înapoie la vremea prânzului. Lătrăturile vesele ale lui Fritz îi anunţară sosirea. Câteva minute mai târziu, el apărea în pragul sufrageriei şi, la vederea lui, Jo se crispă, dintr-odată strămutată cu ani în urmă. Îmbrăcat în kaki, încălţat cu cizme de antilopă prăfuite, exact ca altădată, Ralph aducea cu el mirosul familiar şi îmbătător al soarelui şi savanei. Un parfum încărcat de amintiri intime, preţioase şi temute în acelaşi timp…

Ralph veni să se aşeze la masă în faţa lui Jo, luă un pic de salată şi şuncă.

— Când am plecat azi-dimineaţă, dormeai ca un înger, spuse el. N-am vrut să te trezesc… Mi se pare că te-ai rumenit la faţă. Ai fost plecată?

— Da, am mers să mă plimb pe deal.

— Adevărat? Felicitări! Panta este destul de abruptă!

— Aveam nevoie de mişcare. Şi pe urmă, priveliştea este atât de frumoasă acolo sus! Altădată, nu mă plictiseam de acest spectacol…

Tăindu-i-se pofta de mâncare pe neaşteptate, Jo aşează din nou furculiţa pe marginea farfuriei. La rândul său, Ralph încetă să mănânce şi o privi cu uimire.

— Vrei să spui că urcai acolo cu regularitate? întrebă el.

— Desigur. Ce te miră?

— Ei bine, credeam că nu-ţi plăcea regiunea!

— Niciodată nu am afirmat un asemenea lucru, Ralph. De unde îţi vine o astfel de idee?

Ralph nu răspunse. Privind în gol, părea să reflecteze. Dar de ce părea el atât de încordat dintr-odată? Temându-se de un nou acces de mânie, Jo se abţinu să scoată o vorbă. Timp de minute lungi, rămaseră tăcuţi. În fine, Elsie veni cu cafeaua şi strânse masa, iar Ralph schiţă

un surâs uşor. Jo socoti atunci că venise momentul să abordeze subiectul care îi stătea pe inimă.

— Trebuie să vorbim, Ralph. Este indispensabil să ştiu exact ce aştepţi de la mine.

— De ce această întrebare? Cunoşti deja răspunsul. Vreau să fii cu mine. Asta e.

— Am înţeles prea bine în ce consta serviciul meu de noapte. Dar pe timpul zilei? Ce am voie să fae pentru a-mi ocupa vremea?

— Căsătoria noastră nu are nimic convenţional. Liber e fiecare să facă ce vrea, fără a avea de dat socoteală.

— Nu te preface că nu înţelegi, Ralph Andersen. Doresc să ştiu ce loc mi-ai rezervat în casa asta.

— Atâta vreme cât va dura şederea ta aici, te poţi considera stăpână peste toate. Satanslaagte va fi căminul sau închisoarea ta. Tu alegi.

Jo se uită atent la Ralph cu un aer neîncrezător. Să fie oare vorba de o glumă?

— Într-un cuvânt, îmi dai mână liberă? Nu te vei opune să cumpăr alt mobilier, să aduc schimbări în amenajarea şi organizarea casei? în măsura în care asta nu va deranja felul tău de a trăi, desigur…

— M-ai înţeles perfect.

Jo amuţise. Îl privea pe Ralph bând o ultimă înghiţitură de cafea, aşezându-şi ceaşca pe masă şi ridicându-se cu grijă.

— Te rog să mă scuzi dar am de lucru, spuse el înainte să se îndepărteze.

Zgomotul paşilor săi răsună o clipă în hol apoi uşa se auzi pocnind. Ralph se închidea în birou. În sanctuarul său, mai bine-zis! Nimeni nu avea dreptul să intre acolo. De altfel, Jo nu pusese piciorul niciodată acolo fără să fie poftită.

Interdicţia nu venea de la Ralph ci de la mama lui. Chiar din prima zi, Averil îşi impusese pretenţiile faţă de Jo. Ce prostie că s-a lăsat dusă de nas astfel de o soacră excesivă! Tare naivă fusese Jo la vremea aceea! Sau

îndrăgostită nebuneşte de soţul ei…

Ea îşi isprăvi ceaiul, duse tava la bucătărie, apoi urcă în cameră să se odihnească. Cu mintea perfect lucidă dar cu corpul istovit de o săptămână extenuantă, de o călătorie lungă şi de plimbarea de dimineaţă, Jo se dezbrăcă în grabă şi îşi puse halatul. Să se lungească în pat, să-şi întindă picioarele, câtă voluptate în aceste gesturi simple!

Niciun zgomot nu se isca în casă şi Jo gustă cu plăcere acest calm. O jumătate de oră mai târziu, ea auzi apa curgând în baie. Ralph probabil… Nu avea de ce să-şi facă griji! Nici să-şi întrerupă siesta…

Încetul cu încetul, Jo se adânci într-un somn profund. Când se trezi, îl zări pe soţul ei stând în picioare lângă pat. În jurul şoldurilor înguste, el îşi legase un prosop de baie de o albeaţă imaculată care scotea în evidenţă bronzul pielii. Ceva, în atitudinea lui evoca poziţia unei feline în repaus. Sub şuviţele de păr umede care îi acopereau fruntea, privirea îi strălucea de o scânteiere aparte, o licărire care se stinse înainte ca Jo să aibă timp s-o descifreze. Punându-se în gardă, deja, ea se trase înapoi atunci când Ralph îşi aşeză un genunchi pe marginea patului. Zadarnic! Aplecat deasupra ei, o menţinea prizonieră. Nu putea rezista, ea ştia! Din răsputeri, totuşi, încercă să-l respingă.

— Lasă-mă, Ralph. Vreau să fiu singură.

— Imposibil! Şi eu sunt contrariat că nu-mi pot stăpâni dorinţa. De azi-dimineaţă n-am încetat nicio clipă să mă gândesc la noaptea trecută, la corpul tău abandonat în braţele mele. Suspinele tale, gemetele tale, le aud încă.

— Te rog, murmură Jo.

Când el îi desfăcu cordonul halatului, ea se zbătu. Dar lupta era inegală. În câteva secunde, se trezi goală. Ralph o privea, cu ochi scânteietori, pe când, pe îndelete, el scotea una câte ana agrafele din cocul tinerei femei: Când părul lung lăsat în voie acoperi perna, el o mângâie îndelung.

— Te urăsc. Ralph! Te urăsc!

— Ştiu. Dar mai ştiu că mă doreşti. Atunci, de ce te împotriveşti?

Cât de răguşită îi era vocea când murmurase aceste cuvinte, Jo închise ochii pe când Ralph îi apucă buzele. Deja i se oferea, docilă, consimţind, supusă unei dorinţa mai puternice decât raţiunea ei.

Dar deodată, contrar tuturor aşteptărilor, Ralph se îndepărtă. Când ea îl privi, surprinsă, respirând din greu, el schiţă un mic surâs ironic. El ştia… Citise în ea, ghicise sentimentele pe care le avea faţă de el.

Copleşită, îl urmări cu privirea în timp ce el se îndepărta.

Cele trei săptămâni care urmară trecură ca prin. Farmec. Prin multă răbdare, Jo izbuti să se impună în ochii personalului ca stăpână a casei. Volkswagen-ul Jetta, pe care îl cumpărase, îi dădu libertatea să se deplaseze după plac. Prima sa călătorie a purtat-o în oraş. Aici, s-a dus la bancă pentru a verifica situaţia contului ei. Slavă Domnului. Ralph îşi respectase angajamentele: prima rată lunară fusese vărsată. Ceea ce nu o împiedică pe Jo să plătească din proprii, săi bani cele câteva cumpărături pe care le făcu. Un mod ca oricare altul de a-şi conserva puţinul de demnitate care îi rămânea…

Printre alte: lucruri, ea cumpără croşete şi bumbac pentru a-şi ocupa orele libere. Abia înapoiată la fermă, Jo începu să croşeteze sub privirea interogativă a lui Elsie. De când se ştia, aceasta nu pusese mâna vreodată pe croşetă sau andrele… De aceea îi ceru tinerei femei s-o înveţe cum se face. Elsie învăţă iute şi se duse să se laude cu progresele sale faţă de celelalte femei din Satanslaagte, Şi curând, Jo se pomeni în fruntea unei clase de şase ucenice – toate soţii alte angajaţilor de la fermă – pe care ea le aduna de două ori pe săptămână, la umbra marelui stejar, în grădină.

Într-o miercuri după-amiaza, Jo lua ceaiul pe terasă când un BMW prăfuit se opri în faţa casei. O femeie coborî din el şi trânti portiera. Zgomotul răsună neplăcut în

urechile lai Jo şi îl trezi pe Fritz care moţăia lângă trepte. Cu intenţia evidentă de a o întâmpina, câinele se grăbi spre noua sosită. Aceasta, ignorând manifestările amicale ale ciobănescului german, îşi continuă drumul şi sui scara care ducea la terasă. Abia în clipa aceea, Jo o recunoscu: Lorin Scheepers! Era neschimbată. Părul ei lung şi negru era tot aşa legat în coadă de cal, dând la iveală un chip delicat cu ochi albaştri imenşi. Un chip care ar fi putut să fie fermecător fără ata dispreţuitoare care îi strâmba gura cărnoasă.

— Ce surpriză! exclamă Lorin. Niciodată n-aş fi crezut că Ralph poate fi atât de nebun ca să se însoare cu tine pentru a doua oară în fine, e treaba lui. Asta nu mă priveşte pe mine!

Doar Lorin Scheepers putea merge drept la ţintă fără să-i pese de cea mai elementară politeţe!

— Pot să-ţi ofer o ceaşcă de ceai? propuse Jo, fără a renunţa la calmul ei.

— N-am venit să beau ceai. Se întâmplă că părinţii mei dau o mică petrecere, vineri seara, pentru ziua tatălui meu. Ei m-au însărcinat să vă invit, pe Ralph şi pe tine.

— Mulţumesc, o să discut despre asta cu soţul meu. Deja Lorin făcu stânga-mprejur înainte să coboare scara, ea se întoarse şi o privi pe Jo drept în ochi.

— Prima ta căsătorie a fost un eşec. De ce crezi că lucrurile vor merge mai bine de data asta?

— Nu te nelinişti. Îndată ce voi cunoaşte răspunsul la întrebare, n-o să mă abţin să ţi-l dezvălui…

Expresia dispreţuitoare a lui Lorin se accentuă.

— Ţi-aş fi recunoscătoare să binevoieşti să-l anunţi pe Ralph că o să-l aştept mâine, la locul ştiut, declară ea pe un ton aspru.

La aceste cuvinte, mânia pe care Jo o simţea urcând în ea fu cât pe ce să izbucnească. Izbuti totuşi să se stăpânească.

— Bizuie-te pe mine, mesajul tău va fi transmis.

Un zgomot de motor ambalat şi BMW-ul dispăru într-

un nor de praf. Complet descumpănită, Jo se lăsă moale în fotoliul său. Aşadar, Lorin şi Ralph se vor întâlni mâine… De spre care loc era vorba? Şi pentru care motiv îşi făcuseră ei obiceiul să se întâlnească acolo?

Chiar în momentul în care ea începea să descopere o oarecare plăcere în noua ei viaţă, soarta lovea din nou! Ce ironie! Cu o mână indiferentă, ea mângâie botul lui Fritz.

Când Ralph se întoarse acasă, el se servi cu ceai şi, pe un ton dezinvolt, întrebă:

— Nu cumva te-a vizitat Lorin? I-am zărit maşina, adineauri.

— N-a stat prea mult. Părinţii săi dau o petrecere vineri seara la care ne invită. N-am vrut să-i dau răspunsul până nu mă sfătuiesc cu tine.

— Sunt de acord. Ar fi timpul să ieşim în lume. De altfel, poate, ar trebui să ne gândim şi noi la organizarea unei mici petreceri…

De ochii lumii, pentru a face să se uite eşecul primei căsnicii? în vreme ce Lorin nu se jena să fixeze întâlniri cu Ralph! Ce farsă sinistră! Să mori de râs. Nu alta…

— Am un mesaj pentru tine din partea lui Lonn, anunţă Jo dintr-odată. Ea te aşteaptă mâine la locul ştiut.

Vorbele ei fură întâmpinate cu o simplă clătinare din cap. Calm, Ralph îşi bău ceaiul, lăsă ceaşca pe tavă, îşi luă pălăria şi se îndepărtă zicând:

— Am să întârzii un pic la cină, în seara asta.

Niciun cuvânt de lămurire despre întâlnirile misterioase cu Lorin! Câtă dezinvoltură! Cât dispreţ faţă de soţia sa! Profund jignită, Jo trebui să admită că era geloasă. Geloasă pe Lorin Scheepers. Sentiment care nu-i va uşura relaţiile nici cu Lorin, nici cu Ralph…

Când Jo înapoia tava la bucătărie, Elsie o întrebă:

— Domnişoara Lorin cinează astă-seară aici?

— Nu, n-am invitat-o.

— Ar fi timpul ca domnişoara Lorin să-şi găsească un soţ în loc să alerge…

Jenată, Elsie se opri dintr-odată.

— În loc să alerge după domnul Ralph? Asta voiai să spui, Elsie?

— ~ îmi pare rău, doamnă.

— Nu ai de ce să te scuzi.

— Ştiţi, sunt bucuroasă că aţi revenit în sfârşit, doamnă. Domnul Ralph s-a schimbat atât de mult după plecarea dumneavoastră. Anul trecut, el…

Ştergându-şi mâinile pe şorţ, Elsie ridică din umeri şi se duse să pună într-un castron legumele pe care urma să le cureţe de coajă, în mod vădit, ea nu mai voia să continue.

— Anul trecut? Ce s-a întâmplat anul trecut, Elsie?

— Ei bine, în luna aprilie, domnul Ralph şi doamna Averil s-au certat ca la uşa cortului. Îmi aduc aminte că era ziua domnului Ralph. Doar, Dumnezeu ştie ce au putut să-şi spună! Dar în ziua următoare domnul Ralph a plecat din Satanslaagte şi doamna Averil a umblat de colo-colo ziua întreagă fără să scoată o vorbă, arătând jalnic. Ai fi crezut că era cât pe ce să-şi dea sufletul! Domnul Ralph nu s-a întors decât după o săptămână. Într-o stare vrednică de milă, bietul de el! De-atunci nu-l mai recunosc. S-ar crede că e posedat de diavol.

Posedat de diavol! Aşa credea şi Jo când trebuia să înfrunte mâniile groaznice ale soţului ei. După cât aflase adineauri, el nu mai dădea dovadă de indulgenţă faţă de propria sa mamă. De ce această dispută? Şi de ce această violenţă?

Jo îşi punea încă toate aceste întrebări, în noaptea care urmă destăinuirilor lui Elsie. Pe când soţul ei dormea liniştit lângă ea, o frază îi reveni în minte: „Domnul Ralph n-a mai fost deloc acelaşi după plecarea dumneavoastră. Ce voise să spună Elsie, pronunţând aceste cuvinte?

Vineri după-amiază, Jo se duse la Beaufort West să se intereseze de stiloul pe care îl comandase pentru Leon Scheepers, tatăl lui Lorin. Întorcându-se la Satanslaagte, ea zări un camion prăfuit parcat în dreptul aripii în curs de amenajare. Mânată de curiozitate, Jo se apropie. În camion

se îngrămădeau cutii pe care un african, îmbrăcat într-o salopetă pătată cu vopsea, era pe punctul de a le descărca. Fără să-i pese de nisipul şi de molozul care acoperea solul, ea îl urmă pe bărbat în interiorul construcţiei în care nu se aventurase deloc de la sosirea ei.

Un miros de zugrăveală proaspătă îi irită gâtul şi o făcu să tuşească. Privind în jurul ei, descoperi un bar în capătul încăperii. În spate se găsea o încăpere mai mică, cu o fereastră dând spre deal. Jo tocmai intra acolo atunci când Stan îi apăru în faţă. Văzând-o pe tânăra femeie, el tresări. O reacţie neobişnuită din partea unui bărbat renumit prin calmul său!

— Bună ziua, doamnă! spuse, cu aer încurcat.

— Bună ziua, Stan! îmi pare rău că te-am speriat.

— Din cauză că nu v-am auzit venind, doamnă.

Era vorba de un reproş sau de o simplă constatare? Pe când se întreba în legătură cu semnificaţia acestei remarci, Jo se îndreptă către tejgheaua din lemn. Ceva îi părea straniu în locul acesta. Dar ce? Şi de ce nu-şi dezlipea privirea de la ea, spionându-i fiecare mişcare?

— La ce vor folosi încăperile astea? întrebă ea.

Stan se muta de pe un picior pe celălalt, cu ochii aţintiţi spre tavan.

— Dacă e o întrebare indiscretă, nu-mi răspunde.

— E un apartament pe care domnul Ralph îl amenajează pentru doamna Averil. Ea trebuie să se instaleze aici imediat după ce se va întoarce din Anglia.

În momentul în care Jo renunţa să afle mai mult, Stan îi dădea cheia misterului! Averil Andersen se exila într-o aripă din fermă amenajată în mod special pentru ea! Cine s-ar fi dus cu gândul la o asemenea schimbare pro fundă, cu trei ani în urmă? Deci, pentru mama sa, Ralph întreprinsese aceste lucrări de extindere… Rămânea de aflat originea acestei iniţiative. Decizia îi aparţinea lui Averil sau lui Ralph? Stan trebuia să deţină răspunsul la această întrebare…

Dar până ce ea să poată formula întrebarea,

prietenul lui ralph grăi:

— Vă rog, doamnă, nu-i spuneţi nimic domnului Ralph. Dacă ar afla că v-am dezvăluit secretul, el s-ar mânia foarte tare.

Stan o implora cu privirea. Lui Jo i se strânse inima din pricina asta. Pe când uimirea îi sporea. De ce ţinea soţul ei să-i ascundă un fapt în definitiv destul de banal? Pentru nimic în lume, totuşi, ea n-ar fi vrut să-i provoace neplăceri lui Stan, nici să-l mai supere cu întrebările.

— Voi rămâne mută ca un mormânt, afirmă ea. Făgăduiesc, jur!

5.

Tocmai se serveau lichiorurile în salon. Jo degusta cu mici înghiţituri lichiorul de coacăze negre. Zgomotul vocilor din jurul ei o cam obosea şi tânăra femeie se aşeză un pic mai departe de ceilalţi invitaţi, pentru a face bilanţul acelei seri atât de temute…

Contrar temerii ei, cina din casa familiei Scheepers se desfăşurase într-o ambianţă foarte simpatică. Şi asta datorită părinţilor lui Lorin. Mai bine ca oricine, Leon şi Anne Scheepers ştiau să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor. Primirea călduroasă pe care ei i-o rezervaseră lui Jo o mişcase profund. Întrucâtva, aproape că uitase de divorţ, de dificultăţile financiare ale familiei sale şi de josnicul târg încheiat cu Ralph! Dar comportarea soţului ei o adusese la aspra realitate. De la începutul seratei, el sporovăise cu Lorin, râzând când şi când de vreo glumă al cărei sens Jo nu putea să-l înţeleagă.

Oare ce-i spunea Lorin? Un profund sentiment de gelozie amestecată cu tristeţe puse stăpânire pe Jo. Când ei erau împreună, Ralph nu râdea niciodată… Totuşi, el îi ceruse să-i dăruiască un moştenitor. Iar seara, pe ea o dorea cu o nerăbdare pe care el nu şi-o putea stăpâni… La amintirea îmbrăţişărilor lor, ea simţi un fior de voluptate străbătând-o. Tulburată, se hotărî să iasă la aer.

Croindu-şi drum prin mulţimea invitaţilor, fu

înşfăcată în trecere de Chris Scheepers, fratele lui Lorin.

— În sfârşit, v-am prins! exclamă el. Sunt ore de când pândesc momentul în care aş putea să schimb câteva cuvinte cu dumneavoastră între patru ochi! Sunt fericit că aţi revenit la Satanslaagte.

— Mulţumesc, Chris. Haideţi să ne aşezăm lângă această fereastră întredeschisă; am nevoie de puţin aer curat.

Se aşezară alături pe banchetă. Întors către Jo, Chris o privea cu intensitate.

— Sunteţi mereu la fel de frumoasă, declară el. Cred că n-o să treacă mult şi o să mă îndrăgostesc din nou de dumneavoastră.

— Jo îşi simţi obrajii roşind şi, pentru a-şi ascunde tulburarea, se prefăcu că îşi netezeşte o cută a rochiei. Apoi, schiţând un surâs ştrengăresc, întrebă:

— Îmi faceţi curte cumva?

— Poate…

Jo ţinea mult la Chris pe care îl considerase totdeauna un prieten loial. Oare nu se aflase el de fiecare dată acolo unde a fost nevoie de el?

— Aş fi curios să ştiu dacă Ralph este capabil încă să se simtă gelos, murmură el.

— De ce n-ar fi capabil de asta?

– Pentru că gelozia este un sentiment omenesc.

În alte împrejurări, Jo ar fi izbucnit în. Râs auzind aceste vorbe. În seara asta, remarca lui Chris trezi în ea o nelinişte difuză.

— Crezi că Ralph e insensibil? întrebă ea.

— Asta mă Întreb şi eu uneori. Dar poate îşi va reveni, acum că v-aţi înapoiat…

Ce să răspundă fără să se trădeze? Nimeni nu trebuia să fie la curent cu înţelegerea care o lega de soţul ei… La celălalt capăt al salonului, Lorin şi Ralph continuau discuţia. Atitudinea tinerei femei devenea provocatoare. Cu mâna aşezată pe braţul însoţitorului ei. Ea îşi ridica faţa către el, ca în aşteptarea unui sărut. O atitudine care

nu-i scăpă nici lui Jo, nici lui Chris.

— Consider că. Surioara mea exagerează uneori, murmură el.

— Nu fi prea sever cu Lorin, Chris. Este îndrăgostită de Ralph.

— Ştiaţi?

— Am ştiut mereu.

— Lorin ar merita o păruială straşnică…

— Nu e exclus să mă îndatoreze să i-o administrez într-una din zile.

Slavă Domnului, ea îşi păstrase simţul umorului! Chiar în clipa aceea, Leon Scheepers intră în încăpere, vădit tulburat. Zărindu-şi fiul, îi făcu semn să vină la el. Intrigată, Jo îl însoţi pe Chris şi află că se întâmplase un accident. Eric, unul din slujbaşii familiei Scheepers, punea perdelele de la fereastra sufrageriei sale când scara pe care se suise alunecase. Iar bietul om trecuse prin geam. Îndată, Jo îşi oferi serviciile, precizând că era infirmieră. Câteva minute mai târziu, Chris, care se dusese să caute o trusă de prim ajutor, o invită pe tânăra femeie să urce în Land Roverul său.

Maşina stopă în faţa unei căsuţe rezervată personalului fermei. Geamul se spărsese cu o asemenea violenţă încât cioburile fuseseră proiectate chiar pe straturile cu flori şi pe peluză. În bucătărie, întins pe o saltea aşezată direct pe duşumea, un african gemea încet. Cele câteva persoane adunate în jurul lui se îndepărtară pentru a le face loc noilor veniţi. Numai o femeie îngenuncheată lângă rănit nu se mişcă. Soţia lui Eric, probabil…

— Slavă Domnului, aţi venit, domnule Chris! strigă ea. Am reuşit să-l transportăm până aici dar nu ştim ce să facem ca să-i oprim hemoragia.

— A pierdut deja mult sânge, constată Jo Trebuie să acţionăm repede.

Fără să piardă o clipă, ea căută în trusa de prim ajutor materialul necesar pentru a confecţiona un garou.

— O să-l salvaţi, nu-i aşa, doamnă? întrebă soţia lui Eric.

Cu o voce pe care şi-o dorea fermă, Jo îşi dădu silinţa s-o liniştească.

— Cum să nu. Nu trebuie să vă neliniştiţi.

Întorcându-se către Chris, ea observă că el era la fel de palid ca şi rănitul. Priveliştea sângelui, fără îndoială… Numai să nu leşine! Jo avea nevoie de ajutorul lui pentru a strangula artera femurală cât timp ea ar pregăti garoul.

Cu mult curaj, Chris îşi învinse slăbiciunea i apăsă cu mâna în locul pe care i-l indica Jo.

— Apasă puternic, îi spuse ea. Cât se poate de tare.

Deodată, tânăra femeie îl zări pe Ralph. Puţin conta motivul prezenţei sale aici! Şi el putea deveni util. Era singurul lucru care conta.

— Poţi să faci mai multă lumină? îl întrebă Jo.

Pe dată, el se execută, orientând abajurul în aşa fel încât să îndrepte lumina asupra rănitului. Cât timp durară îngrijirile, el stătu aşa, neclintit, îmbărbătând-o pe soţia lui Eric.

În fine, hemoragia fu stopată. Istovită. Jo se duse să-şi spele mâinile în timp ce Eric, aflat într-o stare de semiconştienţă, continua să geamă încet.

— Chris, spuse Jo. Trebuie să-l duci pe omul acesta la spital cât mai repede cu putinţă. Ea nu avu de dat alte explicaţii. Chris şi Ralph schimbară o privire scurtă, apoi îl ridicară pe rănit cu nenumărate precauţii şi îl transportară până la Land Rover. Soţia lui Eric luă loc alături de soţul ei, în spatele maşinii.

Înainte să demareze. Chris se aplecă peste portieră.

— Mulţumesc, Jo, murmura el. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără dumneavoastră.

— Grăbiţi-vă, Chris. Fiecare minut contează!

Mulţimea curioşilor începea să se risipească. Jo privi maşina îndepărtându-se în întuneric. Când cele două puncte luminoase de poziţie dispărută, ea îşi dădu seama că era frig şi începu să tremure. Atunci Ralph îşi scoase

vesta şi, cu un gest tandru, îi acoperi umerii. Ce fericire să se cuibărească în căldura vestei, să respire parfumul familiar cu care era impregnată ţesătura!

Când el o luă de mână pentru a o conduce până la Mercedes, ea nu încercă să se împotrivească. Nu avea chef să vorbească şi, cu siguranţă, nici Ralph. În maşină, îl privi de câteva ori. Ce gândea el în clipa asta? Era imposibil să afle. Îi purta pică oare, pentru că a plecat de la petrecere fără să-l anunţe? Era nevoie ca ea să se scuze că l-a abandonat în casa gazdelor.

Şi apoi, ce importanţă are, în definitiv! De ce să se frământe pentru nişte fleacuri? Oare nu stabiliseră că puteau dispune de libertate, după placul lor, fără a se sinchisi unul de celălalt? Ce căsnicie ciudată aveau…

Ralph se afla lângă ea, foarte aproape, dar el părea că nu o vede, că nu-şi dă seama de existenţa ei, într-atât părea de absent. Măcar dacă n-ar comite nebunia de a continua să-l iubească cu pasiune…

Casa era încă plină de invitaţi atunci când Merce desul se opri în parcarea familiei Scheepers. Ralph aprinse plafoniera şi se întoarse către Jo.

— Dumnezeule! Rochia îţi este plină de sânge! exclamă el.

— Ştiu. Fără îndoială am face mai bine să ne întoarcem la fermă…

— Bine. Aşteaptă-mă aici, mă duc să-ţi iau mantoul şi geanta.

Niciodată nu-l va înţelege, gândi Jo sprijinindu-şi capul de spătar. Nici măcar un surâs nu luminase chipul soţului ei în timpul acestui schimb de cuvinte. Nicio expresie de tandreţe nu-i îmblânzise privirea. Asprime şi agresivitate! Oare Ralph nu mai era capabil de-acum înainte decât de astfel de sentimente? De ce atâta violenţă în persoana lui?

Încă o dată, Jo admiră bolta cerească spuzită de stele. Ce mult i-ar fi plăcut să împărtăşească acest moment magic împreună cu Ralph! …

Ralph ieşea din baie atunci când telefonul sună în hol.

— Răspund eu, spuse Jo.

Ea îşi aşează peria pe masa de toaletă cu oglindă, ieşi din cameră în grabă şi alergă să ridice receptorul.

— Bună, Jo. Am socotit că aţi fi bucuroasă să aflaţi veşti despre rănit, zise Chris. Adineauri Eric a ieşit din sala de operaţie. Chirurgul afirmă că este în afară de pericol.

— Slavă Domnului! Eram foarte neliniştită în privinţa lui. Îţi mulţumesc că te-ai deranjat să mă suni.

— E cât se poate de firesc. Îmi pare rău că petrecerea s-a terminat atât de curând pentru voi!

— Nu vă faceţi griji pentru asta.

— Apropo, voiam să vă întreb… Ralph v-a reproşat că l-aţi părăsit ca să mă însoţiţi?

— Nu.

— S-a arătat un pic gelos, totuşi!

— Deloc!

— Desigur mă crede inofensiv… Totuşi, dacă ar şti ce simt atunci când mă aflu în prezenţa dumneavoastră…

Chris se porni să râdă zgomotos şi Jo îl imită.

— Haide, Chris, să fim serioşi! Şi somn uşor.

— Noapte bună, inimioară! Vise plăcute.

Jo surâdea încă atunci când închise telefonul. Întorcându-se, îl zări pe Ralph care o privea atent din celălalt capăt al culoarului. Cu mâinile înfundate în buzunarele halatului, părea foarte iritat.

— A fost Chris, explică Jo.

— Nu i-a ajuns că a flirtat ca tine toată seara! mai trebuia să-ţi telefoneze şi aici!

— Chris este un prieten, nimic mai mult. M-a sunat ca să-mi dea veşti despre rănit. Eric se simte bine.

Cu mişcări de automat. Jo stinse lumina în hol şi se îndreptă către dormitor. În clipa în care trecea prin dreptul lui, Ralph o apucă de încheieturile mâinilor şi o forţă să-l privească.

— Tare mult ţi-ai dat silinţa să-l descurajezi pe aşa-

zisul tău prieten, pe când se arăta atât de insistent, la petrecere.

— Dar tu? Păreai atât de interesat de discuţia cu Lorin!

— Eşti cumva geloasă?

— Refuz să-ţi răspund. Şi, oricum, discuţia asta frizează ridicolul. Nu stabilisem împreună că fiecare e stăpân pe ceea ce face?

— Nu uita că eşti tot soţia mea, Jo. Nu voi tolera să mă acoperi de ridicol afişându-te în public cu un alt bărbat.

— Află că nu l-am încurajat niciodată pe Chris să flirteze cu mine. Şi chiar dacă ar fi aşa. Asta nu te priveşte…

— Fie că îţi convine sau nu, asta mă priveşte.

— Dar cu ce drept? Nu văd ce te îndreptăţeşte să dispui de libertatea mea, în vreme ce tu profiţi din plin de a ta.

— Iar eu nu văd ce mă reţine să…

Ralph se întrerupse brusc. Îi dăduse drumul tinerei femei şi ridică mâna, gata să lovească. Îngrozită, Jo făcu un pas înapoi. Dar soţul ei îşi recăpătase deja sângele rece, Făcând stânga-mprejur, el se îndepărta în direcţia biroului său.

Mereu această violenţă pe care Jo nu ştia cărui fapt s-o atribuie! Lungită în pat, ea încerca să înţeleagă atitudinea lui Ralph. Nu declarase el că înţelegerea lor nu era decât o aparenţă? Şi uite că se arăta posesiv! Toate astea nu aveau niciun sens. Doar dacă…

Jo se ridică şi rămase neclintită, cu răsuflarea întretăiată: dacă Ralph se arăta gelos, asta însemna că ţinea întrucâtva la ea S Ipo teză respinsă deîndată ce fusese formulată. Un bărbat care se însurase cu o femeie numai pentru ca ea să-i dăruiască un moştenitor nu putea în niciun caz să fie gelos. Mai bine să doarmă decât să continue să-şi închipuie astfel de absurdităţi. Cuibărindu-se în aşternutul rece, Jo închise ochii şi încercă să adoarmă.

O oră mai târziu, când Ralph intră în cameră, ea era încă trează. El se strecură în pat fără să aprindă veioza. Neclintită, abia îndrăznind să respire, Jo simţi mirosul de mosc al corpului lui care se amesteca cu cel al tutunului blond şi ea fremăta de dorinţă. Spera ca Ralph să nu se atingă de ea! Spre marea ei uşurare, el îi întoarse spatele şi adormi aproape îndată. La rândul ei, Jo nu întârzie să aţipească. Şi să viseze.

Visul pe care îl avu Jo în noaptea aceea nu era nou pentru ea. Timp de săptămâni, el se manifestase aproape în fiecare noapte. Dar, de când se întorsese la Satanslaagte, era prima oară când acesta o hărţuia. Un vis îngrozitor… Mai întâi îi apărea acea scară. O scară pe care ea o ştia bine şi pe care o urca alergând. Jo voia să meargă şi mai repede, dar mişcările sale erau împiedicate de o forţă malefică. Urcare interminabilă către un obiectiv determinat: apartamentul lui Tony Ribeiro. În fine, ea împingea uşa, intra în atelierul prietenului său. Tony stătea în fotoliul său şi ţinea în mâini o ghitară pe care o mângâia cu duioşie. Întorcându-se spre Jo, cu un surâs trist, o întreba:

— Vrei să mă ajuţi, Jo? — Desigur, Tony. Ştii prea bine.

În momentul acela, surâsul lui Tony se topi. O expresie de durere îi deforma chipul frumos. Într-un efort disperat, el întinse mâinile către Jo. Implorându-i ajutorul. Atunci ea încercă să apuce acele biete mâini între ale sale, să le strângă, să le încălzească. Imposibil! Misterioasa forţă a răului o paraliza.

— Nu mai este cazul, Jo! murmură Tony. Nu pot continua aşa.

— Ba da, Tony! Trebuie să continui. Trebuie să trăieşti! Să trăieşti, nu înţelegi?

Jo lupta pentru a se apropia de Tony, să-l strângă la piept, să-l îmbărbăteze. În momentul în care era să-l atingă, tânărul îşi lipea ţeava revolverului de tâmplă. Exista în ochii lui o expresie de reproş pe care ea nu o

înţelegea dar care o tulbura profund. Apoi totul se schimba. În fotoliul cu rotile, în locul lui Tony, se afla Ralph. Ralph care o privea pe Jo, în adâncul ochilor, cu aceeaşi groaznică acuzaţie, Ralph care apăsa pe trăgaciul armei, Ralph care se încovoia. Se auzi atunci, succedând împuşcăturii, un urlet groaznic care s-ar fi crezut că provine din gâtlejul unui animal rănit.

Strigătul de groază ieşea încă de pe buzele sale când Jo se trezi. Sărind din somn în acelaşi timp cu ea, Ralph aprinse veioza. Aşezat pe pat, tremurând din toate încheieturile, cu fruntea acoperită de sudoare, Jo îl privea fără să pară a-l vedea. În mintea ei tulburată, visul şi realitatea se confundau. Bărbatul acesta care o privea atent, cu nelinişte, era o fiinţă în carne şi oase sau o fantomă?

— Totul e-n regulă, Jo. Nu-i nimic, doar un vis urât!

Un vis? Toate acestea n-au fost aşadar decât un groaznic coşmar? O lacrimă se prelinse pe obrazul tinerei femei. Cu gingăşie, Ralph o atrase lângă el mângâindu-i părul.

— Gata… gata… s-a isprăvit, murmură el. Totul e bine, calmează-te…

Cât timp stătuse astfel, cuibărită în căldura braţelor lui Ralph? Jo n-ar fi ştiut să spună. Dar când în fine liniştită, se îndepărtă de el, ea nu mai ştia ce să creadă. Bărbatul acesta tandru, delicat, care se pricepea atât de bine să-i redea încrederea în ea era acelaşi cu cel a cărui violenţă o terorizase acum câteva ore?

— Mulţumesc, şopti ea.

Cu nesfârşite precauţii, Ralph o aşează pe Jo în pat. Apoi se lungi lângă ea. Rămaseră astfel, nemişcaţi, tăcuţi, respirând în acelaşi ritm. Câteva minute trecură, apoi Ralph întrebă:

— Ai adesea asemenea coşmaruri?

— Da.

— De când s-a sinucis prietenul tău, presupun. Îl visai când ai scos acel strigăt, nu-i aşa?

— Da…

— Dacă mi-ai povesti acel coşmar, asta ar putea să te liniştească.

— Îmi pare rău, eu… eu prefer să nu discut despre asta. Nu acum.

— Bine. Ascultă, nişte lapte cald ţi-ar prinde bine. Vrei să mă duc să-ţi aduc un pahar?

— Mulţumesc, Ralph, n-am nevoie de nimic, răspunse ea cuibărindu-se lângă el.

Să simtă căldura corpului lui Ralph, să-i respire parfumul, să se îmbete de gândul că el era în viaţă… iată tot ce îşi dorea Jo. Chiar şi când Ralph stinse veioza, nicio teamă n-o mai asaltă pe tânăra femeie. Bine adăpostită în braţele soţului ei, ea gusta magia acestui moment privilegiat care o făcea să uite imaginile groaznice ale visului.

Deodată, ea îşi dori să mângâie acel corp care o încălzea, o proteja. Cu timiditate, îi atinse uşor talia lui Ralph, şoldurile lui. Apoi, cu o îndrăzneală care o ului, ea îi luă mâna şi i-o conduse sub cămaşa-i subţire, până la sân. Cum el nu îndrăznea să spere la o astfel de fericire, Ralph o privi pe tânăra femeie cu un aer întrebător. De daca asta, ea fu aceea care îl sărută. El răspunse cu patimă acestui sărut. Jo închise ochii, într-o aşteptare chinuitoare. O durea inima de cât de tare i se zbuciuma în piept. Nerăbdătoare, îl strânse la piept și mai tare…

Mai târziu, încolăcită de braţele lui Ralph, Jo avu impresia că nu părăsise nicicând Satanslaagte. Uitase că Ralph o cumpărase pentru a-i dărui un moştenitor. Bărbatul calculat şi rece, lipsit de orice sentiment, redevenise iubitul minunat pe care îl cunoscuse ea altădată. Cuprinsă de o toropeală plăcută, ea se lăsă furată încet de somn.

— Ei bine, nu e asta ceva extraordinar? întrebă deodată Ralph.

— Ce anume? murmură Jo, pe jumătate adormită.

— Această pasiune stârnită de visul tău! Ajung

aproape să-mi doresc să ai coşmaruri cât mai des…

Cât cinism! Cum de îndrăznea Ralph să strice acest moment de fericire? Jignită, Jo se îndepărtă de el, se aşeză şi trase cearşaful până în dreptul bărbiei pentru a-şi ascunde goliciunea. Nicicând ea nu se simţise atât de vulnerabilă în faţa acestui bărbat care o dispreţuia. Căci oare nu era o dovadă de dispreţ rostirea unor vorbe atât de abominabile faţă de o femeie care tocmai i se abandonase fără rezervă?

Nu, Ralph nu are să se schimbe. Ea nu trebuia să aştepte nimic din partea lui. Să nu spere nimic. Nici dragoste, nicio manifestare de tandreţe.

Dintr-o mişcare bruscă, ea dădu la o parte cearşaful care o acoperea şi luă de pe Jos cămaşa de noapte care zăcea pe podea.

— Ai o piatră în loc de Mimă, Ralph Andersen. Te deplâng.

Miei un răspuns în afară de un mic râs ironie. Un râs care o urmări pe io în baie, unde dădu frâu liber lacrimilor safe. Şi ea care crezuse, în noaptea asta, că ţinea la ea! Ce incredibilă naivitate!

6.

— Haide, Fritz, e vremea şi ne înapoiem.

Câinele scoase un mic scheunat vesel şi ţopăind îşi urmă stăpâna. Urcatul pe deal devenise un obicei pentru Jo. În dimineaţa aceea, tânăra femeie simţise nevoia să-şi pre lungească plimbarea ca să reflecteze la situaţia sa. Să se gândească la familia ei de la care nu avea veşti. De la sosirea ei la Satanslaagte. Jo scrisese în fiecare săptămână mamei şi fratelui ei. Dar niciun răspuns nu-i parvenise până azi Totuşi, Lavinia şi Danny ar fi trebuit să înţeleagă că ea avea nevoie să ştie daci Ralph îşi respectase angajamentele. Tăcerea lor începea să devină neliniştitoare.

Adâncită în gândurile sate, Jo intră în bucătărie.

— Ah! iată că v-aţi întors, doamnă! exclamă Elsie.

Adineauri am dus ceaiul în salon. Aveţi un musafir...

— Adevărat? Cine e?

— Domnul Chris, doamnă.

Chris Scheepers? Pentru care motiv voia el s-o vadă? Nu-i stătea în obicei fratelui lui Lorin să vină la Satanslaagte fără să fie invitat...

— Mulţumesc, Elsie.

Gânditoare, Jo se duse în salon unde îl găsi pe Chris stând în picioare lângă fereastră.

— Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult, spuse ea întinzându-i mâna.

— Să-mi petrec viaţa aşteptându-vă ar însemna o bucurie pentru mine.

— Să nu vă mai aud niciodată zicând asemenea lucruri. Ştiu că nu vorbiţi serios. Dar asemenea vorbe riscă să fie interpretate greşit. Luaţi loc, vă rog.

Chris se aşeză într-un fotoliu în faţa lui Jo, dinaintea măsuţei de marmură pe care Elsie aşezase ceainicul şi fursecurile.

— N-am intenţia să vă pricinuiesc neajunsuri, Jo! exclamă el. Glumele mele nu vă supărau altădată.

— Ştiu, dar azi lucrurile sunt diferite.

— Prin ce sunt diferite?

Chris o privea cu intensitate. Şi ea regretă că s-a grăbit cu vorba. Cu niciun preţ ea nu voia să se lanseze în explicaţii complicate.

— Contrar dorinţei dumneavoastră, nici ceaiului şi nici fursecurilor nu le place să aştepte, spuse ea pe un ton lejer.

Politicos, Chris luă ceaşca pe care ea i-o întinse.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, Jo. În ce măsură s-au schimbat relaţiile dintre dumneavoastră şi Ralph?

— Nu doresc să discutăm despre asta.

— De ce?

— Am spus şi aşa prea mult, Chris. Nu ar fi trebuit nicicând să fac această remarcă. Mi-a scăpat. Iertaţi-mă, prefer să ne oprim aici.

— În cazul acesta, voi fi prezent întotdeauna pentru a vă asculta şi a vă ajuta dacă aveţi nevoie de mine.

— Mulţumesc din toată inima, Chris. Dar tot nu mi-aţi spus cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumneavoastră.

— Nimic special. Reveneam de la spital şi am dorit să mă opresc la Satanslaagte în trecere.

— De la spital? Starea lui Eric nu s-a agravat, sper?

— Rănitul nostru se simte în putere, fiţi sigură. Medicii cred că se va putea întoarce acasă chiar de mâine.

— E minunat!

— Dumneavoastră sunteţi minunată! Fără competenţa şi stăpânirea de sine de care dispuneţi, Eric n-ai mai fi fost poate în viaţă. El vă datorează mult! Şi noi toţi, de altfel.

Complimentul o făcu să roşească pe Jo. Ce făcuse ea atât de nemaipomenit? Oricine ar fi urmat cursuri de prim-ajutor ar fi procedat la fel.

— Mai doriţi un fursec? întrebă ea pentru a-şi ascunde stânjeneala.

— Vreţi cu orice preţ să mă împiedicaţi să vorbesc, sau poate aveţi intenţia să mă puneţi la îngrăşat?

— Amândouă! Serios, Chris, aţi slăbit mult de când v-am văzut ultima dată. Ce s-a întâmplat? Aţi fost bolnav?

Timp de câteva secunde, Chris tăcu. O imensă tristeţe se zugrăvi pe chipul său. El se ridică, cu umerii gârboviţi, întorcându-i spatele lui Jo.

— Anul trecut am întâlnit o tânără fată. Alice Montgomery. Urma să ne căsătorim. Ea se înapoia acasă la ea, în oraşul George, pentru a-şi petrece Crăciunul cu părinţii. Dar a avut un accident…

Cu gâtul strâns de emoţie, Jo întrebă:

— A… a murit?

— Dacă ar fi murit, lucrurile ar fi fost mai uşoare pentru mine.

Vocea lui Chris se frânse. Când se întoarse către Jo, avea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Alice nu a ieşit din comă. Iar medicii nu prea speră

s-o vadă vreodată revenindu-şi.

— Oh, Chris, îmi pare atât de rău, murmură Jo ridicându-se.

Ea se apropie de el şi îi strânse mâinile cu putere înainte de a-l conduce încet spre fotoliul lui.

— Iertaţi-mă că am cedat emoţiei mele, Jo. Fiecare cu necazurile sale, ştiu. Nu am venit cu intenţia de a vi le împărtăşi pe ale mele.

— Poate, dar sunt fericită că v-aţi destăinuit mie. După ani îndelungaţi petrecuţi la spital să îngrijească de bolnavi, Jo ştia să găsească cuvintele care calmau şi îmblânzeau cele mai mari dureri. Deznădejdea familiilor faţă de o fiinţă scumpă intrată în comă nu-i era străină. Ea se strădui pe cât putu să-l îmbărbăteze pe Chris şi când, o jumătate de oră mai târziu, el îşi luă la revedere, surâdea.

Săptămâna trecu fără alt eveniment deosebit. Şi fără vreo noutate din oraşul Cap. Din ce în ce mai îngrijorată, Jo se hotărî să-i telefoneze mamei sale.

— Lavinia Harris la aparat.

— Alo, mamă?

— Jo? Tu eşti, Jo? Ce fericire să te aud! Te-ai acomodat bine cu noua ta viaţă?

— Perfect. Dar pe acasă, cum o mai duceţi voi doi? Aţi primit scrisorile mele?

— Da. Aveam intenţia să-ţi răspundem, dar… nu am avut timp.

Această uşoară ezitare din răspunsul mamei o alarmă pe Jo.

— Danny o duce bine? Problemele sale financiare s-au rezolvat?

— Da, da, totul e… totul e în ordine. Ştii, nu mă pricep deloc la afaceri, dar Danny îmi zice că totul merge strună.

— Slavă Domnului! îmi făceam atât de multe griji.

În mod ciudat, mama sa, de obicei atât de guralivă, nu se arătă prea vorbăreaţă. Îi ascundea ceva?

Aşezând receptorul în furcă, Jo nu era liniştită ca

înainte. Pentru a-şi potoli spaima, ea se hotărî să-l sune pe fratele ei la birou.

— Alo, Jo? Ce mai faci? Te-ai adaptat bine la noua ta viaţă?

— Mama mi-a pus adineauri aceeaşi întrebare! Pentru numele lui Dumnezeu, poţi să-mi explici de ce nu s-ar putea să mă obişnuiesc cu noua mea existenţă?

— I-ai telefonat mamei?

— Acum abia două minute. Mi s-a părut ciudată. Ca şi cum mi-ar ascunde ceva.

— I Ei nu, nici chiar aşa! Doar ce-ţi închipui, Jo?

— Spune-mi adevărul. Dacă s-a întâmplat ceva grav, vreau să aflu. Mama este bolnavă?

— Te asigur că mama era perfect sănătoasă când am lăsat-o acasă în dimineaţa asta. Ascultă. Am o întâlnire importantă peste câteva minute. Trebuie să te las. Te sărut. Cele bune lui Ralph.

Deja Danny închisese. Ca şi cum nici el nu avea chef să-i vorbească. Pradă unei stări de rău crescânde, tânăra femeie ieşi din casă. Să meargă, să respire aer proaspăt i-ar permite cu siguranţă să gândească limpede…

Paşii o purtară până la fosta remiză vecină cu stâna. De câte ori trecuse ea prin dreptul acestei clădiri dărăpănate fără să-i acorde cea mai mică atenţie? Astăzi, îi veni să împingă uşa din lemn. Un miros de praf şi mucegai o făcu să se frece la nas. Cu toate astea „înaintă, privind în jurul ei cu curiozitate. Peste tot se îngrămădeau lăzi goale, cutii de carton, ţevi metalice ruginite, unelte deteriorate care se folosiseră cândva la fermă… Eliberat de toate aceste vechituri, localul ar fi putut adăposti cu uşurinţă pe puţin vreo douăzeci de persoane…

Deodată, o idee străbătu mintea tinerei femei: de ca să nu ocupe spaţiul acesta în scopuri utile? De exemplu, să găzduiască aici de două ori pe săptămână femeile care doreau să înveţe să croşeteze?

Jo ajunsese aici cu şirul gândurilor sale când un şoricel i se strecură printre picioare. La fel de surprins ca

şi ea, micuţul animal se duse să se ascundă sub o cutie, distrugând echilibrul fragil al cutiilor îngrămădite de-a lungul peretelui. Întreg eşafodajul se prăbuşi, într-un nor de praf. Jo începu să strănute, să strănute atât de straşnic încât trebui să bată în retragere ea să se ducă afară să respire o gură de aer curat. Chiar în momentul în care ajungea la uşă. O siluetă înaltă îi bară trecerea. Ralph!

Deîndată inima lui Jo îi zvâcni în piept.

— Cauţi ceva? întrebă el.

— Nu „. Tocmai mă gândeam…

— Te gândeai! Şi ce gândeai atât de interesant?

Ea ezită. Cum o să reacţioneze Ralph? Nu risca ei să se înfurie o dată în plus? Cu atât mai rău! După un ultim strănut, Jo îndrăzni să-şi privească soţul în faţă.

— La ce foloseşte remiza asta? întrebă ea.

— Ei bine, după cum poţi observa tu însăţi, nu foloseşte decât la a îngrămădi în ea vechiturile. De ce această întrebare?

— Am din ce în ce mai multe eleve la cursurile mele de tricotat. Şi nu prea mai ştiu unde să le adun. Dacă tu ne-ai îngădui să ne instalăm aici, locul mi-ar părea ideal pentru acest gen de activitate…

Ralph nu răspunse. Cu privirea, el mătură spaţiul vast.

— H Va trebui să întărim unele grinzi, să lărgim vreo două ferestre… Să vopsim pereţii şi lemnăria… Voi întreprinde cele necesare pentru ca lucrările să înceapă imediat. Peste o săptămână, o să fie gata. Şi vei putea să inaugurezi noua ta clasă.

Deja el se îndepărta.

— Ralph.

Jo îl reţinu de braţ. Apoi, pe negândite, ea se ridică în vârful picioarelor pentru a-l săruta.

— Mulţumesc, şopti ea.

Dar în loc s-o sărute şi el, Ralph se mulţumi să-i adreseze o privire rece.

— Nu regreţi că nu trăieşti la oraş? întrebă el.

— Nu! Deloc!

Acest „nu” ţâşnise din gura ei cu o sinceritate care nu-i scăpă lui Ralph.

— În cazul acesta, de ce nu te-ai adaptat traiului de la Satanslaagte atunci când te-am luat de soţie, în urmă cu trei ani?

„Din cauza mamei tale!” vru să-i strige Jo. Dar nu pronunţă aceste cuvinte. Nu din laşitate. Ci doar pentru că ea ştia că adevărul era mult mai nuanţat. Nu avusese ea însăşi, propria-i parte de vină în eşecul primei lor căsătorii? Dar nici ora, nici locul nu erau potrivite unui proces de conştiinţă…

— Eram prea tânără, pe atunci. Dar asta nu mai are nicio importanţă în prezent…

— Cred mai ales că îţi lipsea siguranţa de sine. Jo ridică din umeri. Ralph nu-i spunea ceva nou. Da, ea ar fi trebuit să lupte pentru a-şi impune drepturile de soţie, în loc să se închidă în sine. Rămânea de ştiut dacă o atitudine mai hotărâtă din partea ei ar fi fost suficientă pentru a-şi salva căsnicia…

— Crezi că dacă aş fi dat dovadă de mai multă autoritate, lucrurile s-ar fi schimbat?

— Probabil că nu.

La aceste cuvinte, Ralph plecă. Jo îi auzi paşii îndepărtându-se spre stână. După o ultimă privire spre remiză, tânăra femeie ieşi închizând uşa în urma ei. Cu inima grea, frământând mii de gânduri care de care mai triste, o porni din nou către casă. Cinci săptămâni se scurseseră de la întoarcerea ei la Satanslaagte. Cinci săptămâni în timpul cărora ea încercase să se adapteze regulilor fixate de soţul ei. Uneori, cuplul lor semăna cu toate celelalte cupluri şi speranţa prindea viaţă în ea. Dar apoi, ca un făcut, Ralph strica totul. Ce demon îl împingea să se poarte aşa? Cu ce păcătuise Jo ca să trebuiască să suporte asprimea şi agresivitatea soţului ei? Aceste întrebări îşi vor găsi răspunsul odată şi-odată?

Nu e nimic mai bun decât munca pentru a-ţi alunga

spaimele. În timpul celor trei săptămâni care urmară, Jo avu atâta treabă, încât nu-i rămase niciun minut pentru a se gândi la frământările ei. După cum promisese Ralph, nu trebuiră mai mult de opt zile pentru a curăţa şi repara remiza. Amenajarea localului ceru o altă săptămână de lucru. Jo se ocupă de perdele şi elevele sale se îngrijiră de mobilier: scaune desperecheate, mese vechi recuperate de prin hambare... Curând, sala deveni funcţională, transformându-se de două ori pe săptămână într-un adevărat stup.

Câtă satisfacţie pentru Jo să le vadă pe aceste femei adunate aici, folosindu-se cu mai multă sau mai puţină măiestrie de croşetă şi bumbac în timp ce sporovăiau cu veselie! Va veni ziua în care ele nu vor mai avea nevoie de sfaturile ei…

Dar, departe de a o necăji pe Jo, această perspectivă îi deschidea alte orizonturi. Deja, ea plănuia să transforme localul în clinică. Cu condiţia ca Ralph să accepte…

Judecând după zgomotul uneltelor şi forfota muncitorilor, lucrările din aripa rezervată lui Averil progresau. Dar ea nu mai ştia nimic despre asta. Ralph refuzase în mod categoric să răspundă întrebărilor ei în legătură cu acest subiect.

Alt eveniment important pe timpul acestor trei săptămâni: Jo primise o scrisoare de la mama ei, un mesaj afectuos, scris într-un stil vesel, foarte vioi. Totuşi, pentru un motiv neclar, departe de a o linişti pe tânăra femeie, scrisoarea Laviniei Harris îi înteţi temerile.

I se ascundea ceva, era convinsă de asta. Ce se petrecea acasă? Tânăra, ar fi dat orice să afle. Dar locul ei era la Satanslaagte, lângă soţ. Nu avea ea un contract de onorat?

Într-o dimineaţă, ea plecă de acasă mai devreme ca de obicei. Parfumul florilor de câmp înmiresma aerul călduţ şi mângâietor. Câţiva nori se adunau în depărtare, purtători ai ploii pe care fermierii o aşteptat! cu nerăbdare. Ajunsă în culmea dealului, Jo se minună încă o

dată de frumuseţea peisajului. Nu se mai sătura de această panoramă pe care ea o cunoştea totuşi până în cele mai mici amănunte. Ochii ei se opriră asupra proprietăţii familiei Scheepers. La est de Satanslaagte, şi îi veni în minte că n-o revăzuse pe Lorin în săptămânile din urmă. În schimb, ea îl întâlnise pe Chris din pură întâmplare ieşind dintr-un magazin în Beaufort West. El o invitase să ia ceaiul într-o cafenea şi ea putuse să constate cât de mult era măcinat de supărare. Bietul Chris…

În momentul în care era să se întoarcă cu faţa de la soare, ceva îi reţinu atenţia. Foarte departe, la limita proprietăţii Andersenilor, aproape de o moară de vânt, un cal era priponit de trunchiul unei sălcii. Mijindu-şi ochii, ea recunoscu iapa lui Chris. Şi alături, aşezat pe marginea cisternei, fratele lui Lorin părea adormit. Ce comportament straniu pentru un bărbat prins de numeroase sarcini, ca toţi fermierii din Karoo!

O presimţire rea o cuprinse pe Jo. Fără să piardă un minut, coborî dealul alergând. Pentru a pătrunde pe păşunile familiei Scheepers, trebuia să se caţere pe deasupra împrejmuirii de sârmă ghimpată. Nu se punea problema ca Fritz s-o însoţească! Risca să se rănească.

— Hai, Fritz, du-te acasă, porunci ea câinelui.

Ga şi cum ar fi înţeles, ciobănescul german ţâşni înspre fermă. Cu precauţie, Jo trecu piciorul peste împrejmuire, sărind cu supleţe de cealaltă parte. Pradă unei mari neliniştii ea alergă până la moară. Chris, cu capul plecat, cu coatele aşezate pe genunchi, lăsa să-i atârne mâinile între picioare. Era atitudinea unui om descurajat, copleşit de vreo mare nenorocire… Cu siguranţă, el n-o auzise sosind pe Jo. O fracţiune de secundă, ea ezită. Avea ea dreptul să se amestece în gândurile intime ale prietenului ei? întrebarea asta ar fi trebuit să şi-o pună adineauri, în loc să dea buzna. Acum, era prea târziu ca să mai dea înapoi!

— Chris?

Când el ridică ochii, Jo se înspăimântă. Avea o privire

deznădăjduită, înfăţişarea răvăşită, şi părea să fi îmbătrânit cu zece ani în câteva zile.

— Mă aflam pe culmea dealului „reluă Jo. V-am zărit calul şi am crezut că ceva nu era în regulă. Ce se întâmplă, Chris?

— Au telefonat de la spital, azi-dimineaţă. Ea a murit, Jo. Alice a murit.

Vocea lui Chris fu înăbuşită de un hohot de plâns.

— Oh, Chris! îmi pare atât de rău!

Jo înaintă spre el, îl luă lângă ea şi îl legănă ca pe un copil.

— Dacă aţi şti, Jo! murmură el. În fiecare zi m-am rugat pentru ca momentul acesta să sosească. Credeam că ar fi mai uşor pentru mine! Ce absurditate! Acum că totul s-a terminat, sufăr ca un osândit.

— Timpul le vindecă pe toate. Durerea dumneavoastră va conteni.

Cu fermitate, Chris se eliberă din îmbrăţişarea lui Jo şi schiţă un surâs stânjenit.

— Vă creez o impresie proastă despre persoana mea, murmură el.

— Nu aveţi de ce să vă scuzaţi că vă purtaţi ca o fiinţă omenească.

— În după-amiaza asta plec la George împreună cu mama. Trebuie să mă ocup de formalităţile funeraliilor. Părinţii lui Alice trebuie că sunt prăbuşiţi sufleteşte…

El tăcu câteva clipe şi Jo nu îndrăzni să rupă tăcerea. Deodată, Chris îşi ridică ochii şi o privi pe tânăra femeie drept în faţă.

— Şi pe urmă, când totul se va fi terminat, ce o să se întâmple cu mine?

— Fiecare zi cu necazul ei, Chris. Spuneţi mai bine că agonia lui Alice ar fi putut dura ani. Mulţumiţi-i lui Dumnezeu că v-a cruţat de acest calvar şi să ştiţi că totdeauna munca vă face să uitaţi…

— Aveţi dreptate, desigur. Nu o să-mi petrec viaţa stând şi tânguindu-mă când sunt atâtea de făcut.

Cu pas greoi, el se îndreptă spre cal şi, până să-l dezlege de pom, se întoarse spre Jo.

— Mulţumesc! Mulţumesc pentru prietenia pe care mi-o dovediţi.

Îşi surâseră cu tristeţe, apoi Chris dădu pinteni iepei. Descumpănită de noutatea pe care o aflase, Jo îşi reluă drumul spre fermă. Ea ajunsese în dreptul portalului când zgomotul unui galop, în urma ei, o făcu să se întoarcă.

Ralph îşi lăsase pălăria pe ochi pentru a-i feri de soare, dar după înfăţişarea maxilarelor lui crispate, rânjetul de pe buzele lui, se ghicea că era cuprins de mânie. Recunoscându-şi stăpânul, Fritz se grăbi să-l întâmpine. După ce ţopăi în jurul armăsarului negru, câinele alergă spre Jo. Ea îl mângâie în timp ce observa comportamentul lui Ralph.

— Când l-am văzut pe Fritz revenind acasă, am crezut că ai avut un accident, declară Ralph pe un ton aspru. M-am îngrijorat mult din cauza ta. Acum, înţeleg mai bine de ce ţii atât de mult la plimbările tale matinale pe deal. Ce pretext viclean pentru a te întâlni cu Chris!

În oricare alt moment, o asemenea reflecţie din partea soţului ei ar fi provocat furia lui Jo. Dar împrejurările o făcură să devină îngăduitoare. Cu calm, luă o atitudine mândră şi îl privi fix pe Ralph.

— Alice Montgomery a murit azi-dimineaţă, declară ea. Mă pregăteam să mă înapoiez acasă când l-am zărit pe Chris stând sub un salcâm. Lenevia nu intră în obiceiurile sale. De aceea am crezut că s-a întâmplat ceva grav. Din nenorocire, nu mă înşelasem. El tocmai aflase vestea. L-am îmbărbătat cum am putut. Dacă tu ai fi fost în. Lacul meu, n-ai fi procedat la fel?

— Poate… Sunt zile când nu mai şi u prea bine ce hotărâri să iau.

— Dacă acesta este un mod de a-mi prezenta scuze, să ştii că le accept.

Negăsind nimic altceva de adăugat, Jo vru să-şi continue drumul. Dar Ralph o opri.

— Aşteaptă, Jo.

Printre lacrimile care îi urcau în ochi, îl văzu pe Ralph aplecându-se spre ea... Îngăimând câteva vorbe de neînţeles, el o strânse cu putere în braţe şi o sărută. Imediat, ea cedă, ameţită de gingăşia acelui sărut. Dar, cu multă blândeţe, Ralph o îndepărtă.

— Pe curând, murmură el.

Fără să mai zăbovească, încălecă pe cal şi îl struni în galop, urmărit de Fritz care încerca să se ţină după el.

Jo îl urmări cu privirea pe Ralph până ce cal şi călăreţ deveniri un punct negru la orizont. Abia atunci, ea surâse. Nu, Ralph nu era insensibil. Adineauri avusese dovada. Rămânea de ştiut de ce se ascundea Ralph în spatele acestui zid de indiferenţă...

7.

— Mama soseşte sâmbăta viitoare, anunţă Ralph.

Această frază scurtă, în aparenţă inofensivă, îi provocă lui Jo un sentiment de panică. Ea nu se grăbi totuşi să-şi scoată cerceii înainte să întrebe, pe un ton care se voia indiferent:

— Intenţionezi să te duci s-o aştepţi la aeroportul din Cap?

— Nu, îl voi trimite pe Stan s-o întâmpine.

Ralph, care tocmai făcuse duş, purta în jurul şoldurilor un prosop de baie alb. Cu calm, el se întinse pe pat, cu spatele rezemat de pernă, cu mâinile sprijinite sub ceafă. Urma să evoce el în sfârşit problema apartamentului pe care îl pregătea, în secret, pentru mama sa?

Nu, nimic! Niciun cuvânt! Totuşi ocazia se ivise. Tot acest mister în jurul unui fapt atât de banal ca lucrările de extindere a unei case devenea de-a dreptul agasant. Într-un fel sau într-altul, îl va obliga să vorbească, gândi Jo punându-şi cămaşa de noapte.

— Mă duc să văd dacă totul este în ordine în camera ei, declară ea cu inocenţă.

— Inutil. Mama va locui de-acum înainte în

apartamentul pe care l-am amenajat în cealaltă aripă a fermei. Totul va fi terminat în ajunul sosirii sale.

— Sunt încântată s-o aflu! De ce nu m-ai ţinut la curent cu proiectele tale?

— Ce te interesează asta?

— Sunt soţia ta, nu? Mi se pare că am dreptul să ştiu ce se petrece în casa asta! De ce nu va locui mama ta împreună cu noi?

— Lucrurile vor decurge mai simplu astfel.

— Mai simplu pentru cine?

— Pentru mama şi pentru mine.

— Dar cine a luat hotărârea aceasta?

— Eu.

El aproape că strigase şi Jo înţelese că nu mai trebuia să pună alte întrebări. Păcat! Era mai bine să-şi lase curiozitatea nesatisfăcută decât să reaprindă în Ralph o flacără de violenţă care ar fi stricat seara. Resemnată, ea îi întoarse spatele.

— Nu înţeleg de ce te încăpăţânezi să-ţi pui cămaşa de noapte, murmură el. Ştii totuşi că, peste câteva minute, o să te dezbrac de ea…

— Încerc să-mi ocrotesc bruma de demnitate care îmi rămâne, replică ea cu răceală.

El se apropie de ea şi punându-şi mâinile pe umerii ei, îi masă cu blândeţe ceafa.

— Chestia asta vaporoasă măreşte misterul corpului tău, sunt de acord cu asta. Să te dezbrac de veşminte îmi sporeşte plăcerea, şi asta îmi e pe plac. Dar ceea ce găsesc că e şi mai excitant încă, este să privesc o femeie dezbrăcându-se.

— Lasă-mă!

— Fă-mi plăcerea şi dezbracă-te, Jo!

— Dacă îţi închipui că o să mă dau în spectacol în faţa ta, te înşeli.

— Dezbracă-te, Jo! Sau preferi să te dezbrac eu?

Instinctiv, Jo îşi încrucişă mâinile pe piept pentru a-şi proteja cămaşa din mătase mov, o adevărată minunăţie

cumpărată din Cap când încă mai lucra şi care o costase o mică avere. Cum să iasă din situaţia asta? Susţinându-şi cauza, poate…

— De când te cunosc, nu prea mi-ai lăsat posibilitatea să aleg, Ralph.

— Ei bine, acum, te poţi hotărî să-ţi cruţi cămaşa de noapte sau să-ţi cumpăr una nouă.

— Urăsc risipa.

— Atunci dezbracă-te.

Dumnezeule! De ce îi impunea el această nouă încercare? Oare Jo nu se sacrificase destul pentru familia sa, pentru soţul său? Măcar de-ar fi putut să dispară din cameră, chiar în acea clipă, să se evapore, şi să nu-şi mai recapete vreodată înfăţişarea omenească… Să dea uitării acest corp de femeie care trezea poftele unui bărbat ticălos şi fără scrupule…

Printr-o uşoară zgâlţâială insistentă, Ralph îi aminti lui Jo ce aştepta de la ea. Încet, încercând să-şi stăpânească tremuratul degetelor, tânăra femeie începu să-şi descheie năsturaşii de sidef ai cămăşii de noapte.

Ca hipnotizat, Ralph o privea dezbrăcându-se. Ochii lui, scânteind de un foc pătimaş, urmăreau mişcările lente ale braţelor lui Jo, ale mâinilor ei care îi dădeau la iveală pielea bronzată, formele delicate.

— Vino. Murmură el cu voce răguşită.

Sub influenţa propriei sale dorinţe, ea se abandonă fără rezervă. Fremătând de mângâieri, împreunându-se cu el… Jo nu năzuia decât la contopirea trupurilor lor.

— Eşti atât de frumoasă, Jo! Totdeauna voi fi însetat de frumuseţea ta.

Făcură dragoste cu o patimă sălbatică, aproape disperată. Unduindu-şi corpurile în acelaşi ritm, atinseră desăvârşirea plăcerii lor. Moleşită lângă Ralph, Jo rămase cu ochii deschişi în întuneric. Fără ca ea să înţeleagă de ce, o tristeţe inexprimabilă îi strângea inima, Totuşi, dragostea cu Ralph îi adusese întotdeauna satisfacţie… Dar în astă-seară, avea impresia că ea şi Ralph cedaseră

dorinţei lor pentru ultima dată. Să fie vorba de o prevestire sau de o simplă indispoziţie cauzată de vestea sosirii iminente a lui Averil Andersen? Cum putea şti?

— Ralph! Dormi?

— Acum. Nu.

— Doar n-ai s-o obligi pe mama ta să locuiască. În acel apartament, din celălalt capăt al fermei, totuşi!

— Nu te nelinişti. Totul e aranjat.

Pentru a-i da de înţeles că discuţia era închisă, Ralph îi întoarse spatele.

— Nu poţi face asta, Ralph.

Dintr-un salt, el se ridică şi aprinse veioza.

— Dar de ce să n-o pot face?

— Ferma aparţine mamei tale. Ea a locuit aici înainte ca tu să vii pe lume.

— Nu o alung pe mama din casa ei. Îi dau posibilitatea să trăiască laolaltă cu noi păstrându-şi independenţa. Iar tu, Jo, cu ce drept îmi conteşti hotărârea?

— Nu contest absolut nimic. Numai că, îţi aminteam că avem anumite îndatoriri faţă de părinţii noştri.

— Nu mai sunt un băieţel care să primească lecţii. Contrar a ceea ce crezi, am reflectat înainte de a acţiona. Să ştii asta, Joceline, o dată pentru totdeauna!

Din nou Ralph îi spunea Joceline! Ceea ce nu mirosea a bine deloc… Oare n-ar fi cel mai înţelept să pună punct discuţiei?

Când soţul ei stinse lampa, Jo încercă să doarmă. Dar mii de gânduri i se învălmăşeau în minte. Ralph şi Averil Andersen… Fiul şi mama… Averil, autoritară, trufaşă, luptase mereu pentru a-şi menţine autoritatea într-o casă pe care o considera ca pe regatul ei. Ce o determinase să capituleze? Dar Ralph? Cum de reuşise să-şi convingă mama să se retragă în acea locuinţă mică?

Plictisită că nu găseşte niciun răspuns întrebărilor sale, tânăra femeie începu să recite în gând un poem, aşteptând ca somnul s-o cuprindă.

Dacă Ralph nu se grăbea să repare pompa şi să se întoarcă acasă, Jo va fi singură pentru a o întâmpina pe Averil Andersen… Perspectiva aceasta îi dădea fiori reci tinerei femei. Toată săptămâna, nu încetase să se gândească cu spaimă la clipa când mama lui Ralph va trece de poarta fermei din Satanslaagte. La apropierea acestei clipe fatidice, neliniştea ei atingea un grad insuportabil şi Jo nu mai reuşea să se concentreze asupra nici unei munci. Chiar şi azi, lucrul de mână pe care îl adusese pe terasă în speranţa de a se calma îi scăpase jos.

Totuşi, aceleaşi întrebări se învălmăşeau în capul ei: Cum urma să reacţioneze Averil? Cu răceală şi curtoazie, sau va declanşa ostilităţile?

Un nor de praf pe drum anunţă sosirea maşinii care o aducea pe Averil Andersen. Îndată, Jo se duse să*dea ordine lui Elsie pentru ca aceasta să prepare ceaiul şi să aducă tava în salon. La înapoierea pe terasă, tânăra femeie scrută vasta întindere a păşunilor pentru a încerca să-l zărească pe Ralph. Zadarnic! Unde se afla? Dumnezeule! Doar n-o părăsea într-un asemenea moment?

Câteva secunde se scurseră, interminabile, înainte ca Mercedesul să se oprească în faţa casei. Stan se dădu jos de la volan pentru a se duce să deschidă portiera lui Averil. Şi Ralph tot nu sosea!

Adunându-şi întreg curajul, tânăra femeie coborî treptele pentru a ieşi în întâmpinarea mamei soacre.

Averil Andersen era înaltă şi remarcabil de zveltă pentru o femeie de şaizeci şi opt de ani. Ea purta cu multă distincţie o foarte frumoasă rochie bleu iar la gât, colierul său preferat de perle. Părul ei scurt, coafat cu aceeaşi eleganţă ca altădată, albise. Exceptând acest detaliu, mama lui Ralph nu se schimbase.

— Bine aţi venit, doamnă Andersen.

Averil o privi amănunţit pe tânăra femeie eu o privire lipsită de căldura şi strânse mâna care i se întindea.

— Trebuie să fiţi obosită, reluă Jo.

— Mai ales călătoria cu maşina de la Cap până aici a

fost istovitoare.

Sprijinită de braţul nurorii, Averil urcă treptele ce conduceau spre casă. Elsie, care aştepta în hol, o salută pe stăpâna proprietăţii şi schimbă câteva cuvinte cu ea înainte să se înapoieze la bucătărie. Pradă unei nervozităţi crescânde, Jo o conduse pe soacră în salon. Aici, Averil se lăsă moale într-un fotoliu, cu un suspin de uşurare. Cu privirea-i vioaie, pătrunzătoare, atât de asemănătoare celei a lui Ralph, ea inspectă cu rapiditate încăperea. Oare ce o să creadă despre schimbările aduse decorului şi mobilierului? încordată, Jo aştepta o reacţie, un comentariu sever.

— Unde e Ralph? întrebă deodată Averil.

Întrebare la care lui Jo i-ar fi fost greu să răspundă.

— N-o să întârzie să sosească, spuse ea pe un ton detaşat. Până atunci, o să începem să luăm ceaiul.

Averil acceptă ceaşca pe care i-o oferea Jo şi luă un biscuit. Pentru prima oară de la sosirea sa. Ea consimţi să surâdă.

— O! prăjiturile mele preferate! exclamă ea. Sunt fericită că Elsie nu a uitat de micile mele preferinţe.

— Elsie a avut mult de lucru în dimineaţa asta. Eu am pregătit biscuiţii.

Surâsul lui Averil se topi instantaneu.

— Ia te uită! Nu ştiam că aveţi talente de bucătăreasă…

Jo prefera să nu ia în seamă remarca. Aruncând o privire pe fereastră, îl văzu sosind pe Ralph. Slavă Domnului!

— Bună, mamă, spuse el intrând.

— Ralph!

Cu faţa ridicată spre fiul ei, Averil îl mânca din ochi. Era ceva patetic. În atitudinea acestei mame aşteptând un gest de tandreţe… Ralph se mulţumi s-o sărute repede pe frunte, apui se duse să se aşeze pe canapea, lângă soţia lui. Jo nu-şi credea ochilor. Cum se întâmpla ca soţul ei, odinioară atât de curtenitor faţă de mama lui. Putea să se

arate atât de rece şi distant astăzi?

— Arăţi superb, mama. Declară el.

— Mulţumită ţie! Dacă nu m-ai fi sfătuit să plec în vizită la sora mea, n-aş fi părăsit nicicând Satanslaagte. Nu regret că am făcut călătoria asta. Dar, ca să fiu cinstită, trebuie să mărturisesc că sunt foarte bucuroasă să-mi regăsesc ferma.

Întrebată de Ralph, Averil povesti despre şederea ei în Marea Britanie. Ea vizitase multe locuri pitoreşti. Întâlnise oameni fermecători, în definitiv, se întorcea cu amintiri plăcute.

Totuşi, sub aparenta seninătate a vorbelor schimbate între mamă şi fiu, Jo nu întârzie să discearnă semne de tensiune. Ea îşi aminti atunci de cearta dintre Ralph şi Averil de anul trecut, şi despre care îi pomenise Elsie. Faimoasa dispută în urma căreia Ralph dispăruse timp de mai multe zile…

— Apartamentul meu e pregătit? întrebă deodată Averil.

— Da. Ţi-am îndeplinit ordinele. Vei găsi totul exact cum ţi-ai dorit.

Ajutându-şi mama să se ridice, Ralph adăugă:

— O să-ţi arăt…

Neştiind ce atitudine să adopte, Jo se ridicase, gata să-i însoţească. Oare Ralph intuise cât de mult se temea soţia sa de clipa asta, sau îşi dorea să împartă câteva momente de singurătate cu mama sa? Şi totuşi, printr-un gest al mâinii, el îi dădu de înţeles lui Jo că trebuia să rămână în salon. Fapt pe care ea îl acceptă cu plăcere şi cu o reală uşurare.

După-amiaza se apropia de sfârşit. Soarele asfinţea încet. Aflată în picioare lângă fereastră, Jo privea umbra copacilor înalţi aşternându-se încetul cu încetul peste răzoarele de la baza terasei. După aceste zile lungi petrecute în spaimă, închipuindu-şi reîntâlnirea cu Averil Andersen, tânăra femeie se simţea nefiresc de calmă. Întâlnirea atât de temută se desfăşurase mult mai simplu

decât prevăzuse.

În schimb, Jo nu-şi explica schimbarea intervenită în relaţiile dintre Ralph şi mama lui. Altădată, Averil exercita o influenţă extraordinară asupra fiului ei. Astăzi, rolurile păreau inversate. Ce întâmplare provocase această schimbare bruscă de atitudine?

Ralph nu întârzie să revină. Îndată ce îl auzi intrând, Jo se întoarse spre el.

— Totul e în regulă? întrebă ea.

— Mama e pe punctul de a-şi despacheta bagajele. Apoi, va avea nevoie să se odihnească un pic înainte de cină.

Cu un surâs ironic, el adăugă:

— De ce erai atât de îngrijorată, adineauri?

— Despre ce vorbeşti? Nu eram deloc neliniştită.

Jo minţise cu un aplomb care o uimi şi pe ea. Apropiindu-se de ea, Ralph îi strecură un deget sub bărbie şi o obligă să ridice capul pentru a o privi.

— Nu ştiu dacă ţi-a spus cineva dar tu ai, în colţul gurii, un mic muşchi care tremură de fiecare dată când eşti îngrijorată sau enervată şi care nu a încetat să tresară ziua întreagă.

— Ei bine, eu… E din cauza apartamentului pe care l-ai amenajat pentru mama ta. Într-un anumit fel, a fost alungată din casa ei şi mă simt vinovată de această situaţie.

— Nu ai nimic să-ţi reproşezi. Iniţiativa asta îmi aparţine numai mie. Şi niciun moment mama nu i s-a opus.

— Măcar i-ai dat posibilitatea să aleagă?

— I-am făcut sugestia. Ea putea s-o refuze.

Ralph luase una din pipele sale de pe şemineu şi o umplu cu gesturi minuţioase. Părea să fi uitat de discuţia lor…

— Nu înţeleg totuşi de ce ai simţit nevoia de a-ţi exila mama în celălalt capăt al casei, spuse ea.

— Am avut motivele mele. Şi nu doresc să vorbesc despre asta în clipa de faţă.

— N-aş avea cumva dreptul la o explicaţie?

— De ajuns, acum! Discuţia este închisă. M-ai înţeles bine, Joceline?

Aceste ultime cuvinte pronunţate cu o mânie abia reţinută semănau cu un avertisment. Simţind furtuna apropiindu-se, Jo socoti că e mai bine să se lase păgubaşă.

— Cu siguranţă, murmură ea.

Pe neaşteptate, podeaua păru că se prăbuşeşte cu ea şi mobila începu să se clatine într-un mod nefiresc. „Am să leşin!” gândi Jo. Momentul nu prea era potrivit pentru a-i oferi lui Ralph spectacolul slăbiciunii sale. Din fericire, el nu întârzie să părăsească salonul. Abia atunci ea se lăsă moale într-un fotoliu.

Ea aştepta un copil, era sigură de asta în prezent. Acea întârziere suspectă, greţurile matinale din ultimele zile, ameţelile de care suferise în repetate rânduri şi acum, leşinul acesta… Nu mai încăpea îndoială, era însărcinată! Totuşi, Jo hotărî să nu spună nimic despre sarcină decât după ce ar avea confirmarea din partea medicului.

Averil avea o înfăţişare odihnită atunci când sosi la masă pentru cină. În niciun moment, ea nu manifestă ostilitate faţă de nora sa. O ignoră, pur şi simplu. Fiecare din cuvintele sale păreau a se adresa numai lui Ralph. Ei, şi? A rămâne în afara unei conversaţii oferă cel puţin avantajul de a-i putea observa pe ceilalți. Încă o dată, Jo constată cât de mult se schimbaseră raporturile dintre Averil şi fiul ei. Dar de ce?

Elsie servi cafeaua în salon. Era în jur de ora 9 atunci când Averil se ridică pentru a se înapoia în apartamentul său. Puţin timp după aceea, ea reveni cu o cutie mare de formă pătrată, ambalata în hârtie cu dungi bleu şi argintii, pe care o aşeză pe masa joasă.

— Cadoul vostru de nuntă, spuse ea. L-am cumpărat de la Waterford, în Irlanda.

Ralph nu pronunţă nici măcar un cuvânt de mulţumire şi nu făcu niciun gest pentru a lua cadoul. Din ce în ce mai stânjenită, Jo nu mai ştia ce atitudine să ia.

Nemaiputând suporta, ea întrebă:

— Pot să-i deschid?

Drept singur răspuns, Averil înclină capul, fără ca aerul ei trufaş să trădeze ceva din gândurile sale.

— Ce minunăţie!

Exclamaţia ţâşnise din gura lui Jo cu spontaneitate, pe când dădea la iveală, fixat într-o cutie acoperită cu catifea, cel mai frumos obiect pe care îl văzuse vreodată: o vază splendidă din cristal, adevărată operă de artă. Cu precauţie, ea o ridică pentru a fi admirată de Ralph. „

— E foarte drăguţ că te-ai gândit la noi, murmură Ralph, fără tragere de inimă.

Cum de se putea purta el în felul acesta? Jo era revoltată şi întristată de înfăţişarea necăjită a lui Averil Andersen. Nu merita ea mai mult decât aceste cuvinte banale şi această politeţe reţinută?

Reaşezând vaza pe masă, Jo se ridică.

— Mulţumesc! Vă mulţumesc mult pentru splendidul cadou, doamna Andersen! După care, se duse s-o sărute pe obraji cu căldură pe bătrâna doamnă.

— Sunt fericită că vă place. E timpul să mă duc la culcare, acum. Noapte bună!

Averil se mulţumi să surâdă, dar în ochii ei se citea o tristeţe imensă, vecină cu disperarea. Văzând-o plecând, adusă de spate, îmbătrânită dintr-odată, Jo îşi simţi inima strângându-se. Şi Ralph care stătea tolănit în fotoliu. Indiferent la suferinţa evidentă a mamei sale!

Cedând revoltei care mocnea în ea, Jo se întoarse spre soţul ei:

— Ştiam că te-ai schimbat. Dar nu până într-atât! Totuşi, continui să cred că în realitate, eşti un om cu suflet. De aceea, te rog, Ralph, revino-ţi în fire înainte să fie prea târziu.

În graba mare, Jo părăsi încăperea, trântind uşa în urma ei. Cu mers nervos, se înapoie în cameră şi aici se trânti în pat, gata să plângă.

A doua zi după-amiază, ea reflecta stând în fotoliu, pe

terasă, când Elsie veni să aducă o tavă cu ceai şi biscuiţi. Fusese foarte cald ziua întreagă, atât de cald încât s-ar fi crezut că este vară. Jo începuse să croşeteze dar munca asta nu reuşea s-o absoarbă cu adevărat. Fără încetare, gândurile sale reveneau la relaţiile stranii pe care Ralph le întreţinea cu mama sa. În timpul prânzului, Averil Andersen şi fiul ei nu schimbaseră practic niciun cuvânt. Jo se străduise să destindă atmosfera dar foarte curând se resemnase şi ea, tăcând. La sfârşitul prânzului, Averil se înapoie în apartamentul ei şi Ralph plecă din nou, Dumnezeu ştie unde. Jo nu-i mai re văzu.

Deodată, zumzetul unui motor tulbură liniştea. Un BMW alb pe care Jo îl recunoscu numaidecât se opri sub ulmul cel mare din curte şi Lorin coborî din el. Îndată, Jo se ridică pentru a o întâmpina pe vizitatoare, cu un surâs crispat pe buze. Lorin era chiar ultima persoană pe care avea chef s-o vadă astăzi! în definitiv Averil şi Lorin se coalizaseră, în trecut, împotriva ei… Dacă totul avea să reînceapă, viaţa la Satanslaagte urma să devină un adevărat iad… Dar de data asta, Jo era hotărâtă să nu mai joace rolul victimei.

— Bună, Lorin!

— Nu pe dumneavoastră am venit să vă văd.

Împingând-o pe Jo, căreia nu-i acordă nici măcar o privire, tânăra femeie se îndreptă spre intrare.

— Lorin!

Niciodată Jo nu s-ar fi crezut în stare să interpeleze pe cineva pe un ton atât de autoritar şi atât de glacial.

Musafira se opri în loc şi o cercetă cu atenţie, uluită.

— Nu aţi venit să-mi faceţi o vizită, fie! reluă Jo. Nu m-am îndoit nicicând de asta. Dar vă reamintesc că aici sunteţi în casa mea.

De aceea, atât cât voi fi în casa asta, nu voi accepta să vă purtaţi necuviincios.

— Casa asta nu va fi niciodată a dumneavoastră. Pentru că nu aparţineţi acestui ţinut. Nu sunteţi decât o venetică şi aşa veţi rămâne!

— Vă înşelaţi, Lorin. Străină sunteţi dumneavoastră! Şi vă interzic să mai călcaţi pe aici, prin Satanslaagte, atâta timp cât n-o să vă deprindeţi cu bunele maniere.

— Iar eu, vă interzic să-mi vorbiţi pe tonul acesta! Drept cine mă luaţi?

Jo se pregătea să riposteze, când o voce gravă se făcu auzită în spatele ei.

— Jo este soţia mea, Lorin!

Cu o mişcare simultană, cele două tinere femei se întoarseră. La celălalt capăt ai terasei, se arătă Ralph. Încet, înaintă către ele.

— Jo este soţia mea, repetă el. Sunt de acord cu fiecare din cuvintele sale. Să nu uitaţi nicicând, Lorin. Atâta timp cât nu veţi fi capabilă să vă purtaţi cum trebuie faţă de ea, mai ales în propria ei casă, e inutil să mai treceţi pe aici.

Lorin părea buimacă de uluială. Apoi o expresie de ură adâncă îi străbătu privirea şi făcu stânga-mprejur. Când BMW-ul dispăru într-un nor de praf, Jo îndrăzni, în fine, să ridice ochii spre soţul ei.

— Îţi mulțumesc că mi-ai luat apărarea, Ralph, murmură ea.

Când să-i răspundă, Averil apăru pe terasă.

— Nu cumva era vocea lui Lorin cea pe care am auzit-o adineauri? întrebă ea.

— Într-adevăr, mamă, a fost Lorin, răspunse Ralph.

Printr-un semn, el îşi invită mama şi soţia să ia loc. Adresându-se lui Jo de data asta, Averil reluă:

— De ce n-a rămas să ia ceaiul cu noi?

— I-am spus lui Lorin să nu mai dea pe aici decât atunci când va şti să se poarte civilizat cu soţia mea, răspunse Ralph pe un ton aspru.

— Vai!

Ce ascundea acest ţipăt? Jo nu avea nici cea mai mică idee.

— Doriţi să vă servesc cu ceai, doamnă Andersen? întrebă ea.

— Da, vă rog.

Mereu acest ton deferent pe care Jo îl detesta! Totuşi, ea trebuia să admită că ceva anume se schimbase în comportamentul lui Averil. Şi că, în mod ciudat, ea începea să simtă ceva ce aducea a afecţiune faţă de bătrâna doamnă.

8.

Jo presimţea deja. Iar laboranta tocmai îi confirmase: era însărcinată. Copleşită, tânăra femeie se lăsă moale într-un fotoliu. Cum va reacţiona Ralph aflând că îi purta în pântece copilul, copilul pe care şi-l dorea el? Dacă totul se petrecea cu bine, copilul se va naşte în iarna anului următor. Şi pe urmă? Odată ce îşi va fi îndeplinit partea ei de contract, ce se va întâmpla? Va fi dată uitării într-un colţ, ca un obiect devenit inutil? I se va interzice să se îngrijească de copil?

Foarte iute, Jo alungă acest gând insuportabil. Puţin mai târziu în acea după-amiază, ea se duse în salonul în care Elsie servise ceaiul. Averil Andersen se afla deja, acolo. Abia se aşeză Jo lângă mama soacră, că se auzi un cal sosind în galop în curtea fermei. Cele două femei schimbară o privire îngrijorată.

— Ce se întâmplă? se interesă Averil, întrebare la care Elsie veni să aducă răspunsul, două minute mai târziu.

— E Stan, doamnă, explică ea adresându-se lui Jo. Spune că Klara a simţit primele dureri ale naşterii şi că moaşa este imobilizată la pat de o bronşită. Stan este foarte îngrijorat, căci nu ştie dacă Klara va apuca să ajungă ia spital. El a întrebat dacă puteţi veni să-l ajutaţi.

Chiar de la primele vorbe. Jo îşi lăsase ceaşca pe tavă şi se ridicase.

— Elsie, spuneţi-i lui Stan să se întoarcă la soţie. Voi fi acasă la el peste câteva minute.

Elsie nu aşteptă să i se spună de două ori. Îndată ce ea ieşise, Jo se scuză faţă de soacră şi se duse să-şi caute

trusa medicală. Ea se pregătea să iasă când, răzgândindu-se pe neaşteptate, se întoarse din drum şi intră în salon.

— Dacă nu mă întorc până la cină, aţi putea, vă rog, să-i explicaţi situaţia lui Ralph, doamnă Andersen?

— Fireşte… Cred totuşi că ar fi mai înţelept să nu interveniţi într-o treabă pentru care nu aveţi nicio competenţă. Încercaţi mai curând să-l convingeţi pe Stan să-şi ducă soţia la spital.

Câtă lipsă de încredere! Remarca asta o enervă pe Jo dar tânăra femeie izbuti să-şi păstreze calmul.

— Am asistat la câteva naşteri, doamnă Andersen. Asta face parte din meseria mea. După ce o voi examina pe Klara, voi şti cu exactitate dacă trebuie sau nu să rămână acasă.

Averil nu insistă, desigur descumpănită de fermitatea neobişnuită de care dădea dovadă nora sa, şi Jo părăsi încăperea. La câţiva kilometri de locul acela urma să se nască un copil. Iată ce era cu adevărat important. Fără să piardă o secundă, Jo se aruncă în maşină.

Abia trecu de hotarul proprietăţii, că furtuna care ameninţa încă de dimineaţă, izbucni, Picături mari se zdrobeau de parbrizul maşinii. La orizont, fulgerele brăzdau un cer negru ca smoala. Atunci când Jo sosi în faţa casei lui Stan, vântul se dezlănţui şi un tunet violent o făcu să tresară pe când cobora din maşină. Calul lui Stan, pe care stăpânul său îl legase în ogradă, începu să necheze de teamă. Furtuna ameninţa să fie teribilă… Jo începu să alerge spre intrarea în casă.

Interiorul cochet şi confortabil îi apăru ca un adevărat port liniştit faţă de torentul de ploaie şi de foc ce se revărsa din cer. Totuşi, liniştea acestui loc era doar aparentă. Plânsete şi gemete înăbuşite se făceau auzite din cameră. Lucrurile se complicaseră pentru soţia lui Stan? Fremătând de teamă, Jo pătrunse în încăpere.

Întinsă pe pat, cu fruntea şiroind de sudoare, Klara îşi muşca buzele pentru a-şi înăbuşi strigătele. La căpătâiul ei, Stan o ţinea de mână, vădit tulburat. Îndată ce o zări pe

Jo, se destinse totuşi un pic şi schiţă un uşor surâs.

— Trebuie s-o examinez pe soţia dumneavoastră, zise Jo. În acest timp n-aţi putea să vă puneţi calul la adăpost? Bietul animal pare de-a dreptul înnebunit de spaimă.

Cu supunere, Stan se ridică. Înainte să iasă, aruncă o privire blândă spre soţia sa.

— Mă întorc imediat, scumpa mea. Nu te nelinişti, totul o să fie bine.

Cu toată suferinţa ei, Klara reuşi să surâdă.

— Mulţumesc că aţi venit, doamnă, murmură ea. Nu vreau să mă duc la spital. Ajutaţi-mă, vă rog. Mi-aş dori atât de mult ca bebeluşul meu să se nască acasă…

— O să vă examinez, Klara. Dacă nu descopăr ceva anormal, naşterea va avea loc acasă. Acum întindeţi-vă.

Jo se pregăti să palpeze pântecul rotunjit al Klarei.

— E un bebeluş dolofan, anunţă Jo câteva minute mai târziu. Dar va trebui să mai aveţi răbdare.

Un surâs larg lumină chipul Klarei. Complet liniştită, ea începu să se confeseze. Cum Stan şi ea nu-şi doreau să mai aibă alţi copii, ei sperau ca acesta să fie băiat. Astăzi, Violet, fiica lui Elsie, le luase în grija ei pe cele trei fetiţe şi stabiliseră ca acestea să-şi petreacă noaptea acolo. Un geamăt lung de durere puse capăt destăinuirilor Klarei.

— Liniştiţi-vă! Inspiraţi adânc, spuse Jo. Aşa! Acum, expiraţi încet, pe gură.

O uşă pocni undeva, în spatele casei. După o clipă, Stan intră în cameră.

— Cum se simte? o întrebă el pe Jo.

— Mai trebuie aşteptat încă vreo două ore, dar totul se prezintă normal. Puteţi rămâne, dacă doriţi.

Stan îşi întrebă din priviri soţia şi ea consimţi.

— Mulţumesc, murmură el. Ar fi prima oară când aş asista la naşterea unuia dintre copiii mei. Până acum, moaşa s-a opus mereu la asta.

Chiar la ora 19 şi 15 minute, în seara aceea, bebeluşul Klarei veni pe lume. Salutat de tunete şi de urletele vântului.

— E băiat! izbucni Stan, nebun de bucurie, înţelegi, Klara? Avem un băiat.

— Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru imensa lui bunătate, murmură Klara întinzând braţele pentru a-şi ţine copilul la piept.

Cu lacrimi în ochi, Jo privea scena cu înduioşare. Ea se gândi atunci la mica fiinţă pe care o purta în ea şi care în curând va vedea de asemenea lumina zilei. Nu era totuşi pentru prima oară când ea asista la miracolul unei naşteri, dar niciodată acest moment magic nu o tulburase până într-atât.

Acum, copilaşul dormea liniştit în leagănul său şi Jo se hotărî să se întoarcă acasă. Rolul ei se terminase… O ultimă oară, ea mângâie obrazul gingaş al copilului, apoi se apropie de patul mamei. Klara părea istovită.

— Trebuie să dormiţi, acum. Îi spuse Jo. Voi reveni mâine dimineaţă. Dar dacă aveţi nevoie de mine la noapte, nu ezitaţi să-l trimiteţi pe Stan după mine.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă! Niciodată n-am să uit ajutorul, pe care mi l-aţi dat.

Până să iasă, Jo îi surâse, mândră şi fericită. Stan o însoţi până la maşină, adăpostind-o sub o umbrelă imensă.

— Să fiţi prudentă, doamnă, spuse el. Nu prea se vede cine ştie ce pe ploaia asta.

— Nu vă neliniştiţi. Nu voi circula cu viteză. Noapte bună, Stan!

Deja furtuna se îndepărta. Câteva fulgere rare mai brăzdau cerul. Dar ploaia continua să cadă, deasă, biciuitoare. Un adevărat potop se abătea asupra parbrizului, făcând ştergătoarele total ineficace. A circula în aceste condiţii era de domeniul coşmarului. La început, Jo conduse foarte lent apoi, constatând că pneurile au o aderenţă perfectă la drum, ea acceleră. Curând, Jetta se căţără pe o coastă povârnită, coborî o pantă abruptă şi începu să urce din nou. Un suspin de uşurare îi scăpă lui Jo. Parcursese jumătate din drum şi totul părea să meargă cât se poate de bine!

Nici nu formulase bine gândul acesta, că maşina patină şi se împotmoli în noroi. Dumnezeule! Ce e de făcut? Doar nu era să-şi petreacă noaptea în maşină! Tânăra femeie apăsă de mai multe ori pe pedala de acceleraţie şi, în fine, reuşi să se elibereze din capcană. Câţiva kilometri mai departe, maşina derapă brusc şi Jo nu izbuti să păstreze controlul vehiculului decât cu preţul unui efort violent. Cu inima zvâcnindu-i în piept, cu picioarele tremurând, ea trebui să se oprească câteva secunde pentru a se linişti.

Satanslaagte, în sfârşit! Luminile care răzbăteau printre copaci avură asupra lui Jo efectul lampioanelor aprinse pentru o sărbătoare. Ea îşi lăsă maşina în garaj şi alergă să se adăpostească. Doar vreo douăzeci de metri o separau de intrare, dar ea ajunse în prag udată până la piele. Spre marea ei surpriză, uşa se deschise şi Ralph se ivi, cu o înfăţişare consternată. Cât de rău trebuia să arate ea! Părul îi atârna în dezordine pe umeri, rochia i se lipea de corp şi o băltoacă mare se forma pe locul unde stătea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta acolo! Intră repede să te usuci!

Cu autoritate, el o prinse pe Jo de mână şi o conduse până în bucătărie.

— Totul e-n regulă? întrebă el cu voce uşor schimbată.

— Mama şi copilul sunt bine-sănătoşi. Şi eu la fel.

— Nu mai spune! Eşti leoarcă! Scoate-ţi îmbrăcămintea udă. Trebuie să faci imediat o baie fierbinte.

Jo care începea să clănţăne din dinţi, se repezi în baie. O jumătate de oră mai târziu, înfofolită în halatul său, aşezată pe marginea patului, îşi ştergea energic părul cu un prosop. Furtuna se calmase dar ploaia continua să bată în geamurile camerei. Ralph intră, aducând o ceaşcă pe care i-o întinse lui Jo.

— Ţi-am pregătit o ciocolată fierbinte, zise el.

— Mulţumesc.

Ea bău câteva înghiţituri şi o căldură plăcută i se răspândi în corp.

— Trebuie să fii moartă de oboseală…

— Poate, dar sunt prea surescitată ca să-mi dau seama de asta. Ştii, e atât de minunat să ajuţi un copil să vină pe lume! Apropo, au un băiat. N-am cuvinte să-ţi spun cât de fericiţi sunt Stan şi Klara! Sperau atât de mult să aibă un fiu…

— Ştiu. Mi-au spus.

„Dar tu, Ralph, tot un băiat îţi doreşti? Sau venirea unei fiice te-ar copleşi de bucurie?” îşi dori Jo să întrebe. Dar ea nu zise nimic, paralizată de teamă. Era prea curând să-i dezvăluie secretul. Căci, nu încăpea nicio îndoială, îndată ce ea i-ar fi spus că urma să fie tată, el o va obliga să ia hotărâri privind viitorul. Decizii cruciale care vor isca mânie, suferinţă şi chinuri cumplite, ea ştia asta.

— Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare, zise Ralph. Trebuie să-ţi fie foame.

— Nu, mulţumesc. Stan mi-a oferit un castron cu supă şi un sandviş înainte să mă întorc.

Mai mult decât de hrană, Jo avea nevoie de prezenţa lui Ralph. Oare armonia unui cuplu nu se năştea din împărtăşirea emoţiilor lor, a experienţelor lor? Jo avea atâtea lucruri să-i povestească în acea clipă!

Aşezat lângă ea, Ralph ascultă cu răbdare povestirea întâmplărilor din seara aceea. El îi puse chiar şi câteva întrebări. Omul violent şi cinic făcuse loc unui soţ curtenitor, amabil, sensibil… Şi Jo îşi simţea inima plină de dragoste pentru el. Ea nu-şi mai dorea decât un lucru: s-o ia în braţele lui, s-o alinte. Era atât de însetată de tandreţe!

— Ralph îi ghicise rugămintea mută? Deodată o atrase lângă el şi începu să-i mângâie părul.

— Eşti atât de generoasă, Jo, murmură el. Te-ai devotat mereu, fără să ţii seama de tine. Tu oferi atât de mult celor din jurul tău, încât uneori mă întreb dacă îţi mai rămâne ceva de oferit soţului tău…

Atmosfera camerei se încărcase încetul cu încetul de senzualitate. Şi Jo simţi o undă de voluptate străbătând-o. Fără a-l pierde pe Ralph din ochi. Ea îşi scoase halatul.

— Fă dragoste cu mine, te rog, spuse ea dintr-o răsuflare.

Încet, el îşi apropie buzele de cele ale tinerei femei.

— Da, o să fac dragoste cu tine. Dar asta nu pentru că mă rogi. Te doresc atât de mult, micuţă cerşetoare.

Cu un sărut, ea îl făcu să tacă. Voia să i se ofere din toată inima, fără jenă şi fără pudoare. Arcuindu-şi coapsele, ea i se dădu pe de-a-ntregul. Cu multă gingăşie, Ralph o pătrunse şi ea se abandonă fără reţinere, înnodându-şi picioarele în jurul taliei soţului ei. „Te iubesc, dragostea mea, te iubesc! vru ea să strige. Dar cuvintele născute din sufletul ei exaltat i se stinseră pe buze. La ce bun să vorbească, atunci când trupul ei exprima atât de perfect dragostea desăvârşită pe care i-o purta lui Ralph?

Ea se trezi a doua zi dis-de-dimineaţă. Ralph plecase deja de acasă. În timpul nopţii, după ce făcuseră dragoste. Jo se gândise să-i dea de veste în legătură cu starea ei apoi renunţase la asta, pentru a nu tulbura acea clipă de fericire intensă. El va afla vestea mai târziu, când se vor întâlni la micul dejun…

Până atunci, ea promisese să treacă pe la Klara. Se sculă, se îmbrăcă în grabă şi pomi spre casa lui Stan.

În dimineaţa asta, un soare radios lumina cerul de azur. Dar peisajul purta încă urmele furtunii. Totul în jur, pe câmpii şi păşuni, pământul mustea de apă. Flori cu miile acopereau cu un covor multicolor vastele întinderi aride. La gândul acesta, Jo surâse. Pământul acesta pe care ea învăţase să-i iubească va deveni mai frumos…

Klara se ridicase din pat pentru a se ocupa de copilaş iar Stan plecase să-şi ia fetele de la Violet. Totul se desfăşura cât se poate de bine în casa proaspeţilor părinţi. De aceea Jo rămase doar cât să dea câteva îngrijiri mamei şi nou-născutului.

Ea sosi la Satanslaagte la ţanc pentru micul dejun.

Pradă unei emoţii vii, constată că Ralph se afla deja în bucătărie când ea intră acolo. În fine, ea urma să-i poată împărtăşi secretul ei minunat.

Totuşi, de la prima privire pe care el i-o adresă, Jo înțelesese că încă o dată în plus, ea se înşelase. El o privea atent, cu o înfăţişare atât de mâniată… Unde era amantul tandru şi pasionat din noaptea trecută?

Cât de naivă era! Ea îşi dorise să creadă într-o minune. Dar bărbatul care îi impusese un târg scandalos nu se va schimba niciodată într-un prinţ fermecător… în aceste condiţii, niciodată ea nu-i va dezvălui că era însărcinată! Nu merita bucuria asta.

— Nu te simţi bine? întrebă Ralph pe un ton sever. N-ai mâncat practic nimic aseară şi în dimineaţa asta nu te atingi de micul dejun!

De câteva clipe, Jo privea cu dezgust oul cu şuncă ce se răcea în farfuria sa. Nemulţumirea îi tăiase pofta de mâncare? Sau bebeluşul? Deodată, o greaţă violentă o cuprinse şi o transpiraţie uşoară îi acoperi fruntea.

Având o senzaţie de vomă, Jo părăsi masa în grabă.

Ralph o găsi aşezată pe marginea căzii, cu chipul răvăşit, cu ochii plini de lacrimi. Cu o mână tremurătoare, ea luă paharul de apă pe care soţul ei i-l întinse şi-l bău dintr-o înghiţitură. Nici măcar nu avu puterea să-i mulţumească. Fără un cuvânt, o duse pe braţe în camera lor şi, cu gesturi foarte delicate, o întinse pe pat şi se aşeză lângă ea.

— Presupun că eşti însărcinată, spuse el.

Nicio bănuială de emoţie în vocea lui, nici în privirea lui! Se mărginea să constate un fapt…

Adunându-şi toată puterea care îi mai rămăsese, Jo se ridică şi îl privi drept în ochi.

— Da, sunt însărcinată! strigă ea. Eşti mulţumit? Ai izbutit ce îţi doreai?

Dumnezeule! Să poarte în pântece copilul bărbatului pe care îl iubea şi să se simtă cea mai nenorocită dintre femei! Ce ironie a soartei! Cedând dintr-odată disperării,

Jo izbucni în lacrimi. Şi pentru a nu-l mai vedea pe Ralph, îşi afundă capul în pernă.

Îndată, el o ridică, o luă în braţe şi încercă s-o liniştească.

— Nu plânge, Jo! Te implor…

— Eu… Eu mi-am dorit întotdeauna să am un copil cu tine. Dar nu în împrejurările astea oribile… Nu în schimbul unui preţ. Este atât de… atât de barbar. Un copil în schimbul unor bani î îţi închipui ce înseamnă asta? Cunoşti ceva mai mârşav decât un asemenea târg?

— Nu a fost vorba nicicând de un împrumut.

Năucită, ea ridică ochii spre el, privindu-l atentă.

— De ce spui asta, Ralph? Eu… eu nu înţeleg.

— Îmi doream să te întorci la mine. Pur şi simplu. Desigur, aş fi putut să te regăsesc, să te cer din nou în căsătorie. Dar tu m-ai fi respins, mărturiseşte-o! Atunci am discutat cu Danny şi noi am inventat această poveste cu falimentul. De fapt, Antrepriza Harris n-a mers nicicând atât de bine.

Jo avu dintr-odată impresia că pereţii camerei încep să se învârtă încet. O clipă, ea crezu că leşină. Dar, cu preţul unui imens efort, izbuti să treacă de această senzaţie neplăcută.

— De ce… de ce ţineai într-atât… ca să revină? se bâlbâi ea.

— De ce? Tu mă întrebi de ce? zbieră Ralph. Pur şi simplu pentru că n-ar fi trebuit deloc să te las să pleci prima oară.

Jo alunecă din nou pe pernă. Peste câteva clipe, ea urma să se trezească, să scape de acest vis urât…

Dar nu, nu era vorba de un coşmar! Ralph stătea lângă ea, în carne şi oase, şi ceea ce mărturisise el adineauri nu era de domeniul închipuirii Cu ajutorul lui Danny, el îndrăznise să urzească acest scenariu absurd. Credea el cu adevărat că ea urma să se preteze mai mult timp la această farsă sinistră? Nu! Ea nu va rămâne nicio secundă în plus lângă acest monstru!

Mânia îi insuflă o forţă nouă. Stăpânindu-şi cu mare greutate tremurul vocii, tânăra femeie se ridică şi strigă:

— Dacă Danny nu avea nevoie de bani, presupun că nici tu nu aveai o atât de mare dorinţă să ai un moştenitor. Atunci, de ce mi-ai făcut acest copil?

— Pentru că era singurul mijloc de a te reţine aici.

— Cum de ai îndrăznit să mă tratezi în halul ăsta? Niciodată nu te voi ierta. Niciodată!

Ralph se ridică la rândul său şi se apropie de ea.

— Jo, ştiu prin ce treci…

Oh! nu, el nu ştia! Beată de furie, Jo se îndepărtă brusc de el.

— Nu mă atinge! auzi tu? Să nu mai pui niciodată mâna pe mine! Eşti o fiinţă meschină! Te urăsc!

9.

Camera răsuna încă de cuvintele jignitoare ale lui Jo când cineva bătu la uşă. Elsie apăru, cu un aer neliniştit.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă, dar doamna Averil nu se simte bine. Are nevoie de dumneavoastră.

Dacă Averil Andersen reuşise să treacă peste trufia sa pentru a face apel la nora-sa, nu o făcea desigur dintr-un capriciu… Uitând pe dată de propriile-i probleme, Jo năvăli pe culoar, traversă apartamentul în goană, urmată de Ralph. O găsiră pe Averil întinsă pe pat, foarte palidă, trasă la faţă, cu mâinile crispate pe cearşaf. Bătrâna doamnă părea să aibă febră, respira cu greutate şi se plângea de o durere violentă în spate. Când şi când, un acces de tuse o scutura.

„Fără îndoială e vorba de bronşită”, gândi Jo luându-i pulsul bolnavei.

— Ar fi preferabil să chemi medicul, îi spuse ea lui Ralph care o privea cu un aer descumpănit.

În ciuda slabelor proteste ale mamei safe, Ralph ieşi din cameră pentru a telefona.

— Doctorul Bosman este în vizită acasă la un alt bolnav, anunţă el. Soţia sa mi-a promis că va face tot

posibilul pentru a-l contacta. El va veni îndată ce va putea.

Trecu o oră, în timpul căreia Jo se strădui să-şi liniştească soacra. În fine, se auzi o maşină oprindu-se în faţa fermei. Ralph se grăbi pentru a-l întâmpina pe noul-sosit şi reveni puţin după aceea, însoţit de un bărbat de vreo cincizeci de ani. Dr. Bosman era nu numai medicul familiei dar şi un vechi prieten. Averil îi adresă un surâs palid. Câteva clipe mai târziu, diagnosticul lui Jo fu confirmat.

— Este vorba într-adevăr de un caz de bronşită, declară medicul. Draga mea Averil, va trebui să urmezi cu scrupulozitate tratamentul pe care o ţi-l prescriu şi va trebui să stai la pat până ce medicamentele îşi vor face efectul.

— Ah, nu! strigă Averil. Nici vorbă să rămân în pat şi…

Un acces de tuse mai puternică decât celelalte o împiedică să continue…

— Fie că-ţi convine fie că nu, aşa vei face dacă nu vrei să fii dusă cu forţa la spital. Bronşita este o boală serioasă, Averil!

— Încerci să mă sperii!

— Mă cunoşti prea bine ca să-ţi dai seama că nu am obiceiul să spun baliverne pacienţilor mei. Dă dovadă de înţelegere şi urmează tratamentul. O să-ţi trimit o infirmieră.

La aceste cuvinte, privirea febrilă a lui Averil o căută pe cea a lui Jo, ca pentru a o implora. Înţelegând îndată ce dorea de la ea mama soacră, tânăra femeie se grăbi să intervină:

— Nu va fi necesar. Sunt infirmieră şi pot să-i acord eu însămi îngrijirile de care are nevoie.

Medicul îi adresă. Lui Jo un surâs binevoitor, apoi se întoarse din nou către Averil:

— Ei bine, fie! Te las pe mâini bune.

În timpul celor trei zile şi trei nopţi care urmară, Jo nu părăsi practic căpătâiul patului lui Averil, dându-i

medicamente bolnavei, făcându-i toaleta, ajutând-o să respire în timpul acceselor de tuse. Fu atât de ocupată, încât nu prea avu răgaz să se gândească la festa josnică pe care soţul şi fratele i-o jucaseră. În răstimpul acestor zile, îl vedea pe Ralph uneori, atunci când intra în cameră pentru a afla cum se simte mama lui.

Abia în cursul celei de-a patra nopţi, când Jo, constatând că Averil avea somnul liniştit, încercă să facă bilanţul situaţiei. Danny şi Ralph complotaseră împotriva ei, o manipulaseră într-un mod abject. Într-o clipită, ea îl revăzu pe Danny insistând pentru ca ea să-l întâlnească pe Ralph la Beaufort West. Jo nu va uita curând întrevederea aceea de la hotelul Miraj! Cu câtă naivitate căzuse ea în capcană! Toate astea cu acordul fratelui ei! Cine ştie dacă nu cumva şi mama ei nu participase la complot…

La gândul acesta, tânăra femeie simţi cum mânia pune stăpânire pe ea Cele trei fiinţe pe care le iubea cel mai mult pe lumea asta complotaseră împotriva ei. Jo ar fi trebuit să le urască! Totuşi, în mod inexplicabil, ea n-o putea face, nici chiar Ralph nu-i mai părea atât de detestabil. Ea încercă să-şi amintească vorbele lui atunci când el se destăinuise. De fapt, ce-i spusese el? „Voiam să te regăsesc… Pur şi simplu… N-ar fi trebuit nicicând să te las să pleci prima oară…” Asta însemna că el o mai iubea încă?

Pentru a se sustrage vârtejului de gânduri care o asaltau, Jo închise ochii. Însă fie din cauza fotoliului incomod, fie din cauza zbuciumului său lăuntric, ea nu-şi află somnul. Sleită de puteri, termină prin a se ridica din fotoliu şi începu să măsoare camera cu paşi mari, în lung şi-n lat. Înăbuşit de mochetă, zgomotul paşilor săi nu risca s-o trezească pe Averil.

— De ce nu te duci să te odihneşti. Jo? Mă simt mult mai bine!

Uimită, Jo se opri în loc. Averil, cu ochii larg deschişi, o privea cu bunăvoinţă.

— Nu cumva v-am trezit, doamnă Andersen? întrebă

Jos tulburată.

— Deloc.

— Vreţi să vă aduc un pahar cu lapte cald?

— Nu, mulţumesc, copila mea, puţină apă va fi de-ajuns.

După ce bău, Averil o privi pe Jo cu atenţie. Apoi, dându-se la o parte încet, bătu salteaua cu palma alături de ea.

— Vino să te aşezi o clipă.

Docilă, Jo se supuse.

— Te-ai purtat admirabil cu mine, Jo. Dumnezeu mi-e martor că n-am făcut nimic totuşi ca să-ţi merit bunătatea…

Foarte jenată, Jo nu mai ştia ce atitudine să ia. Desigur, Averil îi provocase necazuri. Dar ca o femeie atât de mândră şi autoritară să se umilească în felul acesta, i se părea de necrezut.

— Doamnă Andersen! Nu trebuie să…

— Lasă-mă să vorbesc! Şi ascultă-mă! Când spun că nu merit amabilitatea ta, nu exagerez. M-am purtat ca o bătrână mărginită. De aceea, îți datorez nu numai scuze dar şi explicaţii. Şi nu pot decât să mă rog lui Dumnezeu să mă ţină în viaţă destulă vreme ca să pot obţine iertarea ta.

Jo ar fi vrut să plece, să evite această cameră şi mărturisirile care aveau să urmeze Mărturisiri pe care ea nu-şi dorea să le audă.

Dar Averil părea hotărâtă să-şi urmeze conştiinţa… Îi era imposibil de a refuza s-o asculte!

Resemnată, Jo rămase aşezată, cu mâinile încrucişate pe genunchi, strângând într-atât de tare pumnii încât unghiile îi intraseră în piele.

— Prima oară când ai venit la Satanslaagte, am fost imediat geloasă pe tine, reluă Averil. Tocmai te căsătoriseşi cu fiul meu şi sufeream văzându-l atât de îndrăgostit de tine. Mai mult, îmi simţeam ameninţată autoritatea mea de stăpână a casei. Tot ceea ce am făcut sau am spus la vremea aceea mi-a fost dictat de frustrare

şi de resentimentul pe care îl încercam faţă de tine. M-am folosit chiar şi de Lorin pentru a-mi atinge scopurile.

Jo bănuia asta de multă vreme. «Aşa cum bănuia că Lorin nu trebuia să-şi dea silinţa prea mult pentru a juca rolul care i se ceruse să-l interpreteze…

— Voiam cu orice preţ să te îndepărtez de Ralph şi de Satanslaagte, explică Averil. Nu mi-a trebuit mult timp să ating aceste două obiective. Însă crede-mă, victoria a fost tare amară. Foarte curând, mi-am dat seama că distrugându-vă căsătoria, pierdusem stima fiului meu. Căci Ralph a înţeles foarte repede că eram răspunzătoare de plecarea ta. În ziua în care el a aflat adevărul, s-a supărat atât de tare încât m-am temut că-şi pierde minţile.

Eu… eu atunci am fost sigură că va răscoli cerul şi pământul pentru a te convinge să te întorci. Şi că nu-şi va găsi odihna decât atunci când veţi fi din nou împreună.

În clipa de faţă, Averil plângea. Dar o licărire de bucurie îi lumină ochii atunci când o privi pe Jo.

— Voiam să afli toate astea. Slavă Domnului, Ralph a reuşit să te convingă pentru a doua oară să devii soţia lui. Până la ultima mea suflare, voi mulţumi lui Dumnezeu că mi-a acordat această favoare.

Profund emoţionată, Jo nu se putu stăpâni să nu încerce un sentiment de admiraţie pentru soacra ei. Cu cât curaj femeia asta orgolioasă îşi recunoscuse greşelile şi îşi exprimase regretele!

— De ce aţi acceptat să vă retrageţi în acest mic apartament? întrebă Jo.

— Eram cea mai în măsură să ştiu că două femei nu pot convieţui în aceeaşi casă fără a provoca un dezastru.

Pentru prima oară, Averil începu să râdă. Ceea ce o făcu să tuşească. Recăpătându-şi suflul şi aerul serios, ea adăugă:

— S-a întâmplat să mă confrunt cu problema asta de două ori în viaţa mea. Mai întâi ca noră faţă de propria-mi soacră, aici, la Satanslaagte. Apoi cu tine, în acelaşi loc. Mult mai târziu. Mi-au fost necesare aceste două

experienţe ca să înţeleg că fiecare trebuia să ştie care-i este locul.

— Faceţi parte din casa aceasta, doamnă Andersen, afirmă Jo cu căldură. Atâta timp cât mă voi afla aici, aici va fi locul dumneavoastră.

Vorbind în şoaptă, deodată, ea se aplecă spre Averil.

— De altfel, în curând vom avea nevoie de dumneavoastră.

— Ce vrei să spui?

— Un copil are tot atâta nevoie de bunică pe cât are nevoie de părinţi. Peste câteva luni, se va naşte copilul nostru. Contez mult pe dumneavoastră pentru a ne ajuta să-l învăţaţi să facă primii paşi în viaţă.

Ochii lui Averil străluceau cu o licărire intensă. Frumosul ei chip exprima o tandreţe imensă. Câteva secunde trecură, în timpul cărora ea nu putu să pronunţe nici măcar un cuvânt.

— Eu… Eu nu ştiu ce să spun… murmură ea în sfârşit.

— Spuneţi-mi doar că sunteţi fericită pentru Ralph şi pentru mine… mamă.

Mamă… Cuvântul ţâşnise spontan de pe buzele lui Jo. Pentru întâia oară. Lacrimile periau genele lui Averil, Ea o luă de mână pe Jo şi i-o strânse foarte tare.

— Sunt fericită, Jo. Atât de fericită pentru Ralph şi pentru tine… fiica mea.

De data asta, Jo nu se mai îndoi: se întâmplau uneori miracole, aducând fericirea… Mult timp, ea stătu astfel, strângând la rândul ei degetele lui Averil. Niciuna din cele două femei nu pronunţă un cuvânt. Pentru a nu destrăma farmecul… Orologiul fu acela care, sunând, sparse tăcerea.

— Deja e ora 11 şi 30! exclamă Jo. Ridicându-se fără tragere de inimă, ea netezi perna, aranjă aşternuturile. Avem încă o noapte lungă înaintea noastră. Trebuie să încercăm să dormim, acum.

— Adineauri m-ai anunţat că voi deveni bunică şi crezi că o să dorm! N-aş izbuti deloc! Mă simt atât de

fericită şi atât de istovită, în acelaşi timp.

În ciuda protestelor sale, Averil nu întârzie să se cufunde într-un somn adânc. În schimb, cu toată oboseala sa, Jo trebui să se lupte cu insomnia. Întinsă pe patul pliant care fusese instalat pentru ea în camera bolnavei, ea nu înceta să sucească şi să răsucească, pe toate feţele miile de gânduri din mintea sa. Unde se afla Ralph? Dormea sau era treaz? se gândea la ea? O mai iubea încă?

Disperată că nu poate să afle măcar un răspuns la toate aceste întrebări, Jo îşi afundă capul în pernă, sfârşind prin a adormi.

Dimineaţa următoare, Averil se simţi suficient de întremată pentru a se ridica din pat.

Jo o ajută să se aşeze în fotoliu şi lăsă lui Elsie grija de a veghea bolnava. Ea însăşi era nevoită să se înapoieze în apartamentele sale pentru a face un duş şi a-şi schimba îmbrăcămintea. De fapt, ea spera mai ales să-l vadă pe Ralph. Dar el nu se afla în cameră. Puţin mai târziu, pe când ea se pieptăna în faţa oglinzii, îl zări pe fereastră urcând într-un camion şi plecând în direcţia păşunilor. Fără îndoială va reveni la masa de prânz…

Dar era prânzului sosi, apoi aceea a ceaiului şi Ralph tot nu se înapoia. De data asta, Jo începu să se neliniştească.

— Ce se întâmplă, Elsie? De ce a lipsit azi domnul Ralph?

— Ştiţi, n-a fost văzut prea mult în zilele din urmă, doamnă. Azi-dimineaţă, înainte să plece, a spus că nu se va înapoia acasă decât seara târziu. În locul dumneavoastră, nu mi-aş face griji. Oamenii sunt pe cale de a înlocui gardurile smulse de furtună. Şi ei au tot interesul să se zorească pentru că se anunţă o altă furtună…

Intrigată, Jo scrută cerul. Nori groşi şi întunecaţi se îngrămădeau la orizont, abătându-se încet spre podişuri. Totuşi, cu toată căldura apăsătoare, furtuna nu izbucni în dupăamiaza aceea. Împotriva oricărei aşteptări, norii se destrămară şi dispărură printre coamele de moale ale

dealurilor.

Ralph se înapoie mai curând de cât prevăzuse. Jo îl văzu sosind, cu chipul tras de oboseală. El îşi făcuse timp totuşi să treacă pe la baie şi să-şi schimbe hainele de lucru cu un pantalon de culoare maro şi o bluză albă.

— Cum se simte mama? întrebă el.

— Mult mai bine. S-a putut ridica din pat şi să stea aşezată într-un fotoliu.

Ralph auzise răspunsul acesta? Nimic din expresia chipului lui nu lăsa loc vreunei presupuneri. El nu mai scoase niciun cuvânt până la sfârşitul prânzului, iar Jo nu îndrăzni să rupă tăcerea. Atmosfera dintre ei era atât de încordată încât tânăra femeie se simţi peste măsură de uşurată atunci când Ralph se ridică dintr-odată şi declară că se va retrage în biroul său.

Averil începea şi ea să se mire de absenţele prelungite ale fiului său. În seara aceea, ea îi împărtăşi neliniștea sa lui Jo.

— Nu l-am văzut pe Ralph toată ziua, spuse ea. Nu s-a înapoiat încă?

— Ei bine. Ralph a sosit târziu. Abia a avut timp să cineze. În momentul acesta, lucrează în biroul său.

O expresie de tristeţe întunecă privirea bătrânei doamne. Jo îşi simţi inima strânsă din pricina asta. Într-o zi, ea îi va cere lui Ralph să adopte o altă atitudine faţă de mama sa.

Averil Andersen avea necazuri, desigur. Era acesta un motiv pentru ca s-o trateze cu asemenea indiferenţă?

Fericită să-şi abandoneze postul de infirmieră şi să poată dormi în fine într-un pat confortabil, Jo îi ură noapte bună lui Averil şi se duse în bucătărie. Înainte să se culce, ea îşi dori o ceaşcă de ciocolată fierbinte. Deodată, îi veni ideea de a pregăti o a doua ceaşcă pentru Ralph pe care să i-o ducă în birou. Doar în momentul când bătu la uşă îşi dădu seama de îndrăzneala gestului său. Al deranja pe, Ralph în sanctuarul său reprezenta o nebunie!

Ea bătu mai întâi încet în uşă. Apoi ceva mai tare.

Niciun răspuns. Ralph ori se prefăcea că nu aude, ori era prea absorbit de munca sa. În ambele cazuri, el va lua în nume de rău tentativa lui Jo… Ce-i de făcut? Să dea înapoi? După o secundă de ezitare, tânăra femeie hotărî să împingă uşa, cu riscul de a-şi atrage neplăceri din partea soţului.

Un miros de tutun plutea în încăpere. Înaintând câţiva paşi, Jo îl zări pe Ralph tolănit pe birou, cu capul între braţe. Moartă de spaimă, tânăra femeie se apropie şi scoase un suspin de uşurare descoperind că soţul ei băuse doar ceva mai mult. Preţ de o fracţiune de secundă, ea se temuse de ce era mai rău!

Lângă Ralph era aşezată pipa sa preferată. La îndemână, o sticlă de whisky goală şi un pahar răsturnat… Ralph era beat mort! Era aproape de necrezut. De ce făcuse asta?

Biroul era încărcat de hârtii pe care Jo le stivui într-un colţ ca să elibereze un spaţiu pe care să aşeze platoul. Înainte să-şi trezească soţul, ea se duse să deschidă larg fereastra. Un val de aer rece năvăli îndată în încăpere şi Ralph îşi ridică faţa.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Îţi adusesem o ciocolată fierbinte. Dar cred mai degrabă că ai nevoie de o ceaşcă cu cafea foarte tare…

Un surâs trist se desenă pe buzele lui Ralph. Nicicând el nu păruse atât de vulnerabil Arătând cu privirea spre sticlă şi paharul răsturnat, el murmură:

— Aproape că n-a mai rămas whisky. Ciocolata fierbinte îmi va prinde de minune.

Aşadar el nu se ameţise… Liniştită, Jo se aşeză în faţa lui şi îi întinse ceaşca. Lungi minute se scurseră, în timpul cărora ei nu-şi adresară niciun cuvânt. Nemaiavând răbdare, tânăra femeie îşi drese glasul.

— Ascultă, îmi dau seama bine că eşti obosit; dar trebuie să discutăm.

El o privi cu un aer obosit, făcu o mişcare pentru a-şi lua pipa apoi, răzgândindu-se. Îşi netezi părul cu mişcări

de automat.

— Aveai dreptate. Ceea ce am făcut este demn de dispreţ...

— Poate că ai circumstanţe atenuante? Cine ştie? Cred că nu mi-ai spus totul alaltăieri. Eşti sigur că nu ai să-mi dai explicaţii mai ample?

Din nou, Ralph întinse mâna către pipă. De data asta o duse la gură, şi-o aprinse pe îndelete şi se duse să stea în faţa ferestrei deschise. Rămase mult timp aşa, cu spatele întors, să contemple întunericul. În fine, în momentul în care Jo începea să-şi piardă nădejdea de a afla vreodată tot adevărul, el se hotărî să vorbească:

— De fapt, e vorba de o lungă suită de neînţelegeri. Prima dată când ne-am căsătorit, un singur lucru conta pentru mine: fericirea ta. Fericire pe care credeam s-o găseşti de la sine la Satanslaagte. Nicio clipă nu-mi închipuisem că puteai să te simţi nefericită aici. Totuşi, aşa s-a întâmplat. Îndată ce mi-am dat seama de asta, m-am simţit sfâşiat între ataşamentul pentru acest ţinut şi dragostea pentru tine. Desigur, s-ar fi cuvenit să abordez subiectul cu tine. Dar n-am făcut-o. Noi, fermierii, nu suntem prea expansivi. Cu riscul de a provoca dezastre, noi ne ţinem necazurile ascunse înlăuntrul nostru.

În timp ce îl asculta pe Ralph, Jo se gândea. Dar ea, nu avusese o parte de răspundere în eşecul căsătoriei lor? încercase ea măcar o dată să distrugă zidul de tăcere care încetul cu încetul le înăbuşea viaţa în doi şi avea s-o condamne la sufocare totală?

— Atunci când relaţiile noastre s-au înrăutăţit, reluă Ralph, am crezut că unirea noastră fusese o greşeală. Nu acceptam să te ştiu nefericită. De aceea am preferat să-ţi redau libertatea. Şi... am înaintat divorţul, comiţând de altfel cea mai mare greşeală din viaţa mea. Fără tine, existenţa mea nu mai avea niciun sens...

— De ce n-ai oprit procedura de divorţ?

— Orice fiinţă raţională ar fi făcut-o. Dar nu eu! Din cauza ridicolului meu orgoliu! Eram răspunzător de o mare

mârşăvie şi eram conştient de asta. Dar de aici şi până la a-mi recunoaşte greşelile în faţa celorlalţi… şi mai ales în faţa ta…

— Şi pe urmă? Ce s-a întâmplat?

— Anul trecut, în luna aprilie, în ziua când împlineam treizeci şi şase de ani, cinam împreună cu mama. Deodată, în toiul conversaţiei, atunci când nu mă aşteptam la asta, mama mi-a vorbit de tine. Câteva aluzii nu prea delicate la adresa ta i-au scăpat. Am înţeles îndată că ea făcuse totul pentru a-ţi face şederea la Satanslaagte insuportabilă. Atunci m-am înfuriat. În seara aceea am plecat de acasă.

Vocea lui Ralph se frânse subit şi trebui să se întrerupă câteva secunde.

— Cum de am putut fi până-ntr-atât de orb? murmură el. Dar tu. Jo, de ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu voiam să provoc o ceartă între mama ta şi tine. Eşti unicul ei fiu, Ralph. Nu uita asta. Credeam că cu timpul şi cu puţină răbdare, lucrurile se vor aranja. Vai, nimic nu s-a aranjat. Şi în ziua în care am vrut să-ţi destăinui confuzia mea, tu deveniseşi un străin pentru mine. N-am ştiut să-mi găsesc cuvintele pentru a-ţi vorbi. Eu…

Un hohot de plâns lung scăpă tinerei femei în amintirea acelor zile groaznice. Cu preţul unui mare efort, ea izbuti să se potolească şi continuă:

— Ţinând piept singurătăţii şi disperării mele, am început să cred că mama ta avea dreptate: nu eram făcută să trăiesc la Satanslaagte. Tu… tu ar fi trebuit să te căsătoreşti cu Lorin, Ralph, nu cu mine.

— Niciodată! Mă înţelegi, Jo? Niciodată nu mi-am dorit câtuşi de puţin să fac din Lorin soţia mea. Am crescut împreună dar legătura care ne unea era numai afecţiune Nu iubire.

Această mărturisire îi procură o imensă bucurie lui Jo. O întrebare totuşi o frământa încă.

— După discuţia aprinsă cu mama ta. Ce ai făcut?

— Am luat maşina şi am condus până la Cap ca un

nebun. Voiam neapărat să te revăd, să-ţi vorbesc, să-ţi împărtăşesc în fine tot ceea ce nu mă pricepusem să-ţi spun. Îmi jurasem să te aduc înapoi la Satanslaagte.

— Şi te-ai răzgândit pe drum?

— Nu. M-am dus acasă la tine. În noaptea aceea, erai de gardă la spital. Mi-am petrecut seara cu mama ta şi cu Danny, şi i-am pus la curent cu situaţia. Împreună, am căutat mijlocul de a te convinge să te întorci la Satanslaagte. Dar s-a dovedit repede că nu va fi o treabă uşoară. Atunci când am aflat că tu interziseseşi familiei tale să-mi rostească numele în prezenţa ta, am înţeles cât de mult te jignisem. Aşa stând lucrurile, mai aveam eu dreptul să mă amestec în viaţa ta?

— Ai făcut-o, totuşi…

— Da.

Ralph se posomori dintr-odată. Făcu câţiva paşi prin încăpere, apoi, revenind să se sprijine de marginea ferestrei, scoase un suspin adânc.

— Într-o zi, Danny mi-a telefonat. Şi ceea ce mi-a spus, mi-a dat de înţeles că nu era pierdut totul între noi.

— În Cazul acesta, de ce n-ai venit să mă ceri în căsătorie fără ocolişuri, fără să născoceşti povestea aceea absurdă?

— Danny mi-a confirmat că tu juraseşi să nu mai calci pe la Satanslaagte, chiar dacă eu te-aş fi fi implorat în genunchi.

— Aşa era.

— Tu cunoşti urmarea. Danny şi-a jucat la perfecţie rolul omului de afaceri hărţuit de creditori.

— Iar eu, am năvălit orbeşte!

Încetul cu încetul, piesele jocului de puzzle se asamblau. Dar ora iertării încă nu venise. Mai mult decât pe Ralph, pe fratele ei avea pică. Deoarece el ştia foarte bine că ea ar fi făcut orice pentru a-şi salva familia. Şi el nu ezitase să mizeze pe buna ei credinţă, pe sensibilitatea ei!

Mai târziu, poate, atunci când coşmarul lunilor din

urmă nu va mai fi decât o amintire urâtă şi când timpul va fi şters durerea, ea va uita.

Dar în seara asta, era încă prea devreme.

10.

O adiere intră în birou prin fereastra deschisă, încărcată cu parfumul dulce al gardeniilor. Un şacal urla în depărtare. Îndată, ciobănescul german răspunse acestei chemări printr-un lătrat ameninţător. Apoi tihna serii, o clipă tulburată, domni din nou peste Satanslaagte.

Totuşi, calmul nopţii n-o linişti pe Jo. În clipa asta, ea simţea cum mânia urcă în ea. O mânie care nu era îndreptată împotriva lui Danny, nici împotriva lui Ralph, ci împotriva ei însăşi. De ce nu pusese lucrurile la punct cu Averil, de la început? Dacă ea ar fi avut curajul acesta, şi-ar fi salvat poate căsnicia... Şi astăzi, nu s-ar fi întrebat dacă soţul ei continua s-o iubească, sau ţinuse să se căsătorească cu ea din nou doar pentru a se răzbuna pe ea.

În picioare lângă fereastră, Ralph nu se clintise. O privea pe tânăra femeie cu intensitate, ca şi cum aştepta ceva. Dar ce? Ca ea să destrame această tăcere apăsătoare, desigur...

— Ralph? Aş vrea să te întreb... Mama era la curent cu planul acesta?

— La început nu, răspunse Ralph. Danny şi cu mine am socotit că e mai, prudent să-i ascundem adevărul până când căsătoria noastră ar fi fost celebrată.

Evident... Lavinia Harris n-ar fi acceptat niciodată să-şi dea girul pentru o farsă atât de sinistră. Ea i-ar fi dezvăluit totul lui Jo. Pusă în faţa faptului împlinit, mama ei trebuie că se simţise atât de jenată... Aşa se explica de ce ea nu răspunsese scrisorilor pe care Jo i le trimitea şi de ce ea păruse atât de stânjenită la telefon.

O mare enervare puse stăpânire pe Jo. Era timpul să cunoască în fine întreg adevărul. Să ştie care era de fapt situaţia ei.

— De ce ai făcut asta, Ralph? De ce m-ai obligat să mă mărit cu tine?

Ralph nu răspunse imediat. El îşi plecă faţa şi se frecă la ochi. Dintr-odată, părea atât de copleşit. Ca şi cum purta pe umeri toate păcatele din lume.

— Tu nu-ţi închipui ce pot face dintr-un bărbat acei doi ani de disperare şi de regrete… murmură el, în sfârşit. Cel mai groaznic de suportat a fost resentimentul pe care îl încercam faţă de mama. Îi purtam pică atât de mult pentru tot răul pe care ţi-l făcuse. Şi, în acelaşi timp, nu înţelegeam de ce tu nu mi-ai destăinuit problemele tale.

Cu ochii aţintiţi asupra soţului său, Jo abia îndrăznea să respire.

— Mă uram că nu am ghicit ce se petrecea în propria mea casă. Nu-mi mai ardea de nimic, nu-mi mai găseam locul. Până într-o bună zi când am înţeles că, pentru a nu-mi pierde minţile în întregime, trebuia să încerc orice pentru ca tu să te reîntorci la mine.

— Şi ai reuşit dincolo de orice aşteptare! Cu ajutorul fratelui meu, e adevărat. M-ai adus înapoi la Satanslaagte. Dar asta nu ţi-a fost de-ajuns, nu? Ai vrut să mă şi pedepseşti pentru aceşti doi ani risipiţi, nu-i aşa?

— Da…

— Ei bine, ai izbutit, dragul meu Ralph! Violenţa, umilinţele la care m-ai supus m-au rănit adânc. Ai câştigat! Dar te-ai gândit măcar la suferinţa mea? Nu! Eşti mult prea egoist!

— Când suferi, eşti prea închis în tine însuţi ca să te gândeşti la ceilalţi. Încearcă să înţelegi, Jo! Exista o asemenea rezervă de mânie acumulată în mine… Nimic altceva nu mă putea opri.

Chipul lui Ralph exprima o suferinţă fără margini. Dar Jo nu schiţă niciun gest, nu rosti niciun cuvânt pentru a-l îmbărbăta.

— Ştiu că m-am purtat ca un sălbatic, reluă el Chiar dacă asta nu reprezintă o con solare pentru tine, trebuie să ştii cât de mult m-am dispreţuit în tot acest răstimp. Aş fi

vrut să te copleşesc cu atenţii, cu tandreţe Dar nu izbuteam.’ O forţă mai puternică decât voinţa mea mă împiedica s-o fac.

— Dar presupun că, în înscenarea ta diabolică, îţi programaseşi de asemenea momentul când îmi vei spune adevărul? Când aveai intenţia să mi-l dezvălui?

— Nu fixasem data. De câteva ori, am fost pe punctul de a-ţi mărturisi că povestea cu împrumutul nu era decât un şiretlic. N-am făcut-o. Din laşitate.

— Nu eşti un laş, Ralph. O ştiu.

— Adevărat? întârziam fără încetare momentul de a-ţi vorbi căci îmi era teamă de dispreţul tău. Când m-ai vestit că erai însărcinată, n-am mai avut încotro. Înţelegi? Cu riscul de a te pierde, nu mai puteam trăi cu această minciună ascunsă în inima mea.

Ralph înaintă încet până lângă soţia sa.

— Unde ne va duce asta, Jo?

Ridicându-şi faţa către el, ea îl privi îndelung. Cum să răspundă la o întrebare pe care şi-o punea ea însăşi? După explicaţiile lui Ralph pe care i le dăduse adineauri, se dovedea că încă o mai iubea. Dar laşitatea lui era atât de mare încât se simţea incapabilă să ia o hotărâre.

Pe neaşteptate, ea se gândi la Averil Andersen, măcinată de remuşcări şi atât de aspru pedepsită de indiferenţa fiului ei. Bătrâna doamnă îşi plătise scump greşelile. Cu toţii, de altfel, îşi plătiseră greşelile. Oare nu venise momentul să pornească pe un drum nou?

— Noaptea trecută, am avut o discuţie lungă cu mama ta, zise Jo. Ea şi-a deschis inima şi ne-am împăcat. Dacă ai şti cât regretă că ne-a distrus căsnicia! Ea te iubeşte, Ralph. Eşti unicul ei fiu. Trebuie s-o ierţi.

— Dar e multă vreme de când am iertat-o!

— La ce foloseşte iertarea ta, dacă o păstrezi pentru tine? Mama ta poartă mereu în ea povara greşelii sale şi asta o împiedică să trăiască.

— Bine, Jo! Ai câștigat! Mă voi duce să-i vorbesc mamei mâine dimineaţă. Dar asta nu va rezolva problema

dintre noi. Trebuie să ştii că niciodată nu te voi lăsa să pleci… Cred că, de data asta, aş muri dacă m-ai părăsi!

— Am comis atâtea greşeli! Crezi că vom fi capabili să le evităm, pe viitor?

— Spune-mi, Jo… răspunde-mi sincer… Dacă aş fi venit să te întâlnesc înainte ca divorţul să fie pronunţat, mi-ai fi lăsat o a doua şansă?

Lui Jo îi trebui timp de gândire până să răspundă.

— Nu, declară ea. Aş fi crezut că nu ştiai ce vrei, că sentimentele tale pentru mine erau prea incerte ca să pot să-ţi acord încrederea mea. Şi mai ales, mai ales, mi-ar fi fost tare frică să retrăiesc momente la fel de penibile ca acelea pe care tocmai le traversasem.

— Dar dacă anul trecut, în luna aprilie. Ne-am fi întâlnit, ai fi acceptat să mă asculţi?

— Nu ştiu. Nu, zău, nu sunt în stare să-ţi spun astăzi cum aş fi reacţionat. Atâtea lucruri s-au petrecut între noi de atunci. M-ai forţat să mă căsătoresc cu tine, sunt aproape două luni şi jumătate de când împart patul cu tine şi acum, sunt însărcinată. Ceea ce s-ar fi putut întâmpla acum un an nu mai are nicio importanţă.

— Ai dreptate. Jo. Un singur lucru contează în ochii mei: iubirea ta. Danny mi-a dat de înţeles că tot mă mai iubeai. Dar de când ai revenit, mă frământă o întrebare: Danny s-a înşelat cumva? încă mă mai iubeşti, Jo?

Cum Ralph întindea mâna spre ea, Jo o apucă şi o strânse aproape cu violenţă.

— Da, afirmă ea cu tărie. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, sentimentele mele faţă de tine au rămas intacte. Te iubesc, Ralph, ca în prima zi.

Un surâs lumină faţa lui Ralph. Cu gingăşie, o cuprinse în braţe pe tânăra femeie şi o strânse la piept. Stătură astfel, liniştiţi, timp de un moment îndelungat, fiecare pătrunzându-se de căldura celuilalt.

— Şi eu te iubesc, Jo. Îi şopti el la ureche Te iubesc ca un nebun.

Cu ochii jucând în lacrimi, Jo îl privi cu atenţie timp

de câteva secunde, incapabilă să rostească un cuvânt.

— De ce ai aşteptat atât de mult timp ca să-mi spui asta? îi şopti ea în fine.

— Ce să-ţi spun?

— Că încă mă iubeşti.

Ralph se uită la ea cu un aer grav.

— Ursitoarele care s-au aplecat asupra leagănului meu nu mi-au dat darul elocinţei decât pentru a apăra cauze fără importanţă. Ca să exprim ceea ce-mi doresc din toată inima. Nu am ştiut, vai, niciodată să găsesc cuvintele care se cuveneau.

Cum lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii lui Jo, Ralph le şterse cu vârful degetului, apoi îi atinse gura cu un sărut.

— Mă vei ierta într-o zi că am adus vieţile noastre într-un asemenea haos? Că te-am tratat cu atâta asprime?

— Cine ştie? Insă va trebui să aşteptăm ani de zile pentru asta. Şi tare mi-e teamă că te vei plictisi de mine până atunci.

— Aşteptarea asta va face parte din pedeapsa ce mi se cuvine. Cu cât va fi mai lungă, cu atât mă voi simţi mai copleşit, căci nu există chin mai plăcut pentru. Mine decât să-mi petrec întreaga mea viaţă alături de tine. În ceea ce priveşte copilul…

Ea îi puse un deget pe gură pentru a-l reduce la tăcere:

— Ssst! îmi doresc acest copil, Ralph, Nicio clipă n-am regretat că sunt însărcinată. Dimpotrivă. De când trăiesc n-am fost niciodată atât de fericită. Căci ştiam că copilul nostru va fi născut din iubire şi nu obiectul unui târg înjositor.

— Şi eu îmi doresc acest copil. Doar pentru că vreau să împart cu el marea noastră fericire. Te implor să mă crezi. Jo.

— Te cred, dragostea mea…

Îndelung, Jo mângâie chipul soţului ei.

— Sunt atât de fericită că te-am regăsit. Toţi aceşti

ani, n-am încetat vreodată să te iubesc…

— Şi eu te iubesc. Jo. Chiar dacă nu o spun adesea. Dumnezeu mi-e martor că eşti singura mea iubire. Nu uita asta niciodată.

— N-am să uit.

Ralph îi sărută mâna lui Jo. Ea îi surâse, îmbătată de fericire. Bucuriei sale i se adăuga o senzaţie ciudată: pentru prima dată, ea avu sentimentul că aparţine în acelaşi timp unui bărbat şi unui loc. Ralph era soţul pe care şi-l dorea, iar Satanslaagte, casa pe care ea o dorea pentru a adăposti fericirea ei de femeie, de soţie şi de mamă.

— Sfârşit —

Ca să-și salveze familia de la dezastrul falimentului firmei de construcții pe care o conducea fratele ei Danny, Joceline, sora lui este rugată să se adreseze pentru un împrumut substanțial fostului ei soț, Ralph Andersen.

Joceline acceptă în cele din urmă să facă acest demers gândindu-se la efortul de o viață al tatălui ei care muncise pentru a pune pe picioare și a face să prospere acea firmă familială.

Întâlnirea cu fostul soț îi lasă lui Jo un gust amar datorită condițiilor impuse de acesta pentru acordarea împrumutului. Învoiala era ca Joceline să se mărite din nou cu Ralph.

Dilema Jocelmei era foarte mare...

Știam că te-ai schimbat. Dar nu până într-atât! Totuși, continui să cred că în realitate, ești un om cu suflet. De aceea, te rog, Ralph, revino-ți în fire înainte să fie prea târziu.

THE BEST

ISBN 973-9197-83-3
Lei 1863+37 T.L.=1900